REGENERAREA MORALĂ ÎN ROMÂNIA

—Anton MOISIN—

Dintre toate relele provocate de sistemul comunist ateu, cel mai mare rămâne, fără îndoială, răul provocat pe plan spiritual, ruina morală adusă în popor. Indepărtarea sistematică a unor întregi generații de credință creștină a însemnat totodată și o îndepărtare a lor de valorile moralei creștine. In locul acestora au fost așezate false "valori", de fapt "antivalori", cum ar fi "ura de clasă", "iubirea fierbinte față de partid", "atașamentul pentru cauza comunismului" și altele de acest gen, în numele cărora era permisă orice nelegiuire, iar crima devenea un "merit".

"Spălarea creierelor" tocmai spre aceasta a țintit: eliminarea valorilor morale autentice și pervertirea cugetelor, pentru a putea împietri inimile. "Omul nou" trebuia să fie un robot perfect, un "apladac" bun doar să răcnească lozinci și să bată din palme, teleghidat, fără a înțelege încotro e dus, fără a gândi și fără a ține seama de sentimente. In fond, o brută, care putea fi folosită, după caz, ca sclav, delator, torsionar, martor fals, agitator și în alte asemenea jalnice ipostaze. S'a dus o adevărată ofensivă contra spiritualității creștine, urmărind să fim coborâți toți la o treaptă mai prejos de a sclavilor antici, cărora cel puțin nimeni nu voia să le impună ateismul și nici să le "spele creierul".

De aici trebue să urcăm din nou, să ajungem unde am fost cândva din punct de vedere moral-spiritual și apoi să continuăm creșterea în acest plan. E mult? E greu? Spiritualitatea și moralitatea poporului nostru sunt ca o grădină devastată de un uragan. Copaci smulși sau frânți, urme de torenți pustiitori, încâlcituri de plante și spini, distrugeri greu de evaluat. Deci e mult de lucru și dificil.

Este ușor de înțeles că, dacă nici măcar stricăciunile n'au putut fi provocate de un singur om - acesta a fost ajutat de mari mase de adepți în lucrarea sa distructivă - cu atât mai puțin lucrarea constructivă în plan moral nu poate fi realizată de un singur om sau doar de un grup de oameni. La regenerarea morală sunt chemați toți, dela mic la mare. Fiecare poate contribui cu ceva. Se cere doar respectarea, în toate împrejurările, a unui principiu: refuzul de a face răul și efortul de a face binele. Unii pot da ajutor și îndrumare și altora, alții se pot ajuta doar pe ei. Chiar și cei care și-au petrecut atâta timp până acum săvârșind rele în diferite forme, pot contribui la regenerarea morală, încetând să mai adauge la cele săvârșite altele și căutând să le repare, cât se mai poate pe cele făptuite. Un mare rol revine profesorilor; din nefericire însă, unii mai întâi trebue să-și însușească ei înșiși morala și apoi să încerce a o insufla copiilor; pentrucă, unde cuvântul moral nu e însoțit de sprijinul faptei, al exemplului personal, el devine foarte lesne o vorbă'n vânt. Rolul esențial însă trebue să-l aibă preoții, prin cuvânt și faptă, deoarece în orice popor ei reprezintă autoritatea morală cea mai înaltă.

De unde trebue început? Fiecare să înceapă dela sine, să aibă acest curaj - măcar atunci când e singur în dialog cu propria-i conștiință - de a recunoaște ce, unde și cât a greșit. Apoi să lupte cu pornirile rele, unele deja înrădăcinate poate în el, cerând ajutorul lui Dumnezeu. Prin exemplul său personal deja îi poate ajuta pe alții. Si, pe lângă aceasta, să insufle o comportare morală în propria sa familie. Dacă fiecare ar face aceasta, regenerarea morală ar fi o realitate.

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 193 - MAI 1992 - PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

PROCESUL COMUNISMULUI

Eugen BÂRSAN

E într'o stare stagnantă și mai mult decât indignantă. Cerut, formal, de Asociația Foștilor Deținuți Politici din România (AFDPR) prin denunțul înaintat la 2 Septembrie 1991 Procuraturii Generale, procesul comunismului din România încă n'a putut ajunge la punctul de declanșare. Dacă pe lângă acest lucru mai considerăm și faptul că felul în care puterea statală îl vede arată a mascaradă, putem zice că el, cel puțin deocamdată, e pe o linie moartă, care sfidează aproximativ 400.000 de arestări politice și 200.000 de răpuși de teroarea comunistă. Ceva nespus de revoltător când ne gândim că în toate timpurile popoarele lumii au făcut o chestiune de etică națională din a aduce pe călăii lor în fața răspunderii, în fața justiției. Oare de ce nu este posibil așa ceva și în România?

Explicația e simplă. Si guvernul și procuratura și Securitatea și armata se opun. Iar atâta timp cât aceste instituții practică o politică de opunere, de adăpostire și de protejare a criminalilor comuniști, nu se poate întrevedea nici o schimbare pe direcția de etică națională.

Instituțiile oponente impedimentează cu mascarada unor teoretizări al căror obiectiv este ținerea procesului comunismului într'o fundătură. In timp ce acest proces e blocat de teoretizări, justiția română în loc de operă de justiție face operă de protejare a călăilor. Mulți dintre aceștia sunt încă în funcții și dau lecții de democrație.

Să vedem care sunt unele argumente din aceste teoretizări. Se teoretizează că ce s'a întâmplat în România din 1946 până în 1965 ar cădea în răspunderea regimului de ocupație străină, respectiv comunismul sovietic, care, chipurile ordonând, nu ar fi lăsat tovarășilor români decât opțiunea să execute ori să fie ei înșiși executați. La răspunsul că o atare teoretizare ar fi trasă de păr și că torționarii trebue supuși răspunderii, se obiectează că nu mai poate fi vorba de o răspundere fiindcă crimele din acea epocă ar fi fost deja prescrise. Deci nu mai ai pe cine să împrocesuezi, chiar dacă e vorba de Nicolski. Nu-i aceasta o diversiune, o mascaradă? Si, ea merge mai departe.

Continuare în pag. 3

SUNTEM NOI ÎN TIMP SAU ÎN CONTRATIMP?

—Valeriu NEȘTIAN—

Dacă prima clipă temporală pleacă dela eternitate, atunci și fiecare moment istoric ce-i urmează are la bază aceeași voie a lui Dumnezeu, care cheamă neamurile și pe oameni la o existență trează și intensă, responsabil legată cu veșnicia. Timpul fiind lumea, istoria, vis-a-vis de Providență și de viața de dincolo, dar și lumea de azi, lumea noastră, cu fizionomia și problemele ei specifice, cu tentații, negații și tendințe destul de tulburi. Plecând dela paradoxul din titlu, să ne întrebăm cu aceeași existențială neliniște, nu riscăm și posibilitatea unei trăiri în contratimp? Adică în afară de lume (sau de problemele ei) ori chiar împotrivă? E vorba de forțele anticomuniste, desigur!

E învederat lucru că generala criză din societatea românească, din mentalități și comportamente, a făcut ca unei părți însemnate a populației să i se pară depășite de istorie, învechite și irelevante pentru viața ei social-economică și politică, strădaniile de valorificare la nivel creștin a românescului. Ele n'ar mai avea sens. Ar fi o doctrină idealistă, naiv-romantică. Ceea ce foarte mulți văd în jur li se înfățișează a fi complet lipsit de suport spiritual. A te considera în rândurile celor care cred în învierea Neamului e, chipurile, ridicol. Sloganul lucrativ al ceasului de față (de factură șmecherească, bișnițară, talciochistă), pe cât se vede în jur este abjectul și odiosul adjectiv "descurcă-te!" tălmăcind o invitație fără jenă la mită, minciună, lingușire, gheșeft, fățărnicie, furt, drept condiție indispensabilă viețuirii sau supraviețuirii. El se substituie ilicit venerabilului verb tradițional "a răzbate" prin muncă, cinste și capacitatea de a înfrunta și înfrânge greutățile vieții, pentru a te afirma și învinge.

De aceea, unii dintre conaționalii noștri de astăzi nu mai au nevoie de patrie sau de Dumnezeu. Nici de tradiția cea vie, tainică, de care cuvine-se a fi într'o permanentă și intimă relație. Această strâmbă orientare hiperpragmatică face inutil controlul metafizic asupra rațiunii și elimină criteriul spiritual, moral, din viața de toate zilele a Românului. Rezultatul imediat? Societatea permisivă de-aici din țară - poate și pe alte meridiane ale lumii, nu cunoaștem exact realitățile externe - presupunând în propria-i logică ideea că totul este îngăduit. Jocul timp-contratimp își spune necruțătorul cuvânt!

Totuși, a fi în criză înseamnă a fi în situația de a alege, de a decide ce e bun și ce e rău și de a selecționa. Or, autonomia omului ce nu mai acceptă autoritatea cea dreaptă, ce respinge școala disciplinii, deformează noțiunea de libertate și o pervertește pe aceea de dragoste aplicată, contravine ordinii firești a lucrurilor. Nu-i semn a bine! Emancipat față de Dumnezeu și de Neam, omul se alienează, se înstrăinează de părinți și strămoși care-l deranjează! - și rupe silnic continuitatea generațiilor. Vrând să fie în timp cu epoca, unii și-au abandonat, renegat sau trădat înseși idealurile din tinerețea lor! Alții, nefiind de acord cu "criza" se izolează de timp, de lumea românească, de lume în general.

Continuare în pag.5

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

Parlamentul românesc, care s'a constituit după alegerile din 20 Mai 1990, rămâne în istoria națională ca un parlament de fraudă și anarhic. A fost ales prin fraudă, s'a menținut prin fraudă și a creat o adevărată anarhie politică, ideologică și economică. Nu vorbim de puținii reprezentanți ai poporului, care au fost în minoritate și n'au putut schimba nimic din structura pe care a impus-o Iliescu și clica lui comunistă.

Inițial alegerile au fost peste tot falsificate și parlamentarii, în majoritatea lor, au fost simple instrumente ale unui partid comunist camuflat în variate forme ca să nu fie identificat ca atare. După aceea, parlamentul acesta nu putea funcționa în condiții de legitimitate și legalitate, pentrucă nimeni nu i-a putut acorda legitimitatea. Nu a existat nici o Constituție în numele căreia să acționeze parlamentul. Nici un președinte care să reprezinte o instituție prezidențială, bazată pe prevederi legale; totul a fost o anarhie, dela cea mai înaltă formă de guvernare până la cea mai mică.

Toate legile care au fost votate, reprezintă chintesența spiritului de anarhie comunistă, care și-a păstrat prin Iliescu influența și caracterul specific. FSN a stat la originea acestui parlament ca o sursă de putere populară, în realitate fiind o manevră de culise din cele mai întunecate hrube (Brucan, Securitatea, Roman cu releul lui de relații internaționale și internaționaliste etc.)

Parlamentul de azi nu a reprezentat țara și poporul român; se poate afirma cu cugetul împăcat că a fost o formă oficială de trădare a poporului român. După o experiență de doi ani de zile, se pot analiza rezultatele și se poate ajunge la o concluzie, deși este prea târziu ca din fărâmăturile în care a dispărut FSN să se mai poată culege vreun fel de imagine, care să fie de folos alcătuirii parlamentare de azi. Acest parlament care a operat totdeauna în contratimpul desfășurării evenimentelor internaționale și al intereselor românești.

Același lucru îl face și astăzi. Pentrucă acest parlament nu are legătură cu realitățile naționale. Trei lucruri esențiale ajută astăzi la descompunerea totală a parlamentului din România. Intâi, conflictele interne în cadrul FSN, care au împins la sfărâmarea monolitului de conducere și nu mai este posibilă nici un fel de revenire. Puterea centrală, pe plan politic a fost nu numai diminuată, ci lovită mortal. Nu mai există FSN, deci și parlamentul care era o emanație a acestei organizații și-a pierdut busola de orientare și a ajuns la forma cea mai avansată de anarhie. In felul acesta nici o legislație a actualului parlament nu mai reprezintă absolut nici o importanță pentru societatea românească. Nici o legislație nu mai poate fi luată în considerare de către vreo autoritate sau administrație publică, deci toate votările de legi noi sunt nule. Parlamentul țării nu mai are nici un fel de autoritate legală sau morală în viața țării românești.

Al doilea factor important care contribuie la prăbușirea parlamentului din România îl constituie ultimele alegeri locale, care au demonstrat că forțele politice naționale nu pot fi anulate sau ținute departe de punctele cheie ale vieții politice și administrative. Alegerile locale au fost o lovitură puternică și fatală pentru parlamentul țării, care era o compoziție bizară de elemente și care, în cele mai multe cazuri, nu aveau nici o legătură cu interesele naționale.

Ultimul factor care a pus în evidență impotența și fragilitatea parlamentului din România a fost cel internațional, în cazul nostru cel american. Recent, politica Americii a luat o turnură nouă față de România. America este interesată în procesul de refacere și democratizare a vieții sociale din România. A numit un nou ambasador, care are o pregătire diplomatică și deci, pricepe mai bine decât predecesorul său afacerile românești. Acest nou ambasador, Dl. John Davis, a și semnat un acord comercial bilateral cu România, cu sansele de a se atinge și realizarea acordării Clauzei Națiunii celei mai Favorizate, în cazul în care România arată semne concrete de stabilitate politică, de democratizare și de respectare a tratatelor internaționale. Parlamentul român parcă a trăit în nori și n'a avut cunoștință de acest tratat și de climatul și condițiile în care a fost semnat și a votat o lege prin care interzice prezența unor observatori naționali la alegerile generale. Prin această lege, parlamentul român și-a arătat încă o dată caracterul anarhic al existenței sale.

George BĂLAȘU

QUO VADIS ?

Pr. Gh. CALCIU

Când Sfântul Petru, speriat de persecuția lui Nero, se decide să plece din Roma pentru a se salva, Iisus i-a ieșit înainte, ca și cum ar fi mers spre Roma. Sfântul Petru L-a întrebat: "Quo vadis, Domine?" Iisus îi răspunde: "Mă duc la Roma să Mă mai răstignesc odată."

Apostolul a înțeles și s'a întors pentru a primi moartea pe cruce, dar răstignit cu capul în jos, pentru a nu avea aceeași moarte ca Invățătorul.

Această întrebare se pune pentru lumea modernă, și sub aspect religios și sub cel moral. Din punct de vedere religios, am putea afirma că puțini sunt cei care nu cred, pentrucă aproape fiecare încearcă să găsească o explicație a lumii și nu poate scăpa de ideea unui creator, oricum L-ar concepe. Din punct de vedere moral, situația este mai gravă, pentrucă oamenii, de cele mai multe ori, separă credința de aspectele ei practice, de implicațiile ei morale și-și crează un fel de dublă personalitate, care crede în ceva metafizic, dar refuză să se comporte conform credinței.

Care este direcția pe care neamul nostru a luat-o, ce șanse de a se reface spiritual și moral are și, mai ales, cine va lua pe umerii lui sarcina grea a reconstruirii unui suflet alterat de anii de minciună comunistă, de delațiune și de lașitate? Unde va găsi poporul român forța tânără și lucrătoare, care să nu se descurajeze de nimic, să nu se sperie de înfrângeri și nici de pierderi, ci să meargă mereu înainte, mereu spre mai sus pe linia moralei creștine și a credinței strămoșești?

Un eveniment care pare minor, în conflictul și lupta politică din România, a avut loc. S'a produs o zguduire morală și de credință care este ignorată acum de puterea ateistă și mincinoasă din țară și, probabil, chiar și de o parte a opoziției, care se îngrijește numai de modul cum să ajungă la conducerea țării, depărtându-se tot mai mult de sufletul poporului și de credința strămoșească, pentrucă, voit sau inconștient, acești oameni vor sluji nu pe Dumnezeul nostru cel adevărat, ci zei mincinoși și idoli ai rațiunii, ai orgoliului.

Evenimentul la care mă refer se numește Marșul Drumul Crucii și a fost făcut de 40 de tineri, Români din Basarabia, care au luat crucea pe umărul lor și au parcurs pe jos, prin frig și nevoințe un drum de peste 2.000 Km , dela Chișinău la București. A fost, cu adevărat, un Drum al Crucii, o ispășire duhovnicească de rugăciune și osteneală, pusă în slujba unui întreg popor, nu numai a celor care l-au făcut.

Stiu că puterea politică atee s'a speriat, pentrucă era o manifestare a credinței creștine pe care ei o vor moartă și, îndemnați de diavol, au socotit că cea mai gravă lovitură dată acestui marș moral și creștin, este să-l ignore. Televiziunea a tăcut, radioul a tăcut, ziarele guvernului au tăcut; sunt sigur că, pe de altă parte, înțelepții și filosofii veacului acestuia din România au râs în sinea lor de această nebunie, care este una a crucii, pentrucă, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel, "Cuvântul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, dar pentru noi, cei ce ne mântuim, ea este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este: pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați o voi nimici". (1 Cor. 1: 18-19)

Acest act al celor 40 de tineri este un act, nu numai de credință creștină, ci și unul de morală profundă. Ei au dovedit lumii că pot sacrifica totul pentru unitatea unui neam și pentru a-l trezi la adevărata credință. Ei au probat, odată mai mult, că Ortodoxia este activă în lume și în țară și că se face următoare poruncii lui Iisus de a aduce consolare celor întristați și o nădejde nouă celor care locuiesc în latura și umbra morții. Prin străduință, foame, frig și oboseală, ei au subțiat peretele despărțitor al unui neam rupt în două prin nedreaptă răpire și au dărâmat cetatea de neluat a Ierihonului păgân prin trâmbițele credinței și ale faptelor de sacrificiu.

De astă dată, Biserica noastră, Ierarhia și preoțimea au fost prezente, au răspuns chemării lui Iisus, au binecuvântat un act moral și de credință și au retrezit numele lui Hristos în sufletele celor care șovăiau. Nu a fost nici un protestant acolo, nu a venit nici un pastor să rostească o rugăciune pentru neamul acesta chinuit, nu au venit cei care atacă Ortodoxia să se închine odată cu cei care au purtat în triumf numele lui Hristos.

S'a zguduit tot ceea ce a fost mai bun în sufletul românesc și acest cutremur ascuns va rodi peste luni, peste ani, pentrucă nici o faptă de credință, nici un gest moral nu rămân fără urmare în metafizic. Ca un ecou care se izbește de stâncă și pătrunde în toate ungherele unei văgăuni, așa va crește ecoul moral al faptei celor 40 de tineri, va pătrunde în ungherele cele mai tainice ale inimii românești, se va amplifica până la marele cutremur al sufletului unui întreg popor, retrezindu-l la demnitatea de altă dată a strămoșilor noștri creștini. Cei care au participat la acest marș, cei care i-au primit - mă refer la tinerii din România - cei care i-au admirat, ca și cei care, din curiozitate, au ieșit pe trotuare pentru a-i privi, au simțit în inimia lor cutremurul care a început și au înțeles, oricât de vag, că inima se reașează, că sufletul se regăsește, că viața se reconstruiește în spiritul și morala creștină.

Pe de altă parte, Părintele Ioanichie Bălan îmi scrie că, la începutul acestui post, peste două sute de credincioși veniți din toată țara la Mânăstirea Sihăstria, au postit împreună cu monahii și cu frații, vreme de o săptămână, dedicând acest post lui Iisus și poporului care cheamă mila lui Dumnezeu peste o țară bântuită de nenorociri și de negativism. Ca și Marșul Drumul Crucii și acest act este nu numai unul de credință, ci și moral: este dedicat semenilor, este un act de milostivire duhovnicească, este o caritate făcută sufletului semenului nostru. Intr'un sens, ceea ce au făcut tinerii din Basarabia, ca și postitorii dela Sihăstria este o contemplare a rațiunilor divine din lucruri, din evenimentele spirituale ale sufletului românesc.

In aceste condiții, întrebarea noastră - Quo Vadis? - nu mai are sensurile tragice și aproape fără ieșire dela început. Zările se luminează și puterea crucii - ca suferință și moarte, ca înviere și slavă - se ridică peste țara și neamul nostru.

Stimați cititori,

In luna Mai 1992, au răspuns apelului nostru, de înfrățire, următorii:

ING. ELIAD ALEXANDRU, Germania - PREPELITA GHEORGHE, Cahul, Rep. Moldova; DR. SUCIU VICTOR, Germania - SUCIU DUMITRU, Com. Danes, Jud. Mureș, VALENTIN BATAREANU, New York, USA - ANDREI DUMITRU SILOCI, Rep. Moldova; MARCEL GHINEA, Caen, Franța - AFDPR, Brăila; PREJBEANU NICOLAE, Geneva, Elveția - PREJBEANU CONSTANTIN, Constanța; OSKAR GOLLOB, Germania - CRISTIAN MARCACHI, Galați; TRAIAN BUTU, Los Angeles, USA - MARCULESCU ALEXANDRU, Săcele.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

- Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

ILIESCU FSN ŞI VESTUL

—George BĂLTEAN—

Perioada de guvernare Iliescu-FSN desăvârşeşte decăderea generală a poporului român şi distrugerea numelui său internaţional. Relaţiile cu Occidentul au coborât la cel mai de jos nivel atins vreodată de România şi în zadar încearcă unii ambasadori să justifice această decădere printr'o "situaţie specială a României", care ar exista, (expresia a devenit uzuală dar nimeni nu o explică), căci nimeni nu-i mai ia în serios. Lumea vestică vrea dela Bucureşti fapte şi nu vorbe, vrea rezultate în democratizare şi economia de piaţă şi nu justificări. Situaţia este jalnică, iar fără ajutorul Vestului România nu poate ieşi din prăpastie, lucru recunoscut deschis până şi de vechiul comunist Silviu Brucan, ideologul înşelării poporului român în Decembrie 1989 şi după.

In convorbirile pe care le avem curent cu politicienii şi industriaşii din Occident, constatăm că toţi îşi amintesc de evenimentele din Iunie 1990, când Iliescu a organizat bande securisto-minereşti contra tieretului din Capitală şi când el a declarat: "Peste trei luni se va uita totul".

Dacă în vara anului 1991, Manfred Wörner, Secretarul general al NATO, a vizitat Bucureştiul, aceasta nu a însemnat deloc "o recunoaştere a democratizării din România", cum au declarat guvernanţii din Bucureşti. Să ne amintim că M. Wörner vizitase încă în 1990 toate capitalele fostelor state socialiste - Budapesta, Praga, Varşovia, Sofia, Moscova şi Tările Baltice - şi a refuzat să viziteze Bucureştiul. Disperat, Petre Roman, în toamna anului 1990, s'a dus la Bruxelles şi l-a rugat pe Wörner să-l primească. Wörner l-a primit şi după multe rugăminţi şi angajamente din partea lui Roman, i-a promis acestuia că va vizita şi Bucureştiul în vara anului viitor 1991, cum s'a şi petrecut.

In anul 1991 a fost în vizită la Bucureşti şi François Mitterrand, Preşedintele Franţei, prilej fenomenal de laudă şi publicitate pentru Iliescu şi FSN. Nimeni nu a suflat o vorbă însă, când acelaşi Mitterrand, la scurtă distanţă vizitase Budapesta, unde a declarat: "Ungaria a pierdut, prin Tratatul dela Versailles, mai bine de două treimi din teritoriul său, din care, cea mai mare parte în favoarea României"...

Declaraţiile lui Petre Roman făcute repetat la televiziunea franceză, au produs ilaritate şi proteste între Francezi, căci până la el nici un "om de Stat" nu a îndrăznit să mintă cu atâta neruşinare în Franţa şi nimeni nu s'a contrazis în aşa hal pe sine însuşi, cum a procedat Roman. Cam în acelaşi stil s'a comportat la Paris şi Ion Iliescu, ceea ce a determinat pe Francezi să spună: "Dacă la noi Roman şi Iliescu se comportă astfel, ne imaginăm cum se comportă ei în România!"

In timpul vizitei lui Iliescu la Paris, în toamna anului 1991, am întrebat un deputat socialist francez în Parlamentul European din Strasbourg, cum vede el "slăbiciunea" guvernanţilor socialişti francezi faţă de conducerea comunistă din România, la care el a răspuns: "Stiţi care este deosebirea dintre România de astăzi şi un apendice? România este o ţară, iar unei ţări nu-i poţi spune "maţul orb al Europei". Cinic şi trist, dar cu asemenea conducători, cum are România, ea nu se poate bucura de o mai bună consideraţie.

Conducerea dela Bucureşti s'a lăudat că a întocmit o Constituţie după modelul francez (care model, căci nimeni nu-l recunoaşte?) şi că la aceasta ar fi contribuit şi experţi francezi. Intr'adevăr un jurist francez a fost la Bucureşti şi a avut o oarecare participare la unele dezbateri juridice formale privitoare la Constituţie. Respectivul jurist însă este fostul jurist al ambasadei RSR din Berna din timpul lui Ceauşescu...

Cu ocazia a doi ani dela Revoluţia din Decembrie 1989, televiziunea occidentală a transmis mai multe filme documentare despre România. Concluziile: "In România nu s'a schimbat nimic" şi "înainte conduceau comuniştii, iar acum conduc aceiaşi, fără a-şi mai spune comunişti".

In zilele alegerilor comunale din Februarie s'a transmis un film despre munca şi viaţa minerilor din Petroşani. Am văzut filmul în mijlocul unor muncitori occidentali, care au declarat: "La noi nici în Evul Mediu nu a fost aşa de primitiv"!

In asemenea condiţii, Occidentul, pe bună dreptate,nu se grăbeşte să facă investiţii în România şi nici să acorde împrumuturi şi ajutoare substanţiale. Să vorbim concret. In Ianuarie s'a făcut cunoscut că în România există 8.377 societăţi cu participare de capital din Franţa, Germania, America şi Italia, suma totală a capitalului mixt româno-occidental ridicându-se la 289 milioane de dolari. Ce reprezintă această sumă? Cam atât este necesar pentru ridicarea unei fabrici mijlocii în Vest: Ungaria are 2000 de societăţi mixte, în care capitalul occidental este de 1.000 de milioane (1 miliard dolari); în fostul RDG s'a investit în 1991 o sumă de 95 miliarde mărci (circa 60 miliarde dolari); investiţiile străine - repet, străine-, făcute în 1991 în Marea Britanie au fost de 78 miliarde dolari, iar în USA de 156 miliarde dolari! Si atunci Bucureştiul se laudă cu 289 milioane, adică cu 0,289 miliarde!

Să râdem sau să plângem? Dacă se merge în continuare într'un asemenea ritm de investiţii de dolari, nici într'o mie de ani România nu va ieşi din criza economică şi generală în care se găseşte. Să mai vorbim de industrializare, ridicarea nivelului de trai, cultură şi civilizaţie?...

Iliescu se vaită peste tot că România nu beneficiază de acelaşi tratament din partea Vestului ca Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia. Să fie Iliescu atât de naiv ca să nu ştie de ce?

Dacă ţara vrea să se salveze să nu mai voteze la alegerile parlamentare şi prezidenţiale cu Iliescu şi nomenclatura, ci cu "Convenţia Democratică" şi pentru reprezentanţii ei!

George BĂLTEAN

PROCESUL COMUNISMULUI

Urmare din pag. 1

Se teoretizează că după 1965 - şi în special după 1968 -, dela ocupaţia externă a comunismului sovietic s'ar fi ajuns la ocupaţia internă a comunismului naţional, căruia i se pretinde caracteristica: Românii ar fi fost pe deplin liberi să aleagă între a servi ori nu sistemul, a intra ori nu în partid, a deveni ori nu activişti.

Se teoretizează că justiţie înseamnă probe şi că procesul comunismului e lipsit de probe, pentrucă probele în cauză, ar fi început să fie nimicite încă din 1953 şi că nimicirea lor ar fi continuat chiar şi după Revoluţie. Iar cât privesc zecile de mii de dosare cu material încă posibil probatoriu, care ar mai exista, nu se poate ajunge uşor la ele din cauza depozitării lor neinventariate pe la Serviciul Român de Informaţii (Securitate) şi diferite ministere.

De ce atâtea teoretizări, atâta diversiune, atâta mascaradă? Pentrucă atunci când nu vrei să faci ceva o ţii în teorie, ori te prefaci că faci ceva pentru a se crea iluzia că se face ceva ca până la urmă să nu se facă nimic. Este situaţia cu procesul comunismului.

Dezamăgită la culme de interminabila mascaradă de torpilare a procesului comunismului, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici a anunţat că, în timp ce îşi menţine denunţul făcut, se retrage din grupul de lucru pentru declanşarea procesului.

Este de subliniat că ceea ce AFDPR-ul urmăreşte, prin acest zis proces al comunismului, nu este deloc o incriminare a tuturor comuniştilor români ci, doar, o tragere la răspundere, o culpabilizare individuală în procese publice a unui număr de câteva sute de mari vinovaţi. Trageri la răspundere pe marea şi esenţiala idee că, ele trebue să constituie exemple demonstrative de recunoaştere publică o vinovăţiei unui sistem. Cu alte cuvinte, să se facă cunoscută adevărata faţă a comunismului.

Etica zice că un Stat de drept care succede genocidului unui regim comunist trebue să repare nedreptăţile. Că în România de după Revoluţie nu s'a dat curs acestei etici este cea mai ilustrativă probă că ea nu este încă un Stat de drept. In fapt ea este departe de a fi aşa ceva atâta timp cât pentru puterea ei conducătoare cei 45 ani de comunism nu sunt nici măcar subiect de discuţie, dar mi-te de judecată.

In loc să se răspundă chemării Gulagului, chemării eticii de regenerare morală, de transpunere a ţării într'o atmosferă neinfestată, puterea, patronată de Dl. Iliescu, marginalizând personalitatea şi mândria poporului care a fost întemniţat, robit, batjocorit şi torţionat, sfidează istoria. Se sfidează sfinţenia martiriului şi a dramei, a suferinţelor din Gulagul românesc.

Ceea ce, în chip evident, puterea are în cap şi grijă nu este procesul comunismului ci, dimpotrivă, salvarea imaginii lui. Interesul care ar trebui purtat pentru procesul comunismului, este folosit pentru împiedicarea lui.

Procesul comunismului cere şi justiţie şi dreptate. O justiţie care să nu constea numai în pedepsirea vinovaţilor ci şi în recunoaşterea adevărului.

Intre justiţie şi dreptate trebue făcută o deosebire. Justiţia este prinsă în paragrafe de lege pe când dreptatea este o noţiune neîngrădită.

După decenii de grave nedreptăţi este imperios necesar să se facă dreptate, să se facă lumină. Căci altfel toţi aceia care au fost părtaşi la genocid, la dărâmarea Statului de drept, la pervertirea concepţiei despre adevăr, rămân stâlpi ai democraţiei "originale" a D-lui Iliescu.

Apele nu se pot separa decât prin justiţia moral-politică cerută de procesul comunismlui, care este simbolul conştiinţei civice ce vrea să tragă la răspundere eşafodajul crimei comuniste.

Eugen BÂRSAN

DUŞMANI PE LISTA DUŞMANILOR

Un grup de politicieni confecţionaţi din bumbac cu arnici roşu în ţesătură, sunt jigniţi că nu li s'a făcut onoarea de a fi catalogaţi în capul listei ca "duşmani" ai comunismului.

"Premiul Nobel" de anticomunist fiind decernat legionarilor.

Cei cu arnici în ţesătură se tem că Românul ar trage concluzia greşită: pentrucă duşmanii comuniştilor sunt legionarii, atunci legionarii trebue să fie buni deoarece comuniştii sunt răi.

Litania răsuflată a bosumflaţilor pune în acelaşi lighean pe nazişti şi legionari, dar se uită un amănunt: naziştii au făcut pact cu Stalin, iar mulţi disidenţi "anticomunişti de oră actuală" au aprobat şi au servit guvernele impuse de Moscova, cu excepţia "Cămăşilor verzi" care, niciodată, n'au acceptat să fie "tovarăşe de drum" ale tovarăşilor ce-şi inspirau democraţia din rafturile teoriilor lui Karl Marx.

Legionarul intră în istorie nu ca un "anti" etc. ci ca un "antidot". A fost o mutaţie genetică de gândire şi acţiune aşa cum un corp, ameninţat de microbi, îşi produce singur imunizarea.

Acelaşi fenomen, ţâşnit ca un vulcan, l-am întâlnit la Timişoara şi în Piaţa Universităţii, iar iniţiatorii au fost decoraţi cu numele de golani, terorişti etc.

Dar să revenim la "golanii" cei bătrâni.

Legionarul şi-a apărat Neamul, Credinţa şi Tradiţia ameninţate de miopia unor politicieni plus interesele de gaşcă.

Tânărul Codreanu a fost cel care şi-a riscat viaţa smulgând de pe acoperişul fabricii steagul roşu înfipt de comunişti, şi l-a înlocuit cu tricolorul ţării şi tot el a cerut ca porţile universităţilor să se deschidă cu o rugăciune.

Care din partidele politice ce se vor catapultate în capul listei de "anticomunişti" pot să prezinte fapte asemănătoare?

Tot din sânul acestei generaţii, sub scutul Arhanghelului Mihail, au plecat în Spania un grup de tineri.... Acolo, pe câmpiile iberice, şi-au dat viaţa pentru biruinţa lui Hristos, martirii Ion Moţa şi Vasile Marin.

Ce vină se poate aduce unei generaţii care dă astfel de exemple?

Inţelegem ura D-lui Petre Roman--tatăl său luptase în Spania în tabăra comuniştilor--şi a D-lui Iliescu, posesor de "diplome" închiriate dela Universitatea din Moscova; dar nu înţelegem protestele foştilor tovarăşi de drum.

Legionarii au dat piept deopotrivă cu cei ce ne spintecaseră ţara şi cu cei ce ne stâlciseră limba, ne secerau satele şi striveau simbolul Sfintei cruci sădită de Apostolul Andrei pe ţărmurile Pontului Euxin din Sciţia Mică.

Incăpăţânarea lor de a rămâne "legionari" au plătit-o cu surghiunul şi viaţa dar şi-au scris cu dalta numele în istorie.

S'au înfruptat din teroarea comunistă şi alţi intelectuali şi lideri din diferite partide politice, dar dacă s'ar fi făcut alegeri printre cei întemniţaţi partidul "Totul pentru ţară" ar fi obţinut 90% de voturi.

Iată de ce Legionarul rămâne marele duşman al comunismului.

Stroe MOLDOVANU

Eseul politic

RĂSPUNS LUI NORMAN MANEA ŞI ALTORA

—Constantin MACRI—

Cea mai funestă propagandă antievreiască - şi din nefericire, se pare, şi cea mai eficace, este aceea făcută de liderii radicali ai Comunităţii Mondiale Evreieşti printre care se pot cita rabinul Kahane din New York, scriitori sau intelectuali de frunte precum Karl Popper care în cartea sa "Societatea deschisă şi inamicii săi" ("The Open Society and its Ennemies") merge cu defrişarea totalitarismelor până la Platon,* unul din pionierii (antici, evident) ai societăţilor totalitare şi de ce nu, fasciste, iar mai recent, rezidentul american fost cetăţean român, Norman Manea, care după părerea prezentatorului său, Dan Pavel (Revista "22" Nr. 6, 1992) face un tolerant şi plin de nuanţe eseu demascator al lui Mircea Eliade.

Intr'adevăr reproşurile D-lui Norman Manea sunt incolore şi insignifiante, faţă de opera uriaşă a marelui cărturar român mort în 1986. De aceea nu eram tentaţi să ţinem seama de ele, precum nu ne-am oprit mai mult nici la elucubraţiile lui Karl Popper, care îi trece pe Marx şi Hegel (de Platon am pomenit) pe lista inamicilor societăţii deschise.

Există însă în textul lui Dan Pavel şi stă scris în Revista "22" (ce se vrea revista Revoluţiei române) această frază cutremurătoare: "Pe post de judecător stă o cultură a procedurilor democratice, iar pe postul de judecat o cultură cu o experienţă colectivă şi individuală minimă a democraţiei".

Aceasta i se pare ziaristului român cheia problemei. Si aşa pusă, problema devine dramatică şi fără şanse de comprehensiune a orientărilor culturale şi politice în special, a eforturilor de solidaritate umană, după trauma totalitară care a martirizat popoare dela Atlantic la Pacific în acest secol abject, ce va expira în curând.

Stim cu toţii ce reprezintă Platon pentru cultura atlantică, europeană în special, şi a-i atribui, retroactiv, cu 25 de secole, o intenţie totalitară, chiar în condiţiile societăţii sclavagiste, autorul "Dialogurilor", este dovada unei formaţii spirituale nereceptivă la "dialog" la idee, la un anume tip de transcendenţă şi de metafizică care te hărăzeşte unei perpetue rătăciri. Nimic de-a face aici cu umanismul democratic, de tip iluminat, nici cu toleranţa, nici cu "deschiderea". Platon fiind deschizătorul de orizonturi în "eliberarea forţelor critice ale omului". El era doar strălucitul elev al lui Socrate, pe care l-a continuat şi comentat, şi de orice poate fi acuzat Socrate numai de "închidere" nu. Aici Popper nu poate fi animat "de un nobil elan justiţiar şi moralist" cum scrie Dan Pavel, ci de un anume elan demolatoriu al unui pilon al culturii greco-creştine, unul din cei care stă piatră de temelie culturii noastre europene.

E posibil ca şi Dl. Norman Manea să nu recepţioneze corect mesajul gândirii lui Mircea Eliade faţă de realităţile spirituale şi sociale româneşti interbelice, în special al tinerei generaţii postbelice (după realizarea României Mari) când amintirea proaspătă a celor 800 de mii de morţi ar fi generat o conştiinţă religioasă acută, ca o compensaţie - aleatorie poate a unor efecte sângerânde.

A cita ce a spus Mircea Eliade despre Mao sau despre Stalin nu relevă deloc înclinaţiile sale totalitare ci cel mult o interpretare prin modelurile sale arhetipale la care s'a referit atât de des, dintr'o perspectivă strict ştiinţifică, profitabilă şi azi, după cum mausoleul lui Lenin a fost socotit de mult şi de mulţi, drept o încercare de sacralizare, de redobândire a unei stări de efuziune metafizică, ca punct de sprijin în gândirea perenă a celui îmbălsămat. Despre ce scrie Eliade, în 1936, despre regimul lui Mussolini, nu semnifică decât opinia, curentă în acea epocă, că acesta a promovat Italia în rândul marilor puteri europene, scoţând-o din haosul politicianist postbelic, când abuzul de democraţie a dus la anarhie şi neguvernabilitate. E această opţiune, pur conjuncturală, o calificare pentru situarea marelui cărturar în tabăra duşmanilor democraţiei? Câteva fraze desprinse din articole, vechi de peste 50 de ani, şi din interviuri ocazionale - reflex al unui moment istoric, nu pot să altereze imaginea omului, intelectualului, savantului de renume mondial, scriitorul care a fost Mircea Eliade refuzând constant timp de 40 de ani orice compromis cu regimul totalitar din România - lucru care ar trebui să-i dea de gândit criticului său, la care ne referim, în principal.

Faptul reproşat, de asemenea, că a fost sceptic faţă de modelul occidental al democraţiei - atitudine deloc singulară, mai ales că Dl. Norman Manea nu spune în ce sens şi cu ce direcţie se manifesta scepticismul său, şi chiar, foarte important, când iarăşi nu este un argument pentru a insinua refuzul societăţii deschise.

Nici Eminescu, nici Iorga şi cu atât mai puţin Noica nu au fost antisemiţi, dacă e să definim bine termenii, adică să înţelegem prin antisemitism o concepţie doctrinară şi filosofică care vede în iudaism o practică social-istorică, a poporului evreu, contrară intereselor popoarelor nutrite de filosofia de viaţă creştină, centrate pe valorile greco-latine şi tradiţiilor culturale tipic europene.

In cultura românească antisemiţi doctrinari au fost Vasile Conta, A.C.Cuza şi parţial Prof. Dr. N. Paulescu, descoperitorul insulinei.

Si Eminescu şi Iorga au reacţionat la nişte realităţi contemporane lor,care erau de neignorat pe bază de statistici.

Si America are "cote de emigraţie". De ce n'ar fi cerut aşa ceva şi Eminescu la vremea lui? Când nu din motive rasiale ci din cauza dezechilibrelor demografice se năşteau probleme sociale şi economice grave.

Este drept să fie condamnată epoca şi cultura ei, contemporane lui Eminescu sau Iorga, drept cultură cu o experienţă colectivă şi individuală minimă a democraţiei? America este o ţară de emigranţi. Era România ultimelor două-trei decenii ale secolului XIX mai puţin democrată decât America din vremea corespunzătoare?

Au acelaşi substrat axiologic răbufnirile de apărare naţională ale lui Eminescu sau Iorga, cu analizele lui Karl Popper sau Norman Manea?

Când Eliade scria că Evreii au dobândit o majoritate absolută în toate oraşele Basarabiei, este "ridicolă şi dezgustătoare" o asemenea aserţiune după cum o califică Norman Manea, fără să se fi întrebat dacă Eliade a spus un adevăr sau a minţit sau a exagerat. Toată lumea civilizată a îmbrăţişat şi susţine cauza sionistă şi socotim că Ikudul are înţelesul lui, care ran forsează spiritul cauza recuperării căminului naţional al poporului evreu. Să fie aceştia rasişti sau extremişti? De ce poporul român ar fi avut interdicţia de a-şi apăra, la vremea când scria Mircea Eliade, integritatea proaspătului reconstituit cămin naţional?

Toată generaţia de aur interbelică în frunte cu Mircea Eliade a tentat ca prin creaţie să dea, în sfârşit, o identitate naţiunii române, recognoscibilă pe plan cultural universal, să valorifice optim potenţele de genialitate, de propensiune exclusiv spirituală. Noi Românii, spune Codreanu, n'am pus mâna în gâtul altor naţionalităţi, n'am atentat la pământul şi dreptul altuia, ci am vrut să ne regăsim pe noi înşine după secole de impilări străine, am generat o mişcare de reconstrucţie morală şi religioasă, în intenţia de a ne epura de levantism, de balcanism, şi de aneantizare a valorilor specifice etniei noastre: bun simţ, simţul măsurii, iubirea adevărului, pacea lăuntrică prin simţirea apropiată a Creatorului, prin credinţa nestrămutată că valorile pe care le trăim cu autenticitate şi echilibru, vor învinge. Dar timpul adevărului nu sosise.

A fost şi este încă timpul minciunii şi al imposturii. Neamul românesc plăteşte şi azi victoria nemerniciei care a început la 10 Februarie 1938, victorie care l-a răvăşit până la hibridizare timp de 51 de ani. Eliade şi generaţia lui au vrut să împiedice catastrofa.

A insinua, cum face Norman Manea, că evoluţia ideologică a lui Mircea Eliade, relevată în Memorii şi Jurnale, nu rezistă testului etic, este o insolenţă în raport cu diagrama dramatică a căutării adevărului sesizabilă în toată opera scriitorului.

Este incredibil ce ne spune Dan Pavel despre acribia cernerii textelor ce urmau să apară în"The New Republic" din moment ce eseul lui Norman Manea apare cu atâtea flagrante inexactităţi şi subiectivisme care nu mai au nici o acoperire în evoluţia vocaţiilor şi opţiunilor eliadeşti din ultimii 50 de ani de viaţă.

Când Norman Manea spune despre Corneliu Zelea Codreanu ca a fost violent antisemit şi antidemocratic şi comisese "cruzimi odioase", face afirmaţii flagrant mincinoase. Care este textul sau declaraţia sau gestul lui Codreanu, unde acesta se vădeşte "violent antisemit"? Cine profită ca să se perpetueze o asemenea răstălmăcire a realităţilor istorice? Precum se ştie, bine şi de mult, Codreanu s'a despărţit de A.C. Cuza tocmai pe problema "antisemitismului doctrinar" al acestuia. Codreanu a refuzat să vadă în Evrei cauza relelor societăţii româneşti de atunci. Plecând dela amoralismul clasei conducătoare,el a început o operă de reconstrucţie morală şi civică, care, în fond, este baza legionarismului codrenist.

Când a comis Codreanu "cruzimi odioase", când la 38 de ani este luat din detenţie pentru a fi strangulat şi împuşcat? Pentru cazul Manciu-dramatică opţiune pentru autoapărare, a fost judecat şi achitat de justiţia română, cu adevărat independentă atunci, stabilindu-se scuza provocării şi a legitimei apărări. Acestea sunt realităţi tragice pentru istoria poporului român pe care avea datoria să nu le uite nici Norman Manea nici Dan Pavel. Este evident că "The New Republic" face exclusiv o anumită politică utilă pentru practica dezinformării opiniei publice în afara hotarelor României, unde amintirea şi documentul istoric este respectat.

De ce merge atât de direct, imperturbabil până la cinism, Dl. Norman Manea contra adevărului? Cui prodest să insulţi simbolurile sacre ale unei tragedii naţionale? Pentrucă martiriul lui Codreanu şi al principalilor săi colaboratori, este o pagină de sânge şi de suferinţă atroce, care determină pe memorialistul "demascat" de Norman Manea să spună că "generaţia noastră nu a avut un destin politic".

Adică, prin moartea mioritică, cum cu drept cuvânt s'a spus, a lui Corneliu Codreanu, se încheie tentaţia dezvăluirii unui absolut românesc, ce ar fi dat acestei insule de latinitate răsăriteană strălucirea potenţelor sale genuine: în realizarea unei culturi eminesciene şi a unei civilizaţii pe măsura fiilor săi pierduţi: Vlaicu, Coandă, Constantinescu etc. N. Carandino vorbea odată de această "fabrică de genii" care a fost societatea românească interbelică. Cu ce drept se insultă un trecut de atâtea nepătate aspiraţii?

Dar pe măsură ce adâncim lucrurile, ne dăm seama că acest Norman Manea îi impută lui Eliade lucruri demne de toată stima şi la noi şi la Ierusalim; tradiţionalismul, creştinismul, etnicitatea, valorile culturale ale locului; şi că e falsă problematica integrării în Europa cu abolirea caracterului naţional al Statului. Federalizarea Europei, care este o certitudine şi o mare speranţă a viitorului, se va face tocmai prin uniunea liberă a unor naţionalităţi, altădată absurd diverse, prin potenţarea virtuţilor specifice. Exemplul cel mai eclatant este Uniunea Franco-Germană, ca un principal altoi.

Nici nu merită să discutăm insinuarea că Mircea Eliade ar fi determinat dela Chicago protocronismul ceauşist.

Continuare în pag. 8

DRUMUL CRUCII

Pe meleagurile Tării
creşte cântecul Mişcării.
Vântu-l duce şi-l aduce,
strânge Cruce lângă Cruce,
gândul, faptă înţeleaptă
cale spre lumină, dreaptă,
că din seară până'n zori
şi mormintele dau flori.

S'a'mbrăcat în haină nouă
Minunea din optzeci ş'nouă
filtrată prin Golaniadă
(cine are ochi, să vadă)
că sfidând curse viclene
toţi sunt Simon din Cirene,
urcând trepte de durere
pentru Sfânta Inviere,
Invierea Neamului
în ciuda duşmanului.

Peste-a vremurilor spasme
tineri luminoşi ca'n basme
au găsit în ei tăria
să străbată România,
crainici vii ai vârstei lor
pentru noul viitor.

Parcă duceau Tara toată
prin viforniţă şi zloată,
că sub paşii lor aprinşi
se dădeau nămeţii'nvinşi,
norii îşi cătau de drum
spre hotarele de fum
din apusul Răsărit
de pe unde au pornit...

Neam vitregit de istorii
ţi-au venit izbăvitorii!
Ridică-ţi din nou odată
fruntea ta întunecată
şi cu ochii să străbaţi
peste ape şi Carpaţi
cetăţile lui Stefan
din Hotin pân' la Liman,
vechile ţării hotare
până la Marea cea Mare.
Tara să o cureţi iar
de durere şi amar,
de veninul spinului
din curtea vecinului...

Tară ieşi-le'nainte
şi sărută-le fierbinte
Crucea lor, de jos în sus
pe care s'a stins Iisus,
că numai sub umbra ei
poţi să-ţi creşti un alt temei.

Zahu PANĂ

SIMILITUDINI

—Dr. Gr. GHYKA—

Zilele trecute am văzut la televizor o festivitate care pentru mulţi concetăţeni probabil a trecut neobservată, ca un fapt divers, evident festiv dar similar sărbătoririi vreunui sfânt mai puţin important, în fiecare an dela Dumnezeu.

Era vorba de descoperirea fiicei Colonelului Arnăuţoiu, celebrul rezistent anticomunist, partizan în Munţii Făgăraşului. Meritul acestei acţiuni a fost rezultatul efortului insistent şi remarcabil al Partidului Naţional Ţărănesc care a întreprins cercetări pentru a lămuri soarta ultimilor ani ai grupului de rezistenţi anticomunişti conduşi de Colonelul Arnăuţoiu. Pentru moment precizez că după o rezistenţă incredibilă în Munţii Făgăraşului, timp de zece ani, urmăriţi zilnic de către trupele de Securitate, şefii acestui comandou de eroi au fost prinşi prin trădare. Colonelul Arnăuţoiu a fost condamnat la moarte şi executat, neîndoielnic după nişte anchete la care probabil nici cele mai negre descrieri ale infernului nu pot visa... Soţia sa a fost supusă aceloraşi chinuri după care a fost de asemenea împuşcată.

In urma lor rămăsese o fiică de a cărei soartă nimeni nu mai ştia nimic. Fiica Colonelului Arnăuţoiu a fost regăsită după cercetări intense sub un alt nume, după ce fusese adoptată dela un orfelinat oarecare de o familie minunată, familie care nu ştia practic nimic despre originea acestui copil frumos, talentat, bine educat - ce a reuşit să absolve Conservatorul din Bucureşti, urmând o carieră artistică de bună calitate.

Ciudat, ai spune, şi prima concluzie ar fi, cea mai apropiată logic: iată ce diabolic s'au comportat comuniştii pentru a lichida orice urmă a relaţiilor de familie şi corespunzător, orice amintire a unui eroic fenomen de rezistenţă anticomunistă în România.

Si iacă aşa, mintea continuă să judece şi să ordoneze fapte, în aparenţă disparate, adunate în cursul timpului în memorie. Toată omenirea a fremătat - Americanii au făcut şi un film de mare succes - pe marginea romanului Doctor Jivago, de Boris Pasternac. Filmul, oglindind întocmai faptele relatate în roman, începe prin căutările asidue pe care le întreprinde fratele Doctorului Jivago, un general de NKVD (poate un comunist naiv şi idealist) pentru a identifica pe fiica Doctorului Jivago. Această fiică, fugărită împreună cu mama ei de către organele Securităţii comuniste ruseşti, este separată de familie şi internată într'un orfelinat sub nume fals pentru ca orice legătură de sânge, orice amintire despre "originea socială" să se piardă într'o colcăială anonimă de copii ai nimănui, pe care revoluţia socială determinată de leninişti îi aruncase în stradă, afară de orice cadru familial. Probabil pentru a se conforma doctrinei lui Engels - azi de mulţi uitată - conform căreia "originea capitalismului se găseşte în structura celulei sociale denumită familie".

Nu mai trebue să spun câtă lume în Occident a plâns văzând filmul Doctor Jivago şi cât de mult a fost deplâns acest popor rus care a suferit atât de mult în urma tragicei experienţe sociale reprezentată de dictatura comunistă.

Evident, din nou, prima concluzie logică a acestor Occidentali a fost neîndoielnică: ce mult au suferit Ruşii în urma acestui plan diabolic, organizat de către psihologii Securităţii comuniste, temeinic şi ştiinţific organizată de către Dzerjinski, Beria şi alte celebre genii ale răului.

La această concluzie, perfect adevărată, vin acum şi eu să adaug: este de remarcat însă şi faptul că aceste sisteme au fost "exportate" şi în ţările socialiste satelite. In al doilea rând trebuia subliniat că poporul român a avut o rezistenţă eroică împotriva comunismului, rezistenţă în bună măsură necunoscută tocmai datorită măsurilor cu totul diabolice de ştergere a oricărei memorii privind această rezistenţă şi implicit a eroilor ei, şi nota bene - a conştiinţei existenţei lor măcar şi în mintea copiilor şi a urmaşilor de sânge ai acestora.

Astfel aceasta ar putea fi redusă la doi factori evident perfect antitetici, respectiv noţiunile comunist-anticomunist. Ultimul termen poate lua forme concret istorice diferite, pornind dela noţiunea economică de capitalist şi trecând succesiv prin înţelegerea de creştin, naţionalist, ajungând prin derivaţie la chiabur, patron sau chiar simplu intelectual onest.

Când să conturez mai clar această ultimă categorie de anticomunist, iată îmi vine în minte un fapt concret pe care l-am cunoscut direct. Din nou, viaţa a vrut ca şi acest caz să se piardă în masa de uitare colectivă şi indiferenţa cotidiană comună. Mă refer la nepoţii (două fetiţe şi un băiat) celebrului Secretar General al Partidului Comunist Român, respectiv, ingernul Stefan Foriş. Puţină lume ştie exact cum a fost asasinat Foriş, cu sânge rece şi bine premeditat de către grupul de comunişti fideli lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, în primii ani după 1945, când lupta pentru putere din sânul acestui partid, cu o istorie atât de tulbure, devenise turbată.

Si mai puţină lume ştie însă ce s'a întâmplat cu soţia şi fiica lui Foriş după asasinarea acestuia. Ei bine, soţiei lui Foriş i s'a impus prin şantajul aruncării afară din locuinţă şi din orice slujbă, deci ameninţată cu înfometarea, să divorţeze (post mortem) de soţul ei asasinat şi să ia deci "logic" numele ei de domnişoară, respectiv, Sârbu. Ceea ce este însă şi mai ciudat este faptul că numele de Foriş trebuia schimbat în Sârbu şi pentru fiica acestui "adversar al comunismului". Aşa deci, fata lui Foriş a devenit domnişoara Vera Sârbu. Crescută sub acest nume, în şcoli bune, rezervate exclusiv copiilor cadrelor superioare de partid, oricum, bine supravegheată, fiica lui Foriş reprezintă, zic eu, un caz trist şi oricum, omeneşte, interesant. Anume nimeni nu ar putea băga mâna în foc, dacă dintr'o ereditate mai deosebită sau (după mine în mod bine dirijat) dintr'o atentă şi rafinată educare a perversităţii sufleteşti, fiica lui Foriş, încă din tinereţe manifesta semnele unor căderi umane incontestabile pe care nu are nici un rost să le disecăm acum.

Atât doar menţionez, şi aceasta numai pentru a argumenta cât de cât, prin fapte, ideea susţinută, voi aminti despre înclinaţiile ei neobişnuite spre băutură şi droguri, despre numeroasele tentative de sinucidere şi despre faptul că, prin căsătorie sau fără, cei trei copii pe care i-a zămislit au fost concepuţi cu trei bărbaţi diferiţi, ultimul fiind Indonezian, nu se ştie bine cu ce rosturi în trecere prin ţara noastră. Cert este că toţi aceşti copii, foarte realizaţi şi de bună calitate socială, poartă cu toţii acelaşi nume de familie (evident nu Foriş) ci Sârbu, numele mamei lor.

Crescuţi de către bunici, rude îndepărtate şi, nu în ultimul rând de către educatori numiţi de partid (au fost înscrişi şi au absolvit aceleaşi şcoli rezervate copiilor de nomenclaturişti, ca şi mama lor) nu ştiu şi mă întreb cât şi ce vor fi ştiind ei despre bunicul lor şi despre tragedia acestuia.

Cele spuse mai sus sunt fapte şi ele permit o altă concluzie validă, respectiv: nu numai adversarii declaraţi ai comunismului ci şi foştii comunişti care au deviat dela linia dictaturii de partid suportă absolut aceleaşi consecinţe. Aceasta pentru a ilustra perfect teza lui Lenin după care "cine nu este cu noi este împotriva noastră". Alternativă nu există.

Si cine poate spune că nu este aşa? In fond atât Mareşalul Antonescu cât şi Lucreţiu Pătrăşcanu nu au pierit oare executaţi lângă aceeaşi închisoare Jilava, în aceeaşi vale a piersicilor, împuşcaţi de glonţul unor aceloraşi bestii care probabil, nici măcar nu ştiau în cine trag?

Continuare în pag. 9

SUNTEM NOI ÎN TIMP SAU ÎN CONTRATIMP?

Urmare din pag. 1

Dar nu există şi o soluţie constructivă?

Negreşit că da. Lumea de azi este cu aproximaţie cam în acelaşi fel cu lumea în care s'a ivit cu aproape 75 de ani în urmă, la Dobrina şi aici în Iaşi, dintr'o imperioasă necesitate obiectivă, naţionalismul creştin. Acesta nu a apărut într'o lume cuminte, perfectă, cu braţele deschise. Dimpotrivă! Ca şi astăzi, atunci întrebarea esenţială a celor majoritari era nu "ce să fac pentru a mă mântui şi să contribui la izbăvirea Neamului?" Intrebările erau / sunt altele şi mai multe: "Cum să procedez ca să trăiesc EU bine?", "Ce să fac, ca să-mi aranjez o situaţie durabilă?", "Ce să întreprind ca să ajung la Putere, ca să mă îmbogăţesc?" ş.a.m.d. Pe parcurs s'au schimbat răspunsurile, nu şi întrebările. De aceea, bunăoară, legionarii au şi fost în contratimp cu un important segment din această lume...

Anticomunismul hristic s'a născut să servească Naţiunea românească. Nu s'a plasat în contratimp cu colectivitatea naţională pentrucă ea n'avea credinţă suficientă. Nu a părăsit-o (fizic sau spiritual) fiindcă ea îşi limita interesele la prezent. Nici nu s'a separat, deşi era în dezacord cu necredinţa, cu politicianismul, cu forţele oculte. Românismul creştin a venit la timp şi în timp, în istorie. Sfinţind timpul şi istoria. Răscumpărând lumea, prin luptele, sacrificiile, jertfele cunoscute. Până la atâta a preţuit-o. Combatanţii lui au dat pe ea însăşi viaţa. Aşa de tare au iubit-o!

Bineînţeles că antistăngismul nostru e în contratimp, dar cu păcatul, cu laşitatea şi vânzarea de Neam şi Ţară, cu apostazia şi răul din fiecare. Cu lumea în care este chemat tot Românul să trăiască şi să-şi dobândească mâine mântuirea e în timp. Condiţionat: "Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu şi lui mamona!" Iată pentru ce, de pildă, spiritul legionar nu este doar util, concesiv inevitabil, ci e mai ales indispensabil existenţei unei Românii libere şi morale. In actualul context istoric, injecţia de naţionalism hristocentric are rostul practic al unei grefe izbutite pe trunchiul sănătos al Neamului.

Cu acest om al sfârşitului de mileniu trebue să mergem, aşadar, împreună sau împotrivă? Ce ar însemna de altminteri contratimpul? Să ne izolăm? Să ne prefacem în "bisericuţe"? Să ne retragem într'un ghetou şi să ne vedem acolo de crezul nostru şi de păcate (îndeosebi ale altora)? Dându-ne pasivi cu presupusul - ca să ne găsim în treabă - despre una, despre alta?

A ne retrage din lume, fie şi în lumea "pură" a ideilor abstracte, utopice, strict teoretice, ar echivala cu a ascunde lumina sub obroc. Or, noi trebue să fim anticomunişti ai faptei, cu timpul nostru. Contratimpul timpului, al istoriei, al lumii, preciza un ierarh bisericesc, este veşnicia. Ea vine după. Cât suntem pe cale, ne aflăm în istorie; să nu ne plasăm deci în false dihotomii. Atâta vreme cât antihristul roşu dăinuie, societatea românească e câmp de acţiune concretă al generaţiei harice a Ţării. Părăsind-o sau refugiindu-ne inactual în trecut, nostalgici, paseişti ori istoricizanţi, răvăşiţi în plus şi de conflicte intestine, am reununţa nu numai la misiunea noastră, dar i-am trăda pe cei din morminte şi pe cei care vor veni după noi.

La întrebarea din titlu nu se răspunde sau-sau, ci şi-şi: a fi şi cu timpul şi în contratimp, în temeiul unor sănătoase şi permanente principii moral-spirituale. Să fim, faptic, în timp cu această lume. Si, când e cazul, în contratimp. In neînfricată şi continuă luptă cu puterile satanice. Spre a surpa zidul de ură şi de mişelie ce înconjoară Neamul Românesc. Si pentru a birui!

Valeriu NEŞTIAN

UNITATEA OPOZIŢIEI ŞI OPOZIŢIA LA UNITATE

-II-

Constantin MAREŞ

Domnul Adrian Grigoropol îi pune preşedintelui PNL o întrebare foarte justificată, cerându-i să explice poziţia partidului care face parte şi din guvern şi din opoziţie. Iritat, cel întrebat reacţionează jignitor (şi nu "cam jignitor" cum cu generozitate se pronunţă Domnul Grigoropol), fără a da propriu zis un răspuns. Aceeaşi întrebare i se va pune ulterior şi de reprezentanţi ai posturilor de radio EUROPA LIBERA şi BBC, fără a se obţine adevărate răspunsuri. In fapt nu este vorba de un paradox, ci de o participare nejustificată nici moral şi nici politic, refuzată pe bună dreptate de PNTCD. Nu poţi fi şi Guţă Tătărescu şi Dinu Brătianu în acelaşi timp, mai ales că la vremea sa şi Guţă explica celor din jur că face un act politic de frânare, ca până la urmă să deraieze cu partidul său cu tot. Dacă în rândurile partidului în ţară nu s'au ridicat voci vehemente împotriva acestei colaborări, se datoreşte mai multor factori: unora, cum ar spune Badea Ion, li s'a pus pumnul în gură, hotărârea a fost luată la "înalt nivel de partid", fără o consultare a masei membrilor iar câţiva se simt atraşi şi de posibilul caşcaval.

In ce priveşte pe vechii liberali aflaţi peste hotare, deci nesupuşi "autorităţii prezidenţiale", aceştia s'au pronunţat practic unanim împotriva acestei acţiuni neoguţiste. De reţinut un fapt. Având şi cetăţenie franceză, Radu Câmpeanu şi actuala sa soţie îşi petrec o parte din timp la locuinţa lor din Paris sau la vila lor din Franţa. De fiecare din aceste dăţi, se lua contact cu Clubul Liberal ce are sediul în Paris şi din care fac parte vechi liberali din mai multe ţări, precum şi alţii de gândire liberală. Deşi perechea prezidenţială şi-a petrecut vacanţa de iarnă în Franţa, a fost evitată o întâlnire cu membri ai acestui club, deoarece este cunoscută opinia ce o au faţă de actul de colaborare dela Bucureşti. Cât priveşte efectele bune ce le-ar fi avut această colaborare, ele sunt doar pentru FSN care a devenit astfel ceva, ceva, mai fotogenic în vitrina pentru uz extern. Miniştrii plini sau adjuncţi liberali nu au putut schimba nimic din orientarea şi practicile guvernamentale.

S'a înregistrat chiar un fapt curios şi semnificativ: în publicaţia săptămânală LIBERALUL, singurul organ de presă ce i-a mai rămas partidului, preşedintele acestuia declara că prezenţa la Ministerul Justiţiei a Domnului Mircea Ionescu-Quintus a dus la importante schimbări. In acelaşi timp, în cotidianul COTIDIANUL, ministrul Justiţiei arăta că în ce priveşte eventuale schimbări, nu sunt necesare deoarece ele au şi fost înfăptuite...de predecesorul său. Vorba lui Conu' Iancu în materie de schimbări...

In interviul apărut în CUVANTUL ROMANESC, Radu Câmpeanu afirmă sentenţios: "Nu se doboară cetatea cu soluţii din afară, cu strigăte pe stradă, ci cu idei politice interesante". Dânsul exclude deci că pe stradă s'ar putea striga şi idei politice interesante. Dar regimul lui Honecker a căzut când strada a început să strige "Noi suntem poporul". La Praga şi Gustav Husak s'a plecat în faţa "străzii". Puciul dela Moscova nu a reuşit să fie finalizat, datorită faptului că o bună parte din KGB nu i-a urmat pe pucişti, dar şi datorită reuşitei lui Elţîn de a scoate lumea pe stradă.

Ca unul care are la activul său 17 ani de Paris, Radu Câmpeanu ar trebui să-şi amintească marea demonstraţie împotriva proiectului socialist de modificare a învăţământului francez, în care au ieşit în stradă elite ale politicii şi culturii din Franţa, aşa cum s'a întâmplat şi în 1968 în sprijinul lui de Gaulle. Dar, mai ales, Radu Câmpeanu uită două mari momente ale străzii: 8 Noembrie 1945, la care a participat activ şi aceea că poziţia lui actuală se datoreşte tocmai străzii şi strigătelor care l-au făcut pe Ceauşescu să-şi ia în Decembrie 1989 ultimul său zbor,cel spre moarte. Fără strigătele străzii din Timişoara şi Bucureşti, cei care pândeau cu frică momentul nu puteau să-şi ia locul deţinut de alţi tovarăşi de partid, desăvârşind o lovitură nu de Stat, ci de palat, mai precis de balcon. Si fără toate acestea, astăzi, Radu Câmpeanu ar fi fost doar un pensionar francez retras la vila din deal.

In perioada alegerilor locale şi cea ulterioară, preşedintele PNL, referindu-se la unele succese ale opoziţiei, le-a atribuit, în mod ciudat şi fără argumente valabile, prezenţei liberale la guvern, făcând în acelaşi timp cunoscute preferinţele sale pentru liste separate ale formaţiilor din opoziţie, invocând motivul că în acest mod s'ar fi obţinut mai multe voturi. Realitatea a dovedit contrariul. Tocmai unitatea opoziţiei atât de susţinută de preşedintele PNTCD a fost aceea care a dus la succesul candidaţilor săi, acolo unde au fost aleşi. De mirare că Radu Câmpeanu motivează aceasta prin referiri la experienţa occidentală, ignorând cu, sau fără voinţă, aceea că în 1981 şi apoi în 1988, alegerea şi realegerea lui François Mitterrand au fost mult facilitate de faptul că partidele antisocialiste au prezentat câte doi candidaţi, Giscard d'Estaing şi Jacques Chirac prima oară şi Chirac şi Raymond Barre a doua oară.

M'am hotărât să aştern acestea pe hârtie datorită faptului că fac parte din cei care cred că doar unitatea opoziţiei poate duce la schimbarea raportului de forţe politice în România. Partidul Naţional Liberal poate şi trebue să-şi aducă contribuţia la aceasta. Dar trebue să-şi definească în mod clar atitudinea şi politica. Să nu se uite că în prezent partidul are un statut anemic şi că nu şi-a ţinut un necesar congres. Acest statut permite preşedintelui, desemnat ca atare într'o discutabilă adunare, să numească secretari executivi şi consilieri politici la bunul său plac (art. 16), ori aceştia fac parte din delegaţia permanentă care conduce partidul între conferinţele ce au caracterul unui congres. Aceasta înseamnă că preşedintele partidului îşi poate făuri oricând o majoritate devotată, procedând la modul absolut, ceea ce contravine ideilor liberale înseşi.

Pentru ca să funcţioneze cu adevărat democratic trebue elaborat un adevărat statut, care să fie supus spre aprobare unui congres adevărat şi nu unui simulacru căruia i s'a dat retroactiv această valabilitate şi în care votul pentru desemnarea preşedintelui a fost înlocuit cu sistemul aclamaţiilor, atât de uzitat şi uzat în regimul totalitar comunist. Si în aceste domenii se poate şi trebue să se ia modelul oferit de PNTCD. Dacă s'ar adopta linia Câmpeanu a listelor separate s'ar face jocul Frontului şi al lui Iliescu. Nici unul din partidele din opoziţie care s'ar prezenta separat nu poate măcar egala în faza actuală şi cea care se întrevede în viitorul apropiat procentajul realizat şi realizabil de către FSN. Timişoara (tot Banatu-i fruncea...) a dovedit cât de necesară este unitatea opoziţiei fără de care nu s'ar fi realizat reuşita scrutinului din 9 Februarie într'un oraş cu peste 300.000 de locuitori. Ambiţiilor locale şi rivalităţilor partizane trebue să le ia locul finalizările la nivel naţional care în prezent trebue să fie deasupra partidelor.

Cu tot conflictul declarat între Iliescu şi Roman, dacă ar exista un real pericol din partea unei opoziţii unite şi puternice, este de presupus că cei doi lideri s'ar uni. Apoi, cetăţeanul francez Radu Câmpeanu nu trebue să uite că Mitterrand a fost ales iar socialiştii se menţin la putere datorită sprijinului ultimului partid comunist stalinist din Europa, cel francez şi tocmai lipsa de unitate a dus la insuccesul actualei opoziţii din Franţa.

Ca şi în război, în politică există strategie şi tactică. Fiecare partid urmăreşte să ajungă la putere, singur sau coalizat. Desigur, coaliţiile nu trebuesc făcute contra naturii politice şi pe alte linii decât cea a intereselor naţionale, cum au făcut disidenţii guţişti în 1945, cu rezultatele înregistrate de istorie pentru trecut şi previzibile pentru prezent.

Pentru a-şi juca rolul ce i se cuvine, Partidul Naţional Liberal trebue să-şi revizuiască tactica şi să să-şi precizeze strategia. S'ar putea ca la viitoarele alegeri prezidenţiale, Radu Câmpeanu să nu mai candideze. Fiind trecut de 70 de ani, judecând mai realist şansele partidului şi mai ales cele personale, s'ar putea să se mulţumească cu fotoliul confortabil de preşedinte al Senatului, ce va deveni în curând liber. Acesta nu exclude însă ca dintre cei din jurul său să se ofere un alt candidat la preşedinţia republicii, venindu-se astfel în concurenţă cu liderul PAC, care şi-a anunţat candidatura la suprema funcţie în Stat.

In condiţiile arătate anterior şi ţinând seama de incontestabilele calităţi ale actualului preşedinte al PNL, depinde de el ca să-şi refacă popularitatea şi să redea partidului prestigiul necesar.

In testamentul său politic (publicat integral de CUVANTUL ROMANESC în Septembrie 1981), Dinu Brătianu scria în Ianuarie 1949: "Am convingerea că după toate greutăţile pe care le suferă pe nedrept neamul nostru, cu răbdare şi cuminţenie, va urma ceasul libertăţii pentru care trebue să luptăm...Indată ce ţara va avea din nou libertate de mişcare, membrii partidului vor trebui să se întrunească pentru a alege pe acela care va trebui să continue munca mea. Seful partidului va trebui să fie o persoană animată de patriotismul cel mai dezinteresat, cu dragoste de ţară şi de partid, să fie continuatorul marilor tradiţii ale partidului .....Va trebui să ia hotărâri bine chibzuite, după ce se va consulta cu fruntaşii partidului."

Aceste cuvinte şi-au păstrat deplina actualitate. Depinde de actuala conducere dar şi de întregul Partid Liberal ca ele să fie proiectate pe ecranul realităţii.

ÎNTRE BRĂILA ŞI REICHSTAG

George DRAGU

Problema antisemitismului a fost dezbătută pe viu la TVR - Bucureşti. Printre cei prezenţi pe baricade, reprezentanţii ziarelor "România Mare" şi "Europa", de partea opusă rabinul şef al comunităţii româneşti, Dl. Moses Rosen.

Arbitru: Dl. Cornel Nestorescu, directorul revistei "Expres".

Un dialog, între oamenii de bună credinţă, duce întotdeauna la o înţelegere, iar pentru închegarea unei înţelegeri este nevoie de cunoaşterea adevărului şi a circumstanţelor.

Salutăm acest dialog şi sorocim că ajungând la sâmburele adevărului ne vom scutura de agenţii provocatori.

Dl. Miles Lerman, preşedintele relaţiilor internaţionale cu Statele Unite pentru "Holocaust Memorial Council" recunoaşte că la Auschwitz au fost omorâţi între 1,1 şi 1,5 milioane de inşi dintre care 90% erau Evrei.

"Numerele în baza cărora am socotit mai înainte (cca.4 milioane de victime, N.R.) erau numere motivate de interesele politice."

Dl. Aaron Breitbart, directorul serviciului de cercetări pentru "Centrul Simon Wiesenthal" din Los Angeles, afirmă (The Miami Herald, 5.4.92):

"Comuniştii priveau războiul contra Naziştilor nu ca o problemă de umanitate, ci ca un război între două ideologii..."

Ne pare bine că Evreii vor să stabilească adevărul şi să elimine pe cei care provoacă antisemitismul. In curând va apare la Bucureşti o nouă revistă a intelectualilor evrei- "Renaşterea".

Când unii exagerează că au fost 4 milioane de Evrei omorâţi la Auschwitz, atunci şi alţii au dreptul să mintă că la Auschwitz nu s'a tăiat nici o găină.

In România sunt mai puţin de 20.000 de Evrei, oameni în vârstă, educaţi, liniştiţi. Azi, antisemitismul e cultivat de vechii tovarăşi ce s'au deghizat în patrioţi supranaţionalişti, şi convine celor care şi-au creat o profesie prin a fi anti-antisemit şi în cazul că nu există motive, atunci le furnizează:

"O ştire pe care o citim în pagina 7--scrie "R.L."--ne-a stupefiat, Adela Schwartz (cetăţeană israeliană de origine română) a pus la cale, plătind cu 2.000 de dolari plus 100.000 de lei, jefuirea sinagogii din Brăila. Cei trei borfaşi şi "creierul" loviturii au fost arestaţi. Odoarele sfinte (sfeşnicele de argint, cele două menore grele, îmbrăcămintea sulurilor Torei) au fost recuperate."

Iată un exemplu de cine tulbură apele! N'a făcut şi Hitler la fel când a dat foc Reichstag-ului şi-a dat vina pe Evrei?

O PERSEVERENȚĂ MALEFICĂ

- ALEGERILE PREZIDENȚIALE -

——Adrian GRIGOROPOL——

In România, dela Revoluția din 1989, se vor desfășura a doua oară alegeri prezidențiale. Separate de cele legislative ori concomitente, în Iunie, cu toate presiunile interne sau externe, ar fi premature pentrucă Parlamentul are de finalizat un stoc de legi esențiale care accelerate ar suferi de superficialitate și ar compromite din nou speranța, seriozitatea procesului electoral. Menționăm legea electorală trecută deocamdată prin Senat, cu prevederi antidemocratice, dacă ar fi să menționăm eliminarea observatorilor naționali, legea finanțării partidelor etc. Pe de altă parte s'a ajuns în Mai și nu mai pot fi asigurate cele două luni prealabile de campanie electorală după cum bulversarea recentă în evantaiul partidelor politice a dat peste cap aranjamente care erau considerate sigure. Dl. Ion Iliescu, deși se ține după o perdea de falsă indeciziune, râvnește la o realegere, cu orice preț, pentru încă 5 ani, pentru fericirea, poporului, după sine și unii, pentru nenorocirea după alții.

Fără pretenția de a examina exhaustiv această perspectivă încercăm să abordăm câteva aspecte.

Recenta Convenție Națională a FSN-ului a constituit o schismă în sânul acesteia. Actualul lider, Petre Roman, și-a propus restructurarea într'un partid autentic sub deviza "Viitorul azi!" .Dar s'a desprins o aripă , incluzând pe cei mai mulți din gruparea majoritară parlamentară, sub altă deviză,"Pentru schimbare", care a întreprins demersuri de a se înscrie ca partid sub denumirea "F.S.N.- 22 Decembrie". Atât matca Frontului cât și toate formațiunele post revoluționare care au adoptat în titulatura lor datele Revoluției, au contestat denumirea ca o uzurpare imorală și ilegală. Dat fiind lupta deschisă între Domnii Iliescu și Petre Roman pentru monopolizarea puterii, situația în Front s'a îndârjit înregistrându-se fel de fel de derapaje. Aripa desprinsă de conivență cu Dl. Iliescu care așteaptă să nu se propună ci să fie propus, a anunțat propunerea și sprijinul candidaturii acestuia. Intrebat despre denumirea adoptată de sprijinitorii săi, președintele a răspuns, ca de obicei, în coadă de peste. Ca neutru ce trebue să fie, nu-i revine să se pronunțe, dar dacă ar fi totuși s'o facă n'ar fi de condamnat câtă vreme data de 22 Decembrie are semnificația platformei și programului pe care Frontul l-a adoptat și aplicat de doi ani și mai bine. Dar a repetat că nu-i revine să fie nici pro, nici contra. N'a mai adăugat nimic despre succesul cu care se poate lăuda Frontul.

Cu un asemenea start, indiferent de ambiguitățile etalate, campania sa pentru realegere este deschisă și în executare febrilă.

Trecând peste faptul că acest Front, complet sau scindat (cum se pare mai de mult), nu a salvat națiunea nici la 22 Decembrie și nici în cei doi ani și ceva în care cu sârg a împins'o spre ruină, găsindu-se toți implicați cu cele ce se vor întâmpla cu soarta noastră, trebue să consemnăm că acum suntem confruntați cu Frontul Salvării Frontului și suntem îngrijorați de perspectivele acestora, manevre atât pentru alegerile legislative cât și pentru cele prezidențiale.

Vorba românească sună că lupul își schimbă părul, dar năravul, ba!

Primăvara, la propriu nu la figurat, lupul își schimbă blana. Năpârlește. Trecând și peste felul cum s'a ales la 20 Mai, remarcăm că Dl. Iliescu, cu excepția mineriadelor nu s'a prea văzut, afară doar de când cu discreția care-l caracterizează a ocupat Palatul Cotroceni (în care odiosul Ceaușescu pentru altul a investit atâta tezaur de Patrimoniu Național) și unde condițiile voievodale au comportat și comportă strălucite protocoale, recepții, conferințe de presă, adresări de mesaje națiunii, acestea în ciuda mizeriei în care ne zbatem, dar în schimb ne ridică prestigiul într'atât încât de invidie nu ne mai primește nimeni peste hotare. Spre deosebire de Petre Roman care s'a aflat mai mult în survolul Occidentului decât la cârma guvernului, Dl. Iliescu n'a fost decât pe la Moscova, Paris, Davos, în premieră absolută la New York și acum la Atena. Aici a întâlnit diaspora românească și chiar pe Grecii repatriați, care și-au exprimat nostalgia după timpurile petrecute în țara noastră. I-a uitat însă pe romănofonii aromâni, macedoneni... gândurile fiindu-i mai mult la francofonie.

Se spune că un om politic trebue să întrunească o seamă de calități ca poză, charismă, pricepere și aplicație la treburile publice și un discurs politic până la artă oratorică. Să fie o făptură complexă. Când Președintele Iliescu s'a înapoiat dela unica sa vizită efectuată la Adunarea Națiunilor Unite din New York, a ținut să împărtășească națiunii ceva întâmplat acolo, cu alocuțiunea Președintelui Statelor Unite, Bush. Cineva care ca dânsul nu era avizat, pentrucă urmărea textul anterior distribuit, ar fi crezut că expunerea era cu totul liberă deoarece nu omitea nici un cuvânt, virgulă, paranteză și punct. Totul era atât de exact, sincronizat. O tehnică perfectă audio-vizuală cu care unii șefi de State sunt mânuiți cu o regie de-a dreptul actoricească. Spre liniștirea ascultătorilor noștri, președintele s'a confesat că n'a manifestat niciodată slăbiciune pentru asemenea tehnică, n'are s'o învețe ca s'o folosească vreodată, că în ce-l privește preferă discreția, decența, modestia.

Așa că să fim mândri că șeful Statului nostru nu este nici actor, nici robot într'o ireprosabilă mecanică sofisticată, că este dăruit dela natură și ne vorbește de ne înmoaie inima și înalță spiritul.

Dar să ne întoarcem la prezent și să urmărim câte ceva din extrem de laborioasa activitate, când e vorba de realegere, a președintelui nostru. A ieșit primul cu plugul Mercedes super blindat ca să are adânc în ogorul campaniei sale electorale. Pe județe, vizite scurte. La Brețcu în județul Covasna, unde trăiesc în armonie jumătate Români și jumătate Maghiari, lângă trecătoarea Oituzului, a avut prilejul să evoce eroismul român și ca exemplu încurajator fraților noștri de peste Prut care sângerează pe Nistru cu Cazacii de pe Don, ca pe vremea atâtor domnitori moldoveni, cu excepția lui Ion Vodă cel Cumplit care se avea bine cu ei. La Brașov ca semn de prețuire cum rezultă din prevederea declarației că are "cea mai mare încredere în muncitorime" și ca nu cumva datorită mizeriilor actuale ale vieții să se repete vreun 15 Decembrie. Desigur, programul de vizite va continua, poate și la minerii din Valea Jiului, că tot le-a promis dar nu i-a permis agenda, poate și la Timișoara, ca din toată inima și public să subscrie la punctul 8 al Proclamației. Sunt greutăți de campanie și pentru președinte fiindcă suferă de mal de helicopter de când cu decolarea unuia de pe acoperișul heliodrom al C.C.P.C.R. Dar și cu drumurile sunt probleme, căci sunt pregătite ca de război, cu fel de fel de capcane, gropi, șanțuri antitanc, arici de sârmă. Pe traseele sale se lucrează zi și noapte, ca să le mai astupe și asfalteze, ceea ce tot e bine că se mai alege și țara cu câte ceva.

Cum cuvântul din poveste înainte mult mai este, mai bine să sărim la 14 Aprilie a.c. când numai ce întors dela Atena cu escală la Suceava, în cetatea de scaun a lui Stefan cel Mare și Sfânt ca să-l întâlnească, de rutină, acolo și pe Mircea Snegur, a convocat presa care a umplut la refuz una din sălile de recepție. Nu se pot reda mot à mot întrebările și răspunsurile decât scriptic, cu regret că nu și audio-vizual, dar și așa reduse la câteva perle.

Dacă totuși discursul președintelui are și cusur, este că nu suferă de conciziune, de concentralizare, dând tot timpul impresia că ar ține în fiecare mână câte o igliță și cu ele croșetează ideile, una pe față, una pe dos, și când pierde numărătoarea, recurge ca să cârpească la "avem disponibilitatea" sau vom realiza "deschiderea", un fel de colac de salvare cu care suplinește tot ce nu s'a spus ori ar mai fi de spus. Acestе procedee oarecum inepuizabile nici nu cresc nici nu scad țesătura discursului însă degajează un aer de naturalețe care-l ferește de prețiozitate cât și de mediocritate. In fond gustul se mai dă și cu sare și piper.

Există deosebire între portretul polițienesc, pictural, literar și politic. Primul este schiță de arhivă, al doilea și al treilea de pătrundere a caracterului și îndemânare de penel sau condei, iar ultimul de dinamism și reflexie asupra intereselor societății chiar dacă uneori caricatural. Toate însă destinate și posterității.

Din ploaia de întrebări dintre care multe s'au dovedit incomode, am reținut numai trei. La una din ele, stupefiat, dar nu pe loc, însă a doua zi, Președintele Iliescu a reacționat prin ridicarea acreditării. Victima fiind corespondenta Gilda Lazăr, actualmente la "România Liberă" și fostă la "Dreptatea" când aceasta avea "nerv politic". Nu putem descifra ce a culpabilizat-o. La o primă întrebare pregătită s'o adreseze, despre încălcarea unui Protocol la Atena, a renunțat față de explicațiile date anterior de președinte. A doua - pe care a menținut-o despre dezvăluirile făcute de "Tinerama" asupra trecutului D-lui. Măgureanu, șeful S.R.I.-ului. Se mai formulaseră întrebări tot atunci și înainte și după. Gilda Lazăr stăruia ca să se explice președintele de ce nu afectează demnitatea D-lui Măgureanu cele apărute în presă despre faptul că acesta a mințit în Parlament și implicit pe toată lumea că nu a lucrat în Securitate și din 11 Aprilie, când a apărut articolul în "Tinerama", Dl. Măgureanu a tăcut fără replică. I s'a răspuns că Dl. Măgureanu într'adevăr a lucrat ca stagiar câteva luni la Serviciul de Informații Externe, care era cu totul altceva decât Securitatea și că cel în cauză are toată posibilitatea să explice singur lucrurile. Cine poate descifra în cele de mai sus o abatere gravă profesională sau mai mult, un delict de presă încă nelegiferat? Președintele care face atâta caz de liberalismul său față de presă, ca instituție esențială de informare a vieții politice, prin măsura luată se dezice total și demonstrează în fond demagogie regretabilă. Situația D-lui Măgureanu s'a extins în Parlament, pe canale știutoare de multe, dar până acum ferecate, precum că ar fi fost căpitan M.A.I. și a depus jurământ că va urî pe dușmanii comunismului. Ca justificare, prezent în Parlament, Dl. Măgureanu s'a apărat că dosarul său i-a fost furat de Gelu Voican și că 30-50 de mii de dosare au fost distruse sau furate și ca amenințare a propus darea în vileag a informatorilor fostei Securități, contra atac adversității parlamentare. Deocamdată rămâne gustul amar pentru opinia publică față de garanțiile ce i le-a dat și continuă să-i fie date de președinte și pentru teama de ce se va alege din șantaj și contra șantaj.

O a doua întrebare, extrem de incomodă, a fost referitoare la ce poziție are Președintele Iliescu față de intenția Regelui Mihai I de a veni în țară, cu prilejul Sărbătorilor Sfintelor Paști? Este notoriu ce s'a petrecut la prima venire a Majestății Sale, când Dl. Iliescu era președinte provizoriu iar acum se prevalează de a fi fost ales la 20 Mai 1990 și prezumtiv candidat la realegerea pe 5 ani. Ei, bine, întrebarea a fost mai mult decât iritantă, congestiv facială, iar răspunsul ghilotină. Poate veni ca cetățean care respectă ansamblul legilor acestei țări, dar ca Suveran, nu are ce căuta.

Se pare că politica Președintelui Republicii Independente Moldova, Mircea Snegur, ar fi duplicitară, cu referire la reîntregirea fraților români de dincolo și dincoace de Prut? Răspunzând la întrebarea extrem de delicată și în ce-l privește , Dl. Iliescu a croșetat un caer de lână politică pentru a conchide că nu este duplicitate ci raționalitate, politic fiind vorba de un focos cu multe consecințe. Lucrurile trebuesc judecate ca atare și pregătite în mod cuvenit. Asupra unor atare chestiuni este mai bine să vorbești mai puțin în public și să acționezi în fapt pentru realizarea procesului de reintegrare în așa fel ca până la urmă să se soldeze cu măsura politică corespunzătoare. Deci întreaga situație e redusă la o operație chirurgicală estetică, cum va fi și când va fi. Incărcătura emoțională și înalta tensiune ridicată de numărul de morți și răniți cauzate de separatiștii ce nu contenesc atacuri nediscriminate, teroriste, precum și legitimitatea la reîntregire, dacă nu pot fi ignorate, trebue temperate la maxim. Care este garanția D-lor Iliescu, Snegur, Adrian Năstase și alții, că au priceperea, abilitatea, curajul și patriotismul la înălțimea ilustrei galerii de oameni care au înfăptuit România Mare? Acum sfârtecată va reveni ce a fost și are dreptul. Momentele istorice implică răspunderea tuturor. Guvernanți de azi și de mâine luați seama și citiți istoria, care nu iartă!

DIN GRĂMADA DE SPINI

MÂRȘĂVIE

Eroii din rezistență nu au drept, nici astăzi, la pământul lor. Țăranilor din comuna NUCȘOARA (jud. Argeș, astăzi) care au luptat, în munți, împotriva comunismului și au făcut ani grei de pușcărie - grupurile fraților Petre și Toma Arnăuțoiu și ale Col. Arsenescu - li se refuză categoric restituirea pământului care le-a fost furat sub regimul de teroare.

Comisia pentru cercetarea abuzurilor și Adunarea Deputaților, prin raportul unei comisii semnat de deputații FSN Ioan Dumitrescu și Sandu Nichita, au respins plângerile lor, pe aceleași motive ca cele invocate sub domnia mârșăviei comuniste: săvârșirea de "infracțiuni contra umanității" și "activitate fascistă" (?)

In timp ce rezistenții, după ce fuseseră schilodiți, făceau temniță grea, copiii lor au fost împușcați.

Coada de topor a FSN-ului, prefectul județului Argeș, tov. Cristoiu a afirmat că atâta vreme cât își va deține funcția, "bandiții" (eroii în cauză) nu vor beneficia de nici o palmă de pământ.

In această situație de necrezut se află 30 de persoane, toți foști deținuți politici sau urmașii acestora. Pentrucă au făcut parte din rezistența anticomunistă, fiindcă au putrezit ani de zile în pușcării și și-au pierdut drepturile civile, țăranii luptători pentru dreptate și adevăr, din Nucșoara, nu au dreptul să beneficieze de Legea fondului funciar.

In schimb cei care s'au vândut leprei roșii, cum ar fi de exemplu Popescu Gheorghe, se lăfăiesc - fără nici un drept - pe pământurile furate rezistenților.

Printre cele 30 de persoane care își revendică, în van, drepturile se află și Anton Arnăuțoiu, fratele eroilor Toma și Petre Arnăuțoiu, care nu a fost niciodată condamnat, la nimic. Pământul lui, de care a fost deposedat în mod arbitrar după condamnarea fraților săi, se află la Nucșoara. In locul celor 14 ha care le poseda i s'a propus un pogon (5000 m^2) aflat însă în comuna Slatina și câteva acțiuni (hârtie de maculatură) la I.A.S. Slatina care este falimentar!

Casa lui, care i-a fost confiscată la aceeași epocă, a fost transformată de comuniști în sediu de miliție, astăzi poliție.

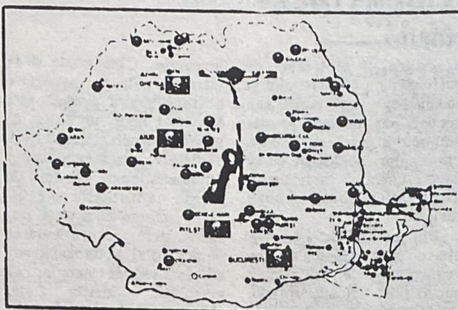
Domnul Anton Arnăuțoiu așteaptă și astăzi "judecata" care să-i dea dreptate.

D-nul Ministru al Justiției, celebru liberal și apărător al justiției, nu are nimic de spus?

Sau D-sa este de părerea unui jurnalist francez care, după ce a făcut o vizită în țară, a declarat că în România comunismul nu este biodegradabil!

DRACON

NICOLSKI

I s'a împlinit sorocul, a forțat plecarea sau a fost trimis pe lumea cealaltă de foștii săi tovarăși, nu știm cu precizie. Știrea lapidară că Nicolski s'a dus acolo unde îl așteaptă marea și dreapta judecată a surprins pe mulți și părerile sunt împărțite în legătură cu această moarte. Bănuiala că moartea lui Nicolski prea a venit la timpul oportun pentru cei asupra cărora se îndreaptă reflectorul "Procesului Comunismului" a întărit suspiciunile.

Nicolski era destul de în vârstă și putea muri și de moarte naturală. Important este, nu cum a murit Nicolski ci, faptul că odată cu el s'a pierdut poate cel mai important martor al actelor de dezumanizare practicate de organele de represiune de sub conducerea sa, și în special monstruoasele experiențe pe oameni vii, unice chiar în lumea comunistă, ale "Fenomenului Pitești".

Nicolski era poate singurul care știa ce s'a întâmplat în realitate cu Turcanu, acel produs al comunismului, pe lângă care marii călăi naziști sunt simpli cabotini. Nicolski știa prea multe și cunoștea dacă Turcanu, cu experiența lui, n'a fost trimis și în altă parte.

Nicolski era poate singurul om în care NKVD-ul sovietic a avut totală încredere, iar rolul NKVD-ului în "Fenomenul Pitești" nu este încă elucidat. De altfel agenții KGB-ului (noua firmă a NKVD-ului) de care este plină România, erau primii interesați în dispariția lui Nicolski, iar întreaga armată de criminali securiști: urmăritori, anchetatori, judecători, temnicieri și reeducatori, vedeau în posibila lui arestare prăbușirea întregului eșafodaj pe care și l-au pregătit pentru a scăpa de răspundere.

Intârzierea declanșării procesului comunismului, va duce treptat la dispariția multor indivizi din eșalonul întâi, care au condus Securitatea și închisorile din România. Pentru această întârziere deliberată, abil pusă la cale de cei responsabili de crime și dezastrul țării, este vinovată puterea fesenistă și în primul rând Ion Iliescu și Petre Roman.

Cum este posibil ca după mai bine de doi ani dela Revoluția Tineretului, când țara s'a eliberat de comunism, judecarea celor vinovați să fie sabotată în continuare.

Parodia proceselor celor din BExCC și limitarea răspunderilor numai pentru evenimentele din Decembrie 1989, este echivalentă cu actul de solidarizare a lui Iliescu și a întregii nomenclaturi feseniste cu crimele săvârșite de Nicolski, Dulberger, Goiciu, Coler, Maromet și alții, mulți, mulți alții, care aveau putere de viață și moarte asupra Românilor căzuți în cea mai oropsită sclavie începută la 6 Martie 1945 și neterminată pe deplin nici acum, iar peste numele lui Gheorghiu-Dej, Petru Groza, Teohari Georgescu, Alex. Drăghici, Ana Pauker, Vasile Chișinevschi și alții să nu se aștearnă colbul uitării, ci să fie trecute în Cartea Neagră a istoriei României ca trădători, pentru a fi blestemați din neam în neam.

In Codul Penal comunist era introdus un articol al "omisiunii de denunț" pe baza căruia, în afară de prieteni și cunoscuți, membrii familiei dela nepot la străbunic puteau fi arestați și condamnați pentrucă nu și-au denunțat părintele, fratele, soțul sau nepotul.

Neocomuniștii la putere astăzi în România sunt beneficiarii acelui cod penal. Nu este oare cazul ca în virtutea faptului că prin acțiunile lor de protejare a criminalilor împotriva omului din România, să fie chemați și ei în "Procesul Comunismului" nu pentru omisiune de denunț ci pentru complicitate la crimă pentru solidarizare tacită cu făptașul. Numai atunci moartea lui Nicolski nu le-ar fi de folos, pentrucă se vor devora între ei ca șerpii.

Dispariția lui Nicolski ne amintește de un alt criminal cu mare rang în Securitate, care după toate legile lumii ar trebui să fie de mult îndărătul gratiilor în închisoarea unde a tronat ca un adevărat zbir comunist. Este vorba de Colonelul de Securitate Coler, fost director al acțiunii de exterminare din Penitenciarul Aiud, responsabil atât de moartea deținutului Popa-Teiuș, cât și de regimul introdus de el în Aiud. "Dublul standard" care funcționează perfect, a făcut ca pentru ieșirea din țară a acestui criminal să intervină - pe vremea lui Ceaușescu - chiar George Bush pe atunci Vice președinte al Statelor Unite, iar pentru un nevinovat ca Ivan Demianciuc să i se retragă cetățenia americană și să fie expulzat, aruncat în arenă.

La moartea lui Nicolski nu putem spune nici "Să-i fie țărâna ușoară" nici "De morți să mai vorbim numai de bine". Morții noștri fără mormânt și cruce în toată țara, datorită lui Nicolski și celor conduși de el nu ne-ar ierta. Scăpând de judecata oamenilor, să-l judece Dumnezeu după faptele lui, într'un Pitești, dincolo de existența noastră.

Redacția

DE IERI, DE AZI, PENTRU CEI DE AZI ȘI DE MÂINE

"Nu veți uita niciodată că acești oameni denumiți "cuziști" și-au bătut joc zece ani, necontenit de toate suferințele noastre.

Pe spatele nostru - copiii de altă dată ai tuturor închisorilor și ai tuturor ceasurilor grele- s'au ridicat, pentru ca a doua zi să ne scuipe în obrazul de atâtea ori lovit de dușmani." (C.Z. Codreanu - Cărticica șefului de cuib)

Deși "tinerise" prin Liga Apărării Național Creștine, Căpitanul a înțeles că nu șovinismul și rasismul sunt componentele naționalismului, ale iubirii rădăcinilor (Neamul și Tara), ci credința în Mântuitor. Naționalismul creștin nu are nimic în comun cu ura. Iubirea - nu infinită, fiind peste puterile omului terestru, dar îndelung răbdătoare - trebuia să stea la temelia unei alte înțelegeri a patriotismului. (Cu profesorul A.C. Cuza, Căpitanul a rămas, pare-se, în relații corecte. Nu trebue neapărat a-l confunda pe mușcătorul epigramist dela "Junimea" și romanțios poet, dornic mereu de a contrazice și a stârni (orice) discuții despre sine, cu "lăncierii". Scrie despre dânsul Sterie Diamandi (în "Galeria oamenilor politici"): "Privindu-l pe A.C. Cuza, bătrânețea încetează de a fi un coșmar; are chiar însușirea că se înfățișează sub o formă atrăgătoare... Epicurean, în accepția filosofică a cuvântului, el nu cunoaște tumultul pasiunilor care consumă, ci numai neastâmpărul unei inteligențe sclipitoare și jocul săltăreț al unui spirit veșnic treaz."

Azi, diverse publicații - mai mult sau mai puțin independente - confundă, din rea-credință sau, pur și simplu, din insuficientă cunoaștere - naționalismul creștin cu naționalismul-șovin, drag ieri cuziștilor, drag azi paleo- și neo-comuniștilor (cu mască sau fără). Din rea-credință sau necunoaștere, unii politicieni, oameni de cultură sau gazetari compară eronat securistoizii dela Partidul România Mare, Uniunea Vatra Românească, P.U.N.R. și maculatura lor ("România Mare", "Națiunea", "Renașterea bănățeană", "Europa" ș.a.) cu Mișcarea Legionară.

Din necunoaștere, unele publicații, stimabile în fond, precum "22", "Contrapunct" sau "Timișoara" măresc și perpetuează confuzia.

Un caz aparte este "Gazeta de Vest" din Timișoara. Meritorie, desigur, publicarea de documente și memorii în vederea dezvăluirii adevărului despre Legiune și Căpitan. Din nefericire, diletantismul (chiar semidoctismul, uneori) și unele contribuții "doctrinare", "originale", total neavenite, ajută ca ardeiul iute la ulcerul duodenal. Astfel, apa la moară este dată și calomnierea celor care au luptat și luptă pentru Hristos și Tară poate continua fără piedici. Si, indirect sunt aduse deservicii Românilor și României.

RĂSPUNS LUI NORMAN MANEA ȘI ALTORA

Urmare din pag. 4

Confuzia de planuri, procesul de intenții, perfidia bazei informative, îl descalifică pe autor. Cum să-l combați dacă folosește asemenea "proceduri democratice", vorba lui Dan Pavel care-l ridică pe Norm Manea pe podiumul magistraților. In acest rol, Norm Manea va avea să-l judece pe Mircea Eliade pentrucă ar fi tentat să-i scoată ochii lui Gogu Rădulescu (Revista "22" nr. 8, 1992, pag.13), când acesta era student comunist.

Mai e ceva de spus pentru seriozitatea textelor apărute în "The New Republic"? Mai e. In "Ifigenia" piesa lui Mircea Eliade, montată și la Teatrul Național din București, autorul face o "exaltare neagră a morții "sublime" pentru o "cauză" glorioasă". (Ghilimelele aparțin lui N.M.) Inchipuiți-vă ce impertinență din partea cărturarului român: să scrie ce vrea, ce crede, ce simte, ce are valoare de simbolizare artistică, într'un anume conflict sufletesc. Nu este dovada societății deschise apărată de Norm Manea? Pentru Norm Manea nu există posibilitatea unei morți sublime și nici cauze glorioase, acestea sunt vorbe, pentru filosofia împărtășită (în America bineînțeles) de Dl. Norm Manea. In Israel se moare zilnic și sublim și pentru o cauză sfântă, ipostaze devenite nerelevante pentru prăginaticul american.

Tot în "22" (nr.10, 1992 pag. 13) Gabriela Adameșteanu face această afirmație perplexantă: că Mircea Eliade a luat trenul istoriei în sens invers. Colosală și copleșitoare eroare, care făcută după evenimentele de răscruce mondială de după 1989 este cu totul de neînțeles, ca să nu spunem mai mult.

Dacă Eliade ar fi luat "trenul istoriei" în sensul dorințelor și intereselor D-lui Norm Manea și nu "invers", este sigur că s'ar fi întâlnit în vagon cu Jdanov, cu Leonte Răutu și sigur cu Ceaușescu, trenul fiind condus atunci de "corifeul științelor" și "părintele popoarelor", și azi în loc să-l judecăm pe Dumitru Popescu l-am fi judecat, poate, pe Mircea Eliade.

Generația de aur interbelică a văzut în legionarism o ipoteză politică de renaștere națională pe plan global politic și cultural, un sens al devenirii românești după Marea Unire. Nimic de-a face cu antisemitismul, cu xenofobia, cu intoleranța culturală deloc compatibilă cu tradițiile spiritualității specifice românești (vezi Scrisoarea a III-a, vezi în fond, tot gândul eminescian fondatorul românismului din "Ce-ți doresc eu ție"), prezența în Mișcare a unor distinși intelectuali armeni, greci, secui și nu ca o bizarerie, ci cu foarte mult tâlc uman chiar turci (în Dobrogea).

Legionarismul a fost o șansă ucisă a unei posibile grandori românești, în care nu a existat sămânța expansionismului și imperialismului, ci numai setea de absolut moral, cu toate consecințele implicate ale dobândirii lui. Ura antilegionară naște din carențele morale proprii.

Dar pentru a nu merge pe căile dezinformării "eseistice" tip Norman Manea, vom reține și noi ca o problemă de adâncit, istoric, sociologic și psihologic: problema violenței legionare.

Are dreptate Mircea Eliade să deplore omorurile din Noembrie 1940. Dar prezentatorul uită să adauge că acestea s'au produs la doi ani dela uciderea lui Corneliu Zelea Codreanu și a fruntașilor Mișcării Legionare. Este dificil să lămurești o astfel de complexă problemă în câteva rânduri. Câteva repere sunt de netăgăduit: ultimul cuvânt al lui Codreanu către aderenții lui este: non-violența, supunerea până la martiriu. In trecut am fost atrași pe acest drum și am regretat. Nu vom merge decât pe căile îngăduite de lege, altminteri înțelegem să ieșim de pe scena istoriei. Nu a sosit vremea noastră, nu s'a desăvârșit acel proces al perfecționării sufletului românesac ca să aspirăm la o nouă societate.

Acest îndemn dat la 23 Februarie 1938 nu a fost respectat nici de dușmanii săi care l-au arestat, condamnat, pe baze de acuze flagrant neîntemeiate, și finalmente luat din temniță și ucis; nici de urmașii săi care, asociindu-se cu Generalul Antonescu, au resimțit o imensă frustrare la nici două luni după pretinsa biruință legionară.

A fost Mișcarea Legionară o mișcare teroristă? A folosit bomba pusă anonim sau glonțul tras din umbră? Niciodată. Rumoarea violențelor sale este sacadat întreținută de cei care ignoră cu bună știință că s'a voit o renaștere românească globală fundamentată primordial etic și că la aceasta s'a răspuns prin torturi polițienești sau acte de guvernământ sugerate sau comandate de morfinomani.

Constantin MACRI

COMUNIȘTII ȘI SECURIȘTII -EROI AI REVOLUȚIEI-

Răniții Revoluției Române au ajuns cerșetori. Urmașii celor decedați și foștii luptători din Decembrie 1989 trăiesc în mizerie. Alții, contestați, foști (?) comuniști, foști (?) colaboratori zeloși ai Securității, fără nici o rușine, se bat cu pumnul în piept, fălindu-se cu merite pe care nu le au.

Iată cine a mai primit, PRIN DECRET PREZIDENTIAL, medalia "Revoluția Română din Decembrie 1989", alături de cei ce au luptat pentru alungarea bolșevismului din țară, pentru Hristos: ALEXANDRU BARLADEANU, TEODOR BRATES, SILVIU BRUCAN, GHEORGHE DUMITRASCU, ION ILIESCU, GEORGE MARINESCU, DAN MARTIAN, VIRGIL MAGUREANU, ALEXANDRU MIRONOV, PETRE POPESCU, RADU NICOLAE, PETRE ROMAN, CORNELIU ROSIIANU, PAUL SOLOC, VICTOR ATANASIE STANCULESCU, VIRGIL TATOMIR, EMANUEL VALERIU, RAZVAN THEODORESCU.

Aceste "umile" persoane vor beneficia, conform unei legi ce va fi aprobată în curând, de SCUTIRE DE IMPOZITE PE VIATA, PRIORITATE LA LOCUINTE (pe care deja le au), CALATORII GRATUITE PE CAILE FERATE și multe altele.

Este o jignire adusă celor care au luptat pentru stârpirea comunismului din România, o pângărire a memoriei martirilor din însângeratul Decembrie.

HALAL PARLAMENT!

Ziarul constănțean "Telegraf" a publicat o listă de foști colaboratori ai Securității, unde, alături de senatorul Gheorghe Dumitrașcu (F.S.N.), figurează și D-l (?) Traian Băsescu, Ministrul Transporturilor.

La solicitarea unui gazetar, Ministrul Băsescu a confirmat că a semnat o serie de note informative, în perioada când ocupa funcția de comandant de navă, conform prevederilor Legii 23 a regimului "scorniceștean".

Halal Parlament, halal Guvern!

Iată pe cine a votat electoratul "matur" în Duminica Orbului!

Dan Emilian ROȘCA

RADU GYR

(2 MARTIE 1905 CÂMPULUNG -MUSCEL - 2 MAI 1975 BUCUREŞTI)

"Iisus în celulă"

—Gheorghe RĂDULESCU—

In perioada premergătoare celui de al Doilea Război Mondial şi în primii ani după terminarea ostilităţilor, Radu Gyr (pe numele lui adevărat Radu Demetrescu, fiul artistului craiovean Coco Demetrescu) era considerat de unii specialişti în literatură şi în special în poezie, un poet al marilor perspective literare româneşti împreună cu Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu şi alţii, un poet de substanţă creştină, al cărui verb răscolitor deschide drumul spre cruce şi biruinţa învierii, spre durere şi mânturire. Cu deosebire în timpul surghiunului său din epoca nelegiuirilor comuniste, poezia sa ne semnalează o suferinţă ce pătrunde în toate fibrele sensibile sufleteşti până la descoperirea şi întâlnirea în spirit cu Iisus Cristos.

Intre cele două războaie mondiale, poezii de Radu Gyr puteau fi citite în reviste literare contemporane, în special în revista "Gândirea". Istoriile şi criticile literare îl consemnau ca un însemnat poet, destinul scriitorului însă, strâns legat de al ţării româneşti, i-a întrerupt şi zăbrelit viaţa şi apariţia creaţiei, deoarece se scufunda împreună cu întreaga ţară în bezna infernului comunist.

In timpul studenţiei noastre, prin 1948 - 1949, poeziile lui Radu Gyr pătrundeau în rândurile tineretului, poezii pe care le învăţam pe dinafară, difuzându-le mai departe, chiar în orele de cursuri. Colegi de ai noştri îşi amintesc de acest episod, realizând de abia acum cât de mult riscam, dar Dumnezeu ne apăra, iar versurile poetului circulau dela un capăt la altul al ţării, cu toate că autorul lor era închis. Dela lipsa totală de libertate, la suferinţa schingiuirilor, zbuciumului foamei, la cântec de leagăn ori de revoltă şi până la răstignirea şi întâlnirea spirituală cu Iisus, Radu Gyr a urcat toate treptele suferinţei, până la izbăvirea sa prin înviere şi înălţare. Drumul i-a fost însângerat şi cumplit de trist, trupul plin de răni îi era biciuit, sufletul îi era otrăvit şi batjocorit, credinţa însă şi speranţa îi erau treze, aşteptând mântuirea care a venit târziu, dar a venit, fără să mai vadă cum Satana se frânge în flăcările infernului. Au fost ani grei, ani îngrozitor de dureroşi, plini de spaime, de lacrimi, de sânge, de moarte, de foame şi mizerie, ani în care sufletul era încarcerat şi biciuit, ani în care orice vorbă îţi putea aduce moartea, ani în care pâra lui Iuda te putea pune în lanţuri şi strivi ca pe un bulgăre de pământ. Au fost ani diavoleşti, ani în care mulţi dintre noi au murit sacrificaţi, iar alţii îşi trădau neamul şi ţara, dând mâna cu ucigaşii. Au fost anii celei mai aspre şi crude şcoli de caractere, de unde omul a ieşit sau înălţat prin cruce şi suferinţă sau scuipându-şi sufletul şi conştiinţa, rămânând încărcat de laşitate şi crimă. Si pentru ce?... Pentru un pumn de arginţi care înseamnă spânzurătoare. Câţi dintre noi au fost oameni şi câţi ucigaşi de conştiinţă?... Câţi şi cine sunt?!!! Dumnezeu îi ştie pe toţi, dar înaintea Lui nu avem dreptul să-i lovim, dar nici să le iertăm nelegiuirile şi crimele, pentrucă suntem creştini, trebue să fie o sfântă şi dreaptă judecată, să-i arătăm cu mâna şi să-i ocolim, să nu ne mânjească paşii şi umbrele cu privirea lor.

Când sufletul se curăţă de impurităţile pământului, condamnatului nu-i rămâne decât prezenţa lui Dumnezeu, care îi aduce forţa spirituală, binecuvântarea cerească, concentrarea este atât de profundă, încât totul se transformă într'o înălţare şi măreţie fără precedent, într'o concreteţe a abstractului. Irealul devine real şi absolutul coboară ca balsam al mângâierii, căci omul şi Dumnezeul, care a fost lovit de moarte şi încoronat prin înviere a fost Iisus Cristos.

ULTIMA FOTOGRAFIE A POETULUI - 1938

Poetul Radu Demetrescu-Gyr Profesorul Raul Teodorescu

"Azi noapte Iisus mi-a intrat în celulă./O, ce trist şi ce'nalt părea Crist!/Luna venea după El în celulă/şi-l făcea mai înalt şi mai trist./ Mâinile Lui, păreau crini pe morminte,/ ochii adânci ca nişte păduri./Luna-L bătea cu argint pe veştminte / argintându-I pe mâini vechi spărturi." Dar cine putea pătrunde în celulă, în sufletul condamnatului, cine era gata de orice sacrificiu pământesc, cine era pregătit de răstignire, decât Cristos. Deci Cristos era chemat, El era aşteptat de cel sacrificat, de cel în mare urgie şi suferinţă. Desprinderea de realitate şi trăirea aievea în lumea visului, a eternităţii, doar pentru o clipă, îi crea condamnatului o uşurare, o întărire a conştiinţei, de aici şi rezistenţa fizică.

Radu Gyr era poetul trăirilor puternice spirituale, el reuşea prin scrisul său în care credea să se contopească cu eternitatea, datorită credinţei sale. "Uimit am sărit de sub pătura sură;/De unde vii Doamne, din ce veac?/ Iisus a dus lin un deget la gură/şi mi-a făcut semn ca să tac./ S'a aşezat lângă mine pe rogojină:/Pune-mi pe răni mâna ta!/Pe gleznele avea urme de cuie şi rugină/ parcă purtase lanţuri cândva./ Oftând şi-a întins truditele oase / pe rogojina mea cu libărci. / Luna lumina dar zăbrelele groase,/ lungeau pe zăpada Lui, vărgi." O, şi ce metamorfoză se întâmplase în sufletul şi viziunea poetului, de unde atâta linişte şi miresme cereşti, în locul infernului încărcat de mizeriile lumii şi ale pământului? ... Interiorizarea profundă şi trăirea condamnatului înseamnă veşnicie, înseamnă un timp fără timp, unde totul se schimbase prin prezenţa lui Cristos. Spiritualismul poetului este atât de puternic, încât se modifică natura lucrurilor, Dumnezeu şi numai El îi dă forţa versului, a imaginii, a existenţei şi a rezistenţei în faţa torturilor prin care trecea. "Părea celula munte, părea căpăţână /şi mişunau păduchi şi guzgani: /Am simţit cum îmi cade capul pe mână /şi-am adormit o mie de ani../ Când m'am deşteptat din afunda genună, / miroseau paiele a trandafiri./Eram în celulă, şi era lună,/ numai Iisus nu era nicăieri..."

Visul halucinant nu putea dura decât oclipă, dar clipa se prelungise în eternitate şi sfârşise în realitatea dureroasă din celulă. Similitudinea între suferinţa şi răstignirea lui Iisus Cristos pare atât de concludentă cu aceea a poetului, încât în viziunea sa creatoare, urmele rănilor lui Cristos sunt chiar urmele rănilor lui, din acest moment intervine forţa premergătoare spre izbândirea mântuirii, căci Cristos era în el, prin rănile şi suferinţa lui lăuntrică, în lumina şi înălţarea spiritului spre divinitate.

"Am întins braţele, nimeni, tăcere. / Am întrebat zidul: nici un răspuns! / Doar razele reci, ascuţite'n unghere, / cu suliţa lor m'au străpuns../ Unde eşti Doamne? Am urlat la zăbrele. / Din lună venea fum de căţui../M'am pipăit...şi pe mâinile mele,/ am găsit urmele cuielor Lui."

Poezia lui Radu Gyr este prin excelenţă o creaţie a durerii, a spiritualităţii, a extatismului, o poezie în care omul se depăşeşte pe el prin credinţă, prin purificare pe drumul spre mântuire.

Poezia lui Radu Gyr este în acelaşi timp expresia timpului istoric, politic şi social, proba juridică social, proba juridică peremptorică de cât au putut nele comuniste. Poezia sa dezvăluie crima fără precedent în analele istoriei lumii a unui regim politic împotriva creştinismului, împotriva omului.

Tot ce s'a putut descoperi mai odios şi infernal a fost întrebuinţat pentru a depersonaliza, a umili şi nimici fiinţa umană.

Si dacă poezia lui Radu Gyr este o creaţie a suferinţei omeneşti ca versurile din "Identitate", "Noi nu am avut tinereţe", "Foamea", "Morţii", "Cimitirul deţinuţilor", "Iisus în celulă", "Cântec de jale", "Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane", "Cântec de leagăn", "Poveste", lirismul său atinge culmi în cadrul poeziei româneşti, măsurându-se uneori cu Eminescu, Blaga ori Arghezi, un lirism însă în care nu lipseşte alianţa sa directă cu divinitatea, o poezie ca o rugăciune românească.

SIMILITUDINI

Urmare din pag. 5

Aşa deci vedeţi concluzia şi implicit înţelepciunea vieţii se lărgeşte. Există deci la psihologii şi teoreticienii partidelor comuniste o teorie, fin gândită, bine elaborată, sub forma unor reţete-tip, cuprinse în manualul, poate intitulat "Cum trebue să te porţi cu duşmanii - NU de clasă, cum ziceau ei, ferească Dumnezeu - ci cu duşmanii eliminaţi din calea accesului la putere, la dictatură.

Da, da, domnilor istorici şi sociologi. Studiaţi mai atent povestea particulară a multor familii adversare comunismului şi veţi vedea că, departe de a se dovedi incorectă, această concluzie este întru totul validă. Intocmai ca şi alte reţete aplicate de partid, precum presiunile morale, anchetele, manipulările colectivităţilor, la fel şi ştergerea memoriei a familiei nu au fost numai imaginaţia unui romancier, poate fantezist, cum a fost Orwell ci un fapt istoric real şi tragic de frecvent, aplicat nu numai în Rusia ci şi în toate ţările ocupate de comunism. Si acum ultima concluzie la acest comentariu: "Ce lucrătură fină, domnule! Ce tehnică, modernă "găselniţă" a secolului nostru plin de experimente sociale"!!

Era să închei aşa, când deodată iată că îmi vine în minte o "noutate". Ei stai, dar cine mai ştie astăzi în lumea largă, pe întregul mapamond, preocupat de atâtea probleme, cine a fost în istoria Franţei un personaj atât de uitat cum ar fi însuşi Regele lor, Ludovic al XVII-lea?

Aş fi curios să fac această anchetă chiar printre Francezi, dar las asta în grija altora s'o facă.

Dr. Gr. GHYKA

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

LA MOARTEA UNEI MARI CONŞTIINŢE

Odată cu dispariţia lui Horaţiu Comaniciu se încheie un episod dramatic al istoriei româneşti contemporane.

Când România şi poporul român au fost abandonate, "spre civilizare" spunea Roosevelt, barbariei răsăritene, Iuliu Maniu a înţeles să protejeze tineretul care avusese o atitudine anticomunistă în mod militant - considerând comunismul, încă din 1919, ca o expresie a satanismului asiatic, adică răvăşitor de valori şi cu tendinţa finală (care s'a adeverit, din nefericire) de a prostitua fiinţa umană (vezi "Fenomenul Piteşti").

Cum zeci de mii de tineri erau expuşi represiunii comuniste, cum nu exista nici o incompatibilitate morală sau doctrinală, ilustrul defunct lansează apelul încadrării politice în partidul lui Iuliu Maniu.

Plămada asta tânără a adus Partidului Naţional - Tărănesc zdrobitoarea victorie electorală din Noembrie 1946, când conform unor date tăinuite, dar reale, Partidul Naţional Tărănesc a luat circa 64 la sută din sufragii. Dar stalinismul era prezent şi apărat de baionetele şi tancurile Armatei Roşii - stăpână în ţară. Si rezultatele au fost inversate în favoarea Blocului Partidelor Democrate (tutelat de comunişti), care a luat doar puţin peste 12 la sută cu toată demagogica şi terorizanta propagandă electorală făcută. Atunci s'a vădit sănătatea morală a muncitorului român care a spus, în marea lui majoritate : NU, bolşevismului ateu şi mincinos, sănătatea morală a ţăranului român, care în unanimitate a spus, nu, colhoznicilor.

Voinţa naţională n'a ajutat la nimic.

Atunci, ca şi în 1937, deciziile politice se luau peste capul poporului român.

Horaţiu Comaniciu a fost un apropiat al lui Iuliu Maniu şi iubitor al lui Nicolae Penescu.

A luptat ca nimeni altul pentru unitatea exilului românesc. N'a cerut niciodată nimic pentru sine. S'a dăruit cauzei româneşti în ansamblul şi eternitatea ei, până în ultima clipă a dramaticei sale vieţi.

Pildă a purităţii morale, munte de credinţă în renaşterea democraţiei, deşi n'a primit nici un fel de consacrare sau de recunoştinţă din partea actualilor lideri interni, marea lui conştiinţă creştină a lăsat iertării divine mărginirea omenească şi aleatoriul istoriei. N'a confundat niciodată cauza dezrobirii şi înscrierii României în circuitul european cu vremelnicii lideri, grijulii cu bucăţica lor de putere şi de consacrare.

Horaţiu Comaniciu a fost mai presus de combinaţii de culise şi de tentaţia arghirofilă. A fost şi a murit sărac.

România e bolnavă şi poporul hăituit de griji şi de decepţii tocmai pentrucă Diaspora revenită s'a pretat jocului puterii neocomuniste, autoinstalate, făcându-i mână pluralistă în faţa Occidentului.

Horaţiu Comaniciu s'a stins la Mundolsheim-Strasbourg, singur, dar nu uitat. El a fost o mare conştiinţă românească şi europeană, care a scris şi a visat până în ultima clipă o Românie reintregită, liberă de servituţile politicianiste gata să repete erorile trecutului.

Exilul românesc păstrează un moment de reculegere. Acum la marea despărţire însoţindu-l cu gândul în veşnicia amintirilor legate de fervoarea luptelor.

Fie-i ţărâna uşoară şi memoria eternă acestui mare luptător neîntinat.

Constantin MACRI

"....NU-I TEMNIŢĂ SĂ NE'NSPĂIMANTE...."

15 MAI
ZIUA DEŢINUTULUI POLITIC ROMÂN !

GROAPA DE VAR

(Brigadierul de drept comun Stănciugel l-a aruncat în groapa de var pe deţinutul politic Rambela, fost pilot în Aviaţia Română)

Brigadieru-i împărat
lui nimica nu îi scapă
La o margine de sat
fierbe varul într'o groapă.

Brigadierul bate scump
dar şi ieftin să înjure.
Ciomăgirile-i se rump
ca tăiate prin secure.

Legea lui este de fier,
dar şi de granit mai este.
El e Dumnezeu din cer
peste umbrele aceste,

ce se duc şi iarăşi vin,
pietre-aruncă într'o groapă,
pietre care vor bea vin,
pietre însetate de-apă.

Uite-o umbră cade jos!
Nu mai poate, nu mai poate.
Poate-aşa cădea Cristos
Crucea când şi-o purta'n spate.

Noapte...Ce imperiu vag!
Peste tot numai tăcere...
Pietrele în groapă rag
şi încep apoi să zbiere.

Pietrele aprind clăbuci
când se pun în şir să urle,
nasc vedenii şi năluci
şi-apoi cântă grav din surle.

Varul, năucit frumos,
dă din coate, dă din şale.
Umbra ce căzuse jos
nu mai poate să se scoale.

Este greu, e greu de ani
şi de foame tot atât
Cum să care bolovani
când e mort până la gât?

Au de ce să se agaţe?
Totu-i ars aici de zgură.
Brigadieru-l ia în braţe
şi-l aruncă în fiertură...

Noapte brună. Gust amar.
Intre sârmele ghimpate
fierbe-un om, se face var.
Timpul trece, dar nu bate

Nicolae CARATANĂ

NE VOM ÎNTOARCE ÎNTR'O ZI

Ne vom întoarce într'o zi,
ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri aurii
cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se'ntorc din nori
sau cum se'ntoarce tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.

Ne vom întoarce într'o zi...
Si cei de azi cu paşii grei
nu ne-or vedea, nu ne-or simţi,
cum vom intra încet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,
uşori, ţinându-ne de mâni,
toţi cei de ieri în cei de-acum
cum trec fântânile'n fântâni.

Cei vechi ne-om strecura, tiptil,
în toate dragostele noi
şi'n cântecul pe care şi-l
vor spune alţii, despre noi.

In zâmbetul ce va miji,
şi'n orice geamăt viitor,
tot noi vom sta, tot noi vom fi,
ca o sămânţă'n taina lor.

Noi cei pierduţi, re'ntorşi din zări,
cu vechiul nostru duh fecund,
ne'napoiem şi'n disperări
şi'n răni ce'n piepturi se ascund

Si'n lacrimi ori în mângâieri
tot noi vom curge zi de zi,
în tot ce mâine, ca şi ieri,
va sângera sau va iubi...

Radu GYR

DE-AI FI ŞTIUT S'AŞTEPŢI...

De-ai fi ştiut s'aştepţi ca Penelopa
când încleştat în luptă cu Satan
mă troieni uitarea, an de an,
pe ţărmul Euxin din Europa,

N'aş fi ca valul verdelui ocean,
ca ramul care-l frânge antilopa,
ca melodia frântă de sincopa
sărutului furat de-un curtezan.

Dar n'ai ştiut s'aştepţi şi cât mă doare
iubirea noastră tristă care moare
ca visul care-l fugăresc mereu.

De spaima clipei astea trecătoare
Ti s'a părut s'aştepţi, atât de greu?
Sau n'am ştiut să fiu Ulise eu?

Dimitrie PACEAG

PERCHEZIŢIE

E toamnă, şi e noapte, şi e ploaie,
a curs în curte cerul, poloboc.
Prin mari băltoace, deţinuţii, droaie,
desfac boccelele ca la talcioc.

Un temnicer, cu maţele pestriţe,
se leagănă pe lângă osândiţi
şi grohăie - obezul cu petliţe:
"Cătaţi-i bine, c'ăştia e bandiţi".

Si rând pe rând, trosnesc din cusături
cămăşi şi uniforme învechite,
şi cad apoi în zloată şi lături,
ca nişte şoimi cu aripi jumulite.

Si'n timp ce rup, căci ăsta-i scopul lor,
mai zice unu-o vorbă cu piper:
"Ce-ai fost tu, mă banditule?" "Maior!"
"Dar tu?" "Episcop". "Si ăl'lalt?"
"Inginer".

Rămaşi în pielea goală, cum e "bine",
un dans grotesc, cu surle se porneşte.
"Mai sus piciorul! Lasă-te pe vine!
Arată ce-ai în gură şi'ntre deşte!"

Se răsucesc pe un călcâi, uşor,
ca şi marionetele pe aţă.
Episcopul, pe semne'ncepător,
căzu în fund, ca un boboc de raţă.

Apoi când scotocite fură toate,
-căscată zic, şi cuta cea din urmă-
mânaţi cu pumni, cu cizme şi cu boate,
spre poarta neagră se'mbulzesc în turmă.

Iar dela subsuoara care strânge
legăturici cu boarfe ude leoarcă,
pe trupuri goale, lacrimi grele parcă,
de umilinţă, curg, şi stropi de sânge.

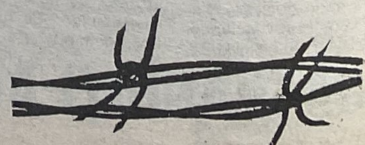
şi înghiţiţi de gura grea de iad,
sfâşietor, un urlet se ridică,
în tobele ciomegelor ce cad
şi-un glas ţipând: "Omoară-i Ivănicăăă!"

Const. Aurel DRAGODAN

ÎN CĂUTAREA SUFLETULUI RISIPIT PRIN CELULE

Unde-i Doamne, sufletul rămas?
Nu-i pe-aicea un iconostas?
Nu s'ascund în colţ vedenii
murmurând cântări de denii?
Unde's cei ce-au plâns pe lespezi?
Duhul lor unde îl lepezi?
Sau l-ai strâns în pumn mireasmă
curăţenie de-aghiazmă?
Noaptea urcă din tăceri;
patimile ce-au fost ieri
spun cu vocile duioase
timpul haina cum îşi coase.
Mă plivesc de buruiană,
pun balsam pe orice rană
vin din fiece ungher
să mă'mbete cu-al tău cer.

Bucur STĂNESCU

COMEMORAREA FEMEILOR CE AU SUFERIT ȘI MURIT ÎN ÎNCHISORI

Martirele dela Miercurea Ciuc

- DIN "REZISTENȚA" NR. 4 -

- Arhiva Asociației Foștilor Deținuți Politici din România -

După 30 de ani ne întoarcem la Miercurea Ciuc în căutarea surorilor noastre, care au suferit aici, la închisoare și au fost îngropate în acest cimitir, fără cruce și fără un serviciu religios, neștiute de nimeni. In perioada 1955-1964 închisoarea Miercurea Ciuc a fost locul cel mai greu de detenție pentru deținutele politice. Așezată la polul frigului din țara noastră, această închisoare, o adevărată cetate medievală, cu pereți groși și înghețați, în care nu pătrundea nici o rază de soare prin ferestrele bătute în obloane, a adăpostit zeci și sute de deținute politice. Femei de toate vârstele dela 20 și până la 80 de ani, de toate profesiunile, din toate colțurile țării, supuse unui regim celular sever ce depășește orice închipuire. Aceste femei au fost smulse din sânul familiilor lor, al societății, al lumii civilizate, rămânând rupte și izolate de acestea pentru ani și zeci de ani. Aici erau mame care lăsaseră acasă copii, chiar de câteva luni, fără să știe ce soartă au avut și dacă cineva a avut grijă de ei. Mame care au lăsat acasă copii pe care i-au găsit adolescenți sau aproape adulți. Aici erau persoane care lăsaseră acasă părinți bătrâni sau bolnavi la pat, fără nici un sprijin și nici un mijloc de trai. Fete tinere care-și întrerupseseră studiile și nu le-au mai urmat niciodată sau care lăsaseră acasă logodnici pe care i-au găsit căsătoriți și cu copii. Persoane legate de munca și profesia lor, care le-au întrerupt sau abandonat pentru totdeauna. Soții divorțați și recăsătoriți.

Vina pentru care au fost pedepsite aceste femei era, în general, dragostea de țară, dragostea de adevăr, dar mai ales omenia. Erau mame care făceau ani grei de închisoare, pentrucă nu-și denunțaseră copiii, soții care-și ascunseseră soții, surori care nu-și vânduseră frații sau alte rude. Aici, la închisoarea Miercurea Ciuc deținutele nu au avut niciodată dreptul să primească sau să scrie o scrisoare acasă sau să primească pachet. Aici ele au tremurat de frig, au suferit de foame și de oboseală. Aici, indiferent de vârstă și de sănătate, dimineața la deșteptare, ele trebuiau să sară din pat într'o cameră înghețată și până noaptea la stingere nu mai aveau voie să se mai apropie de pat și asta ani la rând. Aici ele se spălau dimineața cu o cănița de apă înghețată, după ce spărgeau cu borcanul gheața din lighean. Aici ele au fost dezbrăcate de hainele lor de acasă, li s'au smuls căptușelile de pe pulovere și ele au purtat numai zeghe roase, de pușcăriași. Aici ani de zile ele nu au văzut un fruct, o floare, un copac și nimic decât zidurile întunecate. Aici ele nu aveau voie să facă nimic, să nu știe nimic, să vorbească tare, să cânte, să râdă sau să adoarmă șezând pe bancă.

Aici ele erau pedepsite și duse la izolatoare, încăperi fără pat și fără încălzire, unde nu primeau mâncare decât o dată la trei zile. Aici la percheziție li s'au golit toate saltelele în mijlocul camerei. Aici au fost pedepsite camere întregi, fiind obligate să demonteze paturile de metal așezate pe trei etaje și să le scoată pe coridor. Aici, când regimul s'a înăsprit după evenimentele din Ungaria, izolatoarele fiind prea aglomerate, ele au fost puse în cătușe, adevărat mijloc de tortură. Aici, pentru intimidare, ele au purtat lanțuri și li s'au pus măști de gaze. Aici ele nu au fost niciodată sătule, aici ele nu au dormit niciodată destul, aici ele nu și-au încălzit niciodată oasele.

Dar, tot aici, în pofida tuturor greutăților, o sfântă solidaritate a legat pe toate deținutele. Am fost o mare familie, o lume aparte, ruptă complet de exterior, cu frământările, bucuriile și durerile ei. Aici toți pereții închisorii vorbeau alfabetul Morse, asigurând comunicarea între camere. Aici, ca să aducă o veste, o încurajare, ca să transmiți o coajă de pâine sau alt bun prețios, riscai orice pentru oricine. Aici, cu toate interdicțiile și pedepsele severe, s'au învățat și transmis poezii, s'au învățat limbi străine, s'au ținut prelegeri, s'au povestit cărți. Aici, cu toată paza, perchezițiile și supravegherea continuă, a fost ascuns în fascicole Noul Testament, fiind o sursă de meditație, de tărie și o armă contra deznădejdii. Aici intelectuale, muncitoare, țărăniste, liberale, legionare, Evreice, Unguroaice, comuniste etc. am fost toate surori, ne-am iubit și ne-am respectat. Aici ne-am rugat în comun, am dorit cu fervoare reunificarea Bisericii, aici am învățat să ne rugăm pentru cei ce ne asupresc. Aici nu am avut nici un ajutor și nici o mângâiere decât dela Cel de Sus, care ne-a arătat că singura politică care poate împăca contradicțiile și suferințele oamenilor este politica lui Hristos.

La voi ne întoarcem dragi surioare care nu ați mai trăit ziua luminoasă a eliberării din închisoare. La voi care nu ați mai revăzut pe cei dragi, care nu v'ați mai bucurat de un răsărit de soare, de o casă adevărată, de zâmbetul unui copil, de parfumul unei flori.

Pe voi vă căutăm: Mia Antonescu din București, condamnată la 10 ani, delicată și discretă, decedată aproape la expirarea pedepsei, în dubă, de meningită, în 1958. Laurenția Arnăuțoiu, din Nucșoara - Muscel, falnică Româncă, intrată în legendă cu toată familia, mama lui Petre și Toma Arnăuțoiu, luptătorii din munți, decedată probabil în 1958. Eleonora Bunea, născută prințesă de Widd, care a știut să poarte cu distincție și demnitate

CRUCEA MEMORIALĂ DELA MIERCUREA CIUC

povara închisorii, decedată în 1957. Anuța Cândea din Ighișul Vechiu-Sibiu, condamnată la 20 de ani, harnică și jucăușă, gata oricând să ajute pe cineva, decedată la Arad în 1962, o pomenim aici unde a făcut anii cei mai grei de închisoare. Marieta Iordache din Nicorești Tecuciului care în 1942 a îmbrăcat haina monahală sub numele de Maica Mihaela, condamnată la 25 de ani, suflet pur, însetat de lumină, zbuciumat și însângerat și-a adus tinerețea și viața prinos la mânăstire, rugându-se pentru toate frământările și suferințele generației sale, decedată în 1963 în brațele Dr. Hanuțu Medeea, decedată și ea. Germanine Liciu, condamnată la 15 ani, pariziancă, căsătorită în România, femeie în vârstă care a suportat cu răbdare toate privațiunile închisorii și a murit în închisoarea Miercurea Ciuc în 1958. Mărioara Plop, născută pe plaiurile Basarabiei, arestată în munți cu Toma Arnăuțoiu, condamnată pe viață, mamă nemângâiată a unei fetițe născută în munți, care i-a fost smulsă dela pieptul la vârsta de doi ani, decedată în 1961 sau 1962. Maria Teodorescu din București condamnată la 5 ani, la expirarea pedepsei i se găsește un bilet ascuns pentru familia unei colege de cameră. Este amenințată că nu va fi eliberată și este pedepsită la izolatorul 1 de sub scară, unde este răpusă de deznădejde în preajma Crăciunului 1956, acasă o așteaptă o fetiță. Ne gândim și la voi dragi surioare care ați murit în alte închisori și locuri de suferințe și pe al căror nume îl știm sau nu-l știm. Mater Clementina decedată în 1955 la Spitalul Văcărești, cu un zâmbet blând pe buze, era superioara dela Pitar-Moș și era condamnată la 15 ani închisoare. Anușca decedată în 1955 la Spitalul Văcărești, nu știm nimic despre ea, nu putea vorbi, având o congestie cerebrală. Chirihă Ileana, mama Ileana, țărancă din Muscel, decedată în 1953 la Spitalul Văcărești, lăsase acasă un copil pe care-l alăpta, face o stare depresivă gravă și moare de inaniție înainte de a fi judecată, la Spitalul Văcărești în 1954, fiind adusă dela Jilava, unde nu băuse și nu mâncase 10 zile. Titi Gâță, studentă din București, patriotă neînfricată, moare în chinuri la Securitatea Malmaison în timpul anchetei, în primăvara anului 1948. Maria Herescu din Pitești, răpusă în 1954 de tuberculoză la Spitalul Văcărești, avea acasă o fetiță și un băiat la închisoare. Mariana Ionescu, tânără profesoară de franceză din București, moare de tuberculoză la Spitalul Văcărești în anul 1954, cu numele lui Iisus pe buze. France Marcovici din București, condamnată la 25 de ani, moartă în 1957 sau 1958 la Spitalul Văcărești, după o grea suferință. Elena Stetin, condamnată la 20 de ani, moartă la Spitalul Văcărești în 1958, după un lung și cumplit calvar de suferințe. Silvia Hofner din Sighișoara, condamnată la 3 ani, mai avea puțin până la expirarea pedepsei, moare în 1950 la Mislea.

Ne gândim și la voi care v'ați eliberat într'o lume ostilă și timorată și nu ați trăit să vedeți ziua când iureșul nestăvilit al libertății s'a abătut și asupra țării noastre. Paula Wenzel, Liliana Protopopescu, Sonia Hildegrad, Arlette Coposu, Lizica Papastere, Bopsi Samueli, Lenuța Constantin, Mad Cancicov, Lenuța Stan, Maria Golescu, Frau Priorin, Mama Mărioara Samoilă, Niculina Mihalache, D-na Berta și multe altele.

Vă căutăm pe toate, pe drumul amintirilor și vă regăsim, în gând și în suflet, unde am vrea să vă purtăm cu noi mereu.

Ne gândim la toți cei care au plătit pentru țară și nu au văzut ziua, când duhul libertății întreținute lor, s'a întruchipat în copiii și tinerii, care cu piepturile goale și flori în mână, au înfruntat tancurile și mitralierele, spălând cu sângele lor povara multor ani de servitudine.

Harul și îndurările Domnului să odihnească și să mângâie sufletele voastre, transformând suferințele pe care le-ați înfruntat, în cununi de pace și lumină.

Iar din sacrificii, din suferințe și din lacrimile care au curs, să răsară pe pământul României Mari florile curate ale cinstei, dăruirii și iubirii de țară.

BALADA CORSARĂ

Hei, nici o velă, nici o caravelă
nu strălucește'n zarea mea rebelă!
Ne poticnim în timp ca'ntr'o băltoacă,
plantonul sforăie'n vigie - dus,
de așteptări zadarnice răpus,
iar săbiile ruginiră'n teacă...

Ni-i veacul slut, hăit, cu josu'n sus.
Ptiu, astă clică de împușcă'n lună!
Viței molâi, cu mutrele mofluze,
umflați de somn, căzuți pe erhebuze!
Meduze...

De ne-am ciocni, încaltea c'o furtună,
să le țesale nițeluș, aghioasele
să le mai cătănească oasele,
că prea's pleoștiți de tot și'ntorși pe dos!
Păi, ăștia's căpcăunii, astea sunt comorile?
De oful lor plâng văduve, spânzurătorile
din Spania și Țările de Jos!

Ce cobe ticăloasă în zboru-i leșinat,
coclelile amare și-a lăsat
în suflet și'n rachiul din balerci?
Căzut la nostalgie și oftat
că să te'ndemni, abia de-l mai încerci.

Tot rătăcind la ducă-se'n pustie,
pe apele de plumb, narcotizate,
mi se'nnecară stelele, mii frate,
și-mi scuip năduful peste copastie...
De-acum fie ce-o fi, numai să fie!

Un timp ne-au târnosit atâtea uragane
și sub Septentrion și'n Capul Horn,
atâtea pânde-am risipit și-atâtea goane,
oriunde, roată'n jur mă'ntorn,
am luat în piept tornade tropicale,
ziceam că, os de os ni se descheie,
am vânturat paragini australe,
am despicat cu prora curcubeie,
dar, traversadă după traversadă,
pe apele narcotizate, nici o pradă!..

In rătăcirea noastră pe ocean,
fără popasuri, fără jafuri, Doamne, ce mi-i
de nu'ntâlnesc nimic: nici mirodenii,
nici indigo, nici aur peruan,
nici negrieri. Ce nenoroc avan!
Ce vrăji ne pasc și ce afurisenii?

Azi, meseria - dracului mi-aș da-o,
la gândul că de-aici, la miile de mile,
m'așteaptă dragostele din Callao,
Guiagusul, sau dincolo'n Antile,
dar mai ales, venea pe nostalgii
de pe-un tărâm de-atâtea flori buiac,
dintr'un ostrov pierdut de Miazăzi
o tânără, mijindu-mi prin hamac,

Vedenie de fum nepământeană
cu ochi mirați, sfioși, de căprioară,
se'ncolăci de sufletu-mi - liană!
Mireasmă de santal și scorțișoară...

Ștefan VLĂDOIANU

DESPRE DEGRADARE ŞI RISC

de Vintilă HORIA

Traducere din franceză de Prof. Univ. Nicolae ILIESCU

Adresez aceste rânduri celor care vor citi în limba catalană şi vor iubi "Dumnezeu s'a născut în exil", nu cu scopul de a mă apăra de atacurile la care am fost supus în Decembrie 1960, şi nici de a mă justifica... Nu am nimic de apărat şi nici de justificat. Scriu aceste rânduri cu singura intenţie de a spune adevărul despre mine şi despre cărţile mele, şi pentru a distanţa şi opera şi viaţa mea - aşa de intim legată de tot ce am scris - de orice posibilă interpretare de rea-credinţă.

"Lumea modernă", scria Peguy în 1907, "simte o necesitate imperioasă de a se degrada". Pare să-i fie aceasta nevoia cea mai profundă, vocaţia sa misterioasă, manifestarea propriei esenţe, inima inimii şi fatalitatea destinului ei. Degradează totul fără încetare. In ultimii câţiva ani am surprins-o umilind, în sens etimologic, reducând la nivelul cel mai de jos, în domeniul valorilor morale, creştinismul, în special catolicismul, cultura clasică, socialismul chiar, din care s'ar fi putut naşte o nouă lume, ştiinţa însăşi, care constituia instrumentul ei de conducere, aparatul care-i servea ca să domine. A degradat în fine chiar şi Respublica.

Cred, şi nu sunt singurul care gândeşte în acest fel, că această pornire de a umili, tipică timpurilor noastre, nu provine dintr'un fel greşit de a concepe politica în sine. Cred, dimpotrivă, că asistăm astăzi la un proces înspăimântător de diabolizare a politicii, devenit posibil în momentul în care lupta între bine şi rău, prezentă în orice suflet omenesc, a fost câştigată de către Adversar. Evreii îl numeau Satana. Tradus în limba greacă, i s'a adăugat o nuanţă nouă şi s'a numit Diavolul, Calomniatorul. Adversar al lui Dumnezeu, deci şi al oamenilor, Calomniatorul, prinţ al răului, n'a putut niciodată să triumfeze. Victimile lui n'au fost decât victime parţiale, până în momentul când omul a decretat moartea lui Dumnezeu, iar Adversarul a rămas singur în mijlocul nostru. De atunci totul a fost umilit, prin politică.

Creştinismul în primul rând şi, împreună cu el, tot ceea ce era speranţă sau bucurie în noi. Prăbuşirea valorilor, despre care Hermann Broch s'a ocupat în romanele şi în eseurile lui, înseamnă de fapt desacralizarea vieţii, devenită astfel exclusiv profană, deci profanată, în momentul în care victoria Răului a alungat din noi posibilitatea celeilalte victorii. O epocă întreagă, cu literatura ei, cu imperialismele ei înfiorătoare şi desfigurante, cu tehnica ei de pace şi de război, şi care pe bună dreptate se cheamă diabolică, cu cenuşiul care ne inundă din toate părţile şi pe care noi îl considerăm artistic, psihologic sau arhitectonic, fără să avem curajul să-l numim cu numele său adevărat, o epocă întreagă deci şi cu ea tot spaţiul mondial peste care s'a întins, alunecă încet, de peste cincizeci de ani, către umbra celui care se cheamă Prinţul acestei lumi, dar care, n'a domnit niciodată ca acum: în exclusivitate. Ar fi suficient să evocăm câteva nume ilustre care au agăţat în cârligele lor, în trecerea lor prin lume, carnea oamenilor, acum zece, douăzeci de ani în urmă, pentru a descoperi sensul alianţei dintre ei şi pentru a-i integra la un loc, fără teamă de a greşi, în umbra în care ei s'au adăpostit cu fidelitate.

Au degradat şi umilit totul în noi, au fost Adversarii mândriilor noastre cele mai justificate, Calomniatorii tuturor ingenuităţilor noastre. Au încercat să distrugă în noi, urmând învăţătura stăpânului lor, rădăcinile cerului, să ne deposedeze de orice rădăcină, ca, astfel, alunecarea noastră în întuneric să se întâmple cât mai repede posibil şi fără nici o rezistenţă.

E suficient să ne oprim gândul asupra ultimului război mondial, aşa cum a fost el conceput şi realizat. A fost cel mai teribil din toată istoria, adică de când războiul există. Dar războiul e puţin lucru în viaţa oamenilor. Trebuia atrocizată faţa păcii, descompusă, distrusă, redusă, în mod deliberat, la forma unui război fără un zgomot, mai teribil decât celălalt. Trebuia transformată în foamete conştient organizată, în sclavie, în lagăre de concentrare, în torturi sălbatice în fundul închisorilor, între Oceanul Pacific şi Marea Baltică. Iubirea şi prietenia trebuiau deformate şi distruse, lucrările zilei schimbate în mii de acte anti-umane, pentru ca să fie perfecţionată opera Maestrului, a Calomniatorului.

***

"Dumnezeu s'a născut în exil" a fost destinat dela început să atragă ura Calomniatorilor. N'a fost însă atacat decât atunci când un premiu literar îl propunea atenţiei unui vast public de cititori. Această operă contrazicea o întreagă tradiţie, de origine recentă e adevărat, dar puternică şi mondenă, goală de conţinut, dar gălăgioasă. Eu lansam contemporanilor mei un mesaj la speranţă şi acest fapt nu putea să-mi fie iertat. Mă ridicam împotriva totalitarismelor de oriunde ar fi venit, împotriva oricărei idei de constrângere şi de umilire, împotriva oricărei forme de opresiune individuală sau colectivă. Făceam din August echivalentul altor Auguşti, mai puţin frumoşi, dar mai feroci, vizibili ca lipitorile pe propria noastră carne. Nici acest fapt nu putea să-mi fie iertat, împotriva acestui totalitarism, prezent în fiecare pagină a cărţii mele, şi în toate paginile cărţilor mele scrise dela 1936 încoace şi au încercat să opună câteva fraze alese şi izolate în mod deliberat din unele scrieri ale mele din tinereţe. S'au prezentat ca probă a "nazismului" meu fragmente de articole, omiţând, tot deliberat, să citeze alte articole scrise de mine în aceeaşi perioadă şi în aceleaşi jurnale, împotriva lui Hitler, şi chiar a lui Mussolini.

Cartea mea e în esenţă, un imn al libertăţii. Si ei au vrut să facă din mine un aliat al tiranilor, un răspunzător al crematoriilor, un şef de partid totalitar, un rasist, un duşman al oamenilor. Mi-ar fi uşor de demonstrat, alţii au făcut-o pentru mine şi eu le voi fi întotdeauna recunoscător pentru acesta. Infamia care se ascundea sub această isterie, era clocită şi lansată de o legaţie străină care n'a ezitat să alcătuiască un dosar pentru "cazul" meu şi să garanteze autenticitatea documentelor", în urma refuzului meu de colaborare cu comuniştii.

Nu am nici o intenţie de a mă apăra, deoarece nu am nimic de a-mi reproşa. Dar dacă m'aş fi lăsat tentat de tactica Calomniatorilor, utilizând tehnica degradării, mi-ar fi fost foarte uşor, în aceste timpuri de înşelătorie, să alcătuiesc pe contul lor o foarte edificantă antologie. Aş fi putut să adun articole redactate şi publicate nu de adolescenţi apolitici, ci de politicieni maturi, îndoctrinaţi şi consacraţi, în paginile aceluiaşi jurnal care m'a atacat, pledând necesitatea alianţei între nazism şi comunism. Această antologie ar fi cuprins anii 1939-1940 (Moscova era atunci inundată de drapelele svasticii) plini de comentarii elocvente, consecinţă imediată a Pactului Ribbentrop-Molotov. O asemenea antologie completată cu un sumar obiectiv al câtorva evenimente internaţionale contemporane epocii, cauză a multor dezastre, s'ar putea face uşor şi acum - (Alţii, de fapt, şi-au luat această sarcină, acum când cartea mea a apărut peste tot în Europa şi în America). Dar această antologie n'ar contribui numai la umilire, ar deranja digestii teribile, ar reînvia trădări ruşinoase, şi nu acesta este scopul meu. Pentrucă eu vreau să vă spun altă poveste. Aceea a unui adolescent devenit scriitor, apărător al oamenilor, într'o lume în care esenţa umanităţii noastre e ameninţată mai mult decât oricând altădată.

Aparţin unui popor de ţărani şi de poeţi, al cărui contact cu istoria a fost totdeauna dureros şi tragic. Un popor care adesea s'a retras din istorie, filosofii noştri Lucian Blaga şi Mircea Eliade au explicat bine acest fenomen, s'a ghemuit dincolo de vizibil, în pădurea miturilor lui. E vorba de o promisiune, sau de un mesaj pe care Ovidiu şi Radu Negru, personaje ale celor două romane ale mele, l-au pus în lumină. Acest popor a avut totdeauna, în formă dacă antică, sau în cea românească modernă, un sens religios despre viaţă, care evită orice tendinţă spre extremism, fie acesta optimismul sau pesimismul exagerat. Filosofia sa este aceea a resemnării, aşa cum e prezentată în paginile ultimului meu roman (Cavalerul resemnării-1961): o libertate care se autorestrânge la acţiunea pur umană, lipsită de posibilitatea momentană de a se realiza pe dimensiuni mai înalte şi mai durabile. Acest fel de a fi nu implică o separare de divin.

Vintilă Horia

Poporul meu consacră oamenilor nivelul contingenţei şi lui Dumnezeu pe cel al intimităţii. In această atitudine istoria n'a putut să-i fie niciodată dăunătoare. Filosofia sa a fost şi a rămas o aşteptare metafizică, confirmă acest raport. Monoteismul Dacilor a fost aşa, din plin.

Noi suntem un popor aşezat la încrucişarea imperialismelor. Secole de-a rândul noi am suportat forţa de şoc a imperiului turcesc, a falimentarului imperiu tătăresc, a imperiului austriac, a imperiului rus, când, în secolul XIX, Franţa a vrut să ne ajute, a făcut-o pe terenul spiritual, înainte de a trece la cel politic cu Napoleon al III-lea, care a fost un adevărat liberator al popoarelor. Ea a trebuit să se opună forţelor reacţionare ale imperialismelor de atunci: cele trei imperii. In 1848 ajutorul rusesc a permis Austriecilor distrugerea revoltei Ungurilor, Polonia a avut soarta cunoscută. Intelectualii români s'au refugiat la Paris şi în Italia, pentru a scăpa de represaliile turco-ruse. O parte din România, vechea regiune a Basarabiei, ne fusese furată de Ruşi, în 1812. Istoria secolului al XIX-lea e, pentru noi, plină de amintiri imperiale şi mai presus de toate, de un greu miros de "cuir de Russie", emanând dela şantaje politice şi din lovituri joase. Secolul nostru nu va face decât să împlinească promisiunile secolului trecut, în ceea ce priveşte legăturile noastre cu Orientul imediat.

Imperiile care ne încercuiau s'au prăbuşit în 1918 şi vechea încrucişare a drumurilor a devenit pentru un scurt timp, după expresia lui Lucien Romier, care a dedicat un întreg volum acestei probleme, "răscrucea imperiilor moarte". Austria şi Turcia au dispărut de pe harta marilor puteri, dar Rusia n'a făcut decât să-şi schimbe numele. Tronul ţarilor a încetat de a mai fi ereditar. El a devenit însă accesibil marilor vulpoi, celor care corespundeau mai bine cu speranţele şi mai ales cu spaima maselor. In felul acesta noi am devenit vecinii unei utopii fondată, cum spunea Berdiaev, pe o imensă incultură.

In momentul când tinerii ridicară din nou fruntea în România, ei refuzară să se alieze cu partidele zise democratice, a căror atitudine faţă de comunism le apare ca puţin eficace, şi aderară la grupările, adunările, ideologiile a căror esenţială preocupare, centrul lor activ, era anticomunismul.

Se regăseau, în acest fel, în jurul vechilor esenţe, pentrucă toate aceste mişcări, politice sau intelectuale, se proclamau creştine şi vroiau să se sprijine pe ţărani şi pe intelectuali, cele două categorii armonios tradiţionale şi progresiste, a căror rezistenţă şi intervenţie, de-a lungul secolelor, caracterizează toată istoria şi cultura noastră.

Occidentul oferea acestei tinerimi maeştri de mare cultură: naţionaliştii se regăseau în "casticismul" lui Unamuno: monarhiştii în Maurras şi Leon Daudet; creştinii în Maritain şi Papini; tradiţionaliştii de avangardă în Bainville şi Gaxote; creştinii absoluţi în Bernanos, occidentaliştii în Massis. Se învăţau, în acest fel, să iubească o altă Franţă, purcedând dela Ioana d'Arc, dela regi încoronaţi la Reims, dela strălucitoarele aventuri ale spiritului. Au avut atunci revelaţia lui Peguy şi a lui Leon Bloy, a lui Psichari şi a lui Barres. Franţa era capabilă să satisfacă orice sete, să potolească orice foame spirituală, dincolo de orice ameninţare sectară.

Toţi aceşti tineri români ai anilor 1936-1940 care au participat mai mult sau mai puţin activ la mişcările politice sau simple ideologice şi culturale ale timpului şi care, decepţionaţi în mare măsură de către atitudinea guvernelor franceze din a III-a republică, şi-au îndreptat speranţele către Italia fascistă sau Germania naţional-socialistă, n'au renunţat niciodată la spiritul de comunitate franco-română. Mişcările naţionaliste dela noi au fost acuzate, în mod total greşit de fascism sau de nazism (toate au fost reabilitate de orice culpabilitate, de orice păcat politic, de orice colaboraţionism, la procesul dela Nürnberg). Ele reprezentau cu totul altceva. Si trebuia ca cineva să fie orb, sau deformat de către propaganda comunistă pentru a crede într'o simplificare de acest gen. Pentrucă există o diferenţă substanţială între agnosticismul fascist sau anticreştinismul programatic al naţional-socialismului şi esenţa creştină care caracterizează toate mişcările naţionaliste româneşti născute şi consumate între cele două războaie. Eu însumi am făcut parte dintr'o grupare literară de dreapta, cea dela revista "Gândirea", condusă de Nichifor Crainic, membru al Academiei Române şi, în acelaşi timp, profesor de apologetică la Facultatea de Teologie din Bucureşti. Revista "Gândirea" a fost publicaţia cea mai importantă la noi între 1920-1940. Toţi marii scriitori români ai timpului au colaborat la ea, chiar şi cei care se găsesc acum alături de invazori, salvaţii "liberării"! Eram cel mai tânăr din grup, pentrucă aveam numai 20 de ani când am fost acceptat, dar toţi cei ce făceau parte erau în spirite într'adevăr superioare, impregnate de umanitate şi de umanism, patrioţi desăvârşiţi, în sensul cel mai bun al cuvântului, fără legături politice de joasă calitate, fără idei politice străine, dar mai ales incapabili de a milita pentru un partid străin. E vorba de poeţii,

Continuare în pag 13

Evocare

POETA ZORICA LAŢCU

—Petre PASCU—

Sub semnătura Pr. Irineu Crăciun, în "România Liberă" din 14 Octombrie 1990, într'un frumos limbaj clerico-literar, am citit amplul articol - necrolog "Maica Teodosia", nume monastic al poetei Zorica Laţcu. Generaţiile noi nu cunosc, desigur, nimic din activitatea ei literară. Noi, însă, ai trecutelor vremi, cu profundă pioşenie reînviem, mai întâi, pe tânăra studentă (n.1917) a Facultăţii de Filologie din Cluj, debutantă întru ale poeziei şi, evident, ii cunoaştem biografia şi bibliografia. O fiinţă împovărată dela naştere, de un handicap în mers, asemuind pe Ovid Densuşianu. Cred că şi acest motiv a determinat-o, ca mai târziu, să se prenumere printre maicile Mânăstirii Vladimireşti, mult preţuită de Patriarhul Justinian, precum se arată în articolul Preotului Irineu Crăciun, folosind aici din el, câte ceva, cu privire la activitatea poetei şi viaţa ei monahală, plină de suferinţi, ajungând la puşcărie pentru credinţele teiste. Tot necrologul ne vorbeşte de o poliglotă, bine cunoscând latina, ori vechea greacă, dar şi limbile moderne. De autoarea, cu timpul, a unor volume de poezie, sau din domeniul ecleziastic, ca de pildă: "Maica Domnului", "Origene", vestită figură bisericească, născut în Alexandria Egiptului (185-283).

Zorica Laţcu, aşa cum semna dela începuturi, personal mi-a rămas în amintire din anii Clujului (1947-1948). Iată, amfiteatrul Universităţii, înţesat de lume. In mijloc, în lunga bancă, Episcopul Nicolae Colan înconjurat de cler. Era ziua femeii ortodoxe. Cuvântări. Cântece corale. O ceată de tineri scriitori, în frunte cu Victor Papilian, Preşedinte al Asociaţiei Scriitorilor din Ardeal. Prezenţi, pe cât mi-aduc aminte: I. Cârje-Făgădaru, Francisc Păcurariu, D. Micu, Iosif Moruţan, Valeriu Anania, Zorica Laţcu, Eugenia Mureşanu, Petre Pascu. Mai clar o văd pe Zorica Laţcu, citind din versurile sale. Nu mă uit pe mine însumi (daţi-mi, rog, voie) cu psalmi din viitoarea mea carte "Plaiuri". Atent, episcopul zâmbea, urmărind lectura. Dar "asul" festivităţii era Zorica Laţcu. Deosebit de modestă.

Au urmat apoi, înalte zile destul de rare, promenăzi pe bulevardele din Cluj. Discuţii literare. Zorica Laţcu stânjenită de handicap. O prezenţă sfielnică.

Odiosul Dictat mutând Clujul, la Sibiu, cerea revendicări prin revista "Luceafărul", condusă de Victor Papilian şi Olimpiu Boitoş, critic inteligent, înţelept. In gruparea revistei, nume de mare prestigiu: Ion Agârbiceanu, Lucian Blaga, D. Stăniloae, Octav Suluţiu, Vasile Netea... Intre Victor Iancu şi Ştefan Manciulea, iat-o pe Zorica Laţcu. In coloane publica, mai ales, hexametri, gen anticipativ cu mare succes, de poetul - filosof Eugeniu Sperantia.

Pe parcurs, prezentă în alt soi de poezie, ca de pildă în "Luceafărul nr. 3 din Martie 1943, poezia "Un Oaspe", unde Zorica Laţcu vădeşte, totuşi, aceste urme argheziene din "Inscripţie pe o casă la ţară".

Sfârşitul poeziei

UN OASPE;

"Străinul care aseară a poposit la noi, / Mi-a tulburat odihna cu sete negrăită. / Am stat o noapte'ntreagă alături amândoi, / Dar el nu'ntinse mâna la floarea dăruită. / Cu dragoste de frate mi-a mulţumit în zori, / Când a plecat străinul pe drumul ud de rouă, / Si mi-au rămas în urmă cu mirosul de flori / Cuvintele lui stranii şi blânde: "Pace vouă". / L-am urmărit în zare cu gene arse'n plâns / Privind lumina albă cum îi juca în plete, / Si aşternutul moale cu dor în pumn l-am strâns, / Lăsând mireasma caldă de frunze să mă'mbete. /

La Arghezi, ultima strofă;

"Si'ntr'un ungher voi face din covoare / Un pat adânc, cu perinile moi / Dacă Iisus, voind să mă scoboare, / Flămând şi gol va trece pe la noi." /

***

Anii, atâţia la număr, m'au îndepărtat de astfel de gingaşe foşnete. Zorica Laţcu intrase sever în conul de umbră. Dar, iată că în "Săptămâna", cu ironii nepermise, Eugen Barbu, la "Poşta redacţiei", mi-o aduse, cu amărăciuni, în faţă: "Zorica Laţcu din Braşov cere, trimiţând poezii, să o scoatem din anonimat".

In schimb, peste alţi ani, înseninat şi bucuros, citeam în "Astra" dela Braşov, un frumos florilegiu de versuri ale fostei mele colege din Cluj. Am felicitat epistolar pe redactorul-şef. Răspunsul, adresa Zoricăi Laţcu, Braşov, str. Matei Basarab nr. 16 (cred).

Mă străduiesc a-mi aduce aminte. I-am scris? Nu i-am scris? Documentarist, cum îmi place să mă stimez, regret că nu posed nici o relicvă păstrată dela poetă.

Consolare aducându-mi acum, Părintele Irineu Crăciun cu minunata evocare.

Cu publicarea poeziei "Cer nou", semnată Zorica Teodosia Laţcu.

Veşnică amintire.

DESPRE DEGRADARE ŞI RISC

Urmare din pag. 12

de romancierii, de filosofii dela noi. Ei nu puteau să conceapă ideea unei colaborări politice plasată în afara intereselor celor mai sacre ale Românei, fie ele imediate ori eterne.

Eu am fost crescut în spirit de demnitate, de credinţă şi de înaltă tensiune literară. Purtătorul de cuvânt adevărat a fost la noi creatorul României moderne. El s'a identificat cu scriitorii care, între 1848 şi 1878, au dat ţării forma sa morală şi politică. El, scriitorul, a continuat în făgaşul creator al adevăratei elite. A fi scriitor era, la noi, un titlu de nobleţe. Iar dacă în scrierile lor, ca şi într'ale mele, se făcea elogiul mişcărilor de dreapta, care cuceriseră puterea în Occident, aceasta era, pur şi simplu, pentrucă acea dreaptă ne promitea apărarea împotriva duşmanului, singurul pe care noi îl aveam atunci. Noi nu eram nici fascişti, nici anticomunişti ab absurdo; noi căutam să salvăm existenţa poporului nostru şi a culturii noastre. Temeiurile noastre s'au adeverit juste şi Occidentul, cu o întârziere periculoasă, e pe punctul de a ne da dreptate.

Poziţia noastră era atât de ferm obiectivă şi intim legată de o realitate existenţială mai mult decât politică, încât în momentul în care şefii fascişti sau nazişti au atacat România, Italia susţinea revizionismul maghiar, Germania vedea în noi o posibilitate de a-şi mări spaţiul vital, noi ne-am ridicat toţi împotriva lor. Eu am scris şi am publicat atunci, cu toată tăria, articole contra acestor puteri, articole din care se putea vedea atitudinea mea în raport cu fascismul antiromânesc. Acele articole n'au fost reproduse în jurnalul care m'a atacat în Decembrie 1960. Si, bineînţeles, din bune motive. Dacă aş fi acceptat să trădez, în ziua în care mi s'a propus să colaborez cu invazorii ţării mele, s'ar fi proclamat vechiul meu antifascism, cu documentele în mână şi cu acelaşi stil istoric care caracterizează atacurile împotriva mea.

Mă văd obligat să reiau firul istoriei, pentru a vă face să înţelegeţi fatalitatea istorică în care noi ne găseam atunci, şi absurditatea, aproape monstruoasă, explicabilă prin perspectiva degradării, a insultelor la care am fost supus. Mişcarea care era la centrul campaniei anticomuniste, şi care atrăgea entuziasmul tineretului era Garda de Fier. Rigiditatea ei, spiritul ei de partid, de disciplină, de credinţă exclusivistă m'au îndepărtat de ea dela început. Gruparea literară căreia eu aparţineam era, de asemenea, împotriva Gărzii de Fier. Noi ne declaram cu toţi adversari ai marxismului ca ideologie şi ca încarnare politică; eram toţi naţionalişti şi creştini, dar eu îmi rezervam independenţa mea, ceea ce îmi permitea adesea să iau poziţie contrară Gărzii de Fier.

Violenţele cărora Garda de Fier, la rândul ei, a fost victimă, cadavrele tinerilor Români, colegii mei, care au umplut pieţele oraşelor când un grup din Garda de Fier a ucis un prim ministru, m'au impresionat într'o măsură care depăşea obiectivitatea. Am înţeles atunci că o înspăimântătoare tragedie se va declanşa în lume: cadavrele pe care le-am contemplat într'o dimineaţă de toamnă, 1939, nu erau decât cele dintâi, dintr'o lungă sângerare pe care oamenii politici o preparau Europei. Cadavrele acelea tinere, înconjurate de sânge închegat, ca de nişte nimburi negre şi fără strălucire, constituiau împreună cadavrele generaţiei mele. Ideile mele şi sângele meu primiseră o lovitură pe care o simţeam profund în tot corpul.

Era în 1939. Conduceam pe-atunci o revistă literară al cărei scop era acela de a pregăti un fel de ieşire disperată a spiritului românesc, asaltat până atunci de spaime sau de complexe, o încercare de a-l impune, sub forma lui literară, conştiinţei Occidentului. Scopul nostru era dintre cele mai ambiţioase, dar eram siguri că, într'o zi aveam să reuşim. Ne întâlneam la redacţia revistei noastre, într'o cameră pe care o împărţeam cu pictorul Ioan Mirea, pentru a discuta şi a lua o decizie, în faţa ameninţării copleşitoare a evenimentelor.

Trebuia să avem credinţă, aceasta era convingerea noastră. Să credem în forţa noastră morală, în inocenţa noastră în faţa istoriei, în posibilităţile noastre creatoare, în omenia noastră. Era un fel de mesaj secret despre care celelalte popoare, fraţii noştri, aveau să ia într'o zi cunoştinţă. Ne simţeam liberi de orice ură, de orice intenţie violentă, şi de orice teamă, pentrucă noi credeam în potenţialul pe care le aveam, moştenite dela geniul poporului nostru.

Acesta era felul nostru de a fi naţionalişti. Maeştrii gândirii noastre nu se clintiseră de pe tronul lor. In mijlocul infernului care încet, încet ne înconjura, Franţa devenise imaginea unui paradis pierdut, pe care speram să-l recuperăm în curând. Dar Franţa n'a făcut decât să se depărteze după 1940 lăsându-ne singuri, într'adevăr singuri, ea însăşi trădată de cei ce se erijau în salvatorii ei. Noi, însă, n'am abandonat-o. Noi nu i-am declarat război. Din şcolile noastre şi din universităţile noastre cultura franceză n'a fost eliminată, iar cărţile au rămas în bibliotecile şi discuţiile noastre. Tineri ofiţeri şi soldaţi români, plecând pe frontul din Rusia, purtau în raniţele lor poeziile lui Valery şi ale lui Paul Claudel.

Războiul n'a produs nici o defecţiune de gândire.

Intre timp am vizitat Italia. Perugia şi Assisi m'au pus în lumina altei gnozii. După acest voiaj din 1938 eu m'am îndepărtat cumva chiar de poziţiile prea ortodoxe ale revistei "Gândirea", pentru a mă angaja pe un alt drum religios. Assisi şi Sf. Francisc mi-au indicat strada unirii bisericilor şi mi-au revelat ca întotdeauna în epocile istoriei noastre, când intelectualii români intrau în contact cu una din realităţile profunde ale Europei legăturile noastre occidentale, posibilităţile noastre de credinţă şi de realizare în cadrul spiritualităţii occidentale.

Unirea bisericii noastre cu cea dela Roma îmi apărea ca singurul mijloc de a salva, reîntorcându-ne la izvoarele noastre adevărate şi, în acelaşi timp, de a recupera secole de tăcere.

Intre 1938-1940 noi Românii am avut puţin timp pentru astfel de iluzii. Nouă totuşi ne părea totul clar şi posibil. Eram chiar sigur de a oferi oamenilor prin sinteza între mesajul nostru secret, acela al vechii omenii româneşti, al credinţei noastre intacte, ale magiei noastre capabilă să reducă formele universului la cele ale omului, şi prin entuziasmul nostru curat, eram siguri de a putea oferi tuturor oamenilor o nouă posibilitate de a se înţelege şi de a avea încredere reciprocă; dincolo şi deasupra falselor mesaje politice, care promiteau pacea dar aţâţau la războaie. Acesta era rasismul nostru.

Prăbuşirea frontului francez, în Mai 1940 a fost pentru noi începutul apocalipsului. Durerea noastră, amestecată cu deziluzia, aprinsă de teamă şi de furie, a fost mare şi sinceră. Am văzut lume plângând pe străzi atunci când jurnalele anunţau ruperea liniei Maginot, deoarece instinctul ne spunea că înfrângerea Franţei însemna în mod logic, şi înfrângerea celeilalte extremităţi a Comunităţii Europene. In Iunie 1940 în urma unui ultimat, al cărui termeni n'au fost nici măcar respectaţi, şi cu consimţământul sine qua non al aliatului nazist, Uniunea Sovietică a invadat Basarabia şi Bucovina de Nord. Scene oribile au avut loc atunci în acele regiuni, scene obişnuite şi tipice ale ocaziilor în care armata Utopiei pătrundea în teritoriul Omeniei. Si nimeni, în întreaga lume, n'a ţipat în numele nostru, căci noi nu mai aveam voce pentru a striga, nici lacrimi pentru a plânge, cum spuneau bătrânii noştri cronicari. După două luni a fost rândul Transilvaniei şi al Dobrogei meridionale. In foarte scurt timp România pierduse un sfert din teritoriul ei, şi nimeni în Europa, nici măcar puterile care ne garantaseră integritatea frontierelor - Franţa şi Anglia - nu mai erau în măsură să ne apere. Lumea părea să fi devenit prada celor doi aliaţi, care-şi împărţiseră întâi Polonia: Germania lui Hitler şi Rusia lui Stalin.

Venise timpul de a alege.

Garda de Fier, în timp de câteva luni de entuziasm pueril, urmat de erori de neiertat, o Gardă de Fier care nu mai era decât o umbră, pentrucă şefii şi elita ei fuseseră lichidaţi de Carol al II-lea, n'a putut să reziste. S'a scufundat sub greutatea propriei neputinţe şi Generalul Ion Antonescu a impus atunci ţării singura politică în acel timp posibilă, alianţa cu cele două ţări capabile să ne garanteze împotriva presiunii sovietice. Am devenit aliaţi ai Italiei şi ai Germaniei, tot aşa cum în secolul XVI Franţa devenise aliata Turcilor, ca să scape din cleştele mortal şi să poată respira.

S'a vorbit eronat de o ocupaţie germană a României. Noi n'am fost o ţară ocupată înainte de venirea Ruşilor, în August 1944. Noi eram aliaţi şi independenţa noastră era deplină. Era singura politică posibilă în acel moment istoric, şi din această cauză poporul român l-a urmat pe Antonescu, a făcut războiul din Răsărit cu eroism şi cu o mândră conştiinţă de cruciadă, şi nu a trădat niciodată acel regim pe care-l accepta ca pe o singură formulă realistă şi valabilă.

Intre anii 1941-1944, anii în care a durat războiul nostru, în România n'a existat o rezistenţă împotriva guvernului Antonescu, nici un comunist şi nici un partizan în spate. Noi posedăm un suflet, un adevărat suflet naţional, care ne vine dela Daci, şi care n'a fost niciodată friabil, sau lipsit de vigoare. Acest suflet noi îl purtăm în noi ca pe un talisman şi-i rămânem mereu credincioşi. In rezistenţa de azi împotriva năvălitorilor, suntem tot aşa de unanimi ca şi în timpul războiului trecut.

Continuare în numărul viitor

PROGRAMUL MIŞCĂ

RII PENTRU ROMÂNIA

ARUL "MIŞCAREA" -

MIŞCAREA PENTRU ROMÂNIA

3. Tranziţia

Civilizaţia română clasică intră într-o fază de transformare odată cu apariţia unor agresori mai bine organizaţi şi dotaţi cu noi mijloace de agresiune, faţă de care civilizaţia tradiţională nu mai deţinea instrumente suficiente de protecţie.

Comunitatea românească începe un lung efort de creare a unor instituţii capabile să-i asigure conservarea, existenţa şi dezvoltarea în noul context internaţional.

Din secolul al XVIII-lea pînă astăzi poporul român a încercat să construiască un sistem instituţional adecvat noilor condiţii istorice. Eforturile sale au fost întîrziate sau blocate de agresiuni şi presiuni externe care au vizat distrugerea structurilor sale fundamentale. Ultima şi cea mai cumplită agresiune a fost ocupaţia comunistă, înlăturată în Decembrie 1989 prin acţiunile insurecţionale ale tineretului român şi ale Armatei Române, cu sprijinul şi susţinerea întregului popor.

Trebuie remarcat faptul că în toate acţiunile lor - atît în vreme de pace, cît şi în momentele de confruntare - românii au afirmat prioritar tocmai acele valori care i-au caracterizat în chip esenţial în perioada clasică. Revoluţiile, toate marile mişcări sociale şi naţionale, de la revoluţia lui Horea pînă la insurecţia tineretului din 1989 au avut un profund caracter **creştin** restaurator. **Revoluţiile româneşti nu au vizat dislocarea sau desfiinţarea tradiţiilor naţionale ci înlăturarea agresiunilor antiromâneşti şi a efectelor lor, crearea condiţiilor de realizare a unui cadru politic de afirmare a notelor profunde, naturale şi fireşti ale Naţiunii.**

După răsturnarea dictaturii comuniste, românii se află astăzi în plin efort de realizare a unui cadru politic stabil, eficient şi democratic.

4. Perspectivele istorice ale Poporului Român

Naţional-democraţia consideră că Poporul Român îşi va menţine, în noua eră ce se deschide, statutul său de **protector al civilizaţiei creştine**, de creator şi deţinător al unui excepţional patrimoniu spiritual, cultural şi material. Rolul românilor în societatea modernă se arată a fi prin excelenţă unul cultural, acţiunea lor civilizatoare aflîndu-se la începutul unui nou ciclu istoric.

Tineretul român are şansa şi datoria de a sprijini împlinirea acestui destin istoric contribuind la trecerea în universalitate a fondului de experienţă şi spiritualitate al Poporului Român.

Noua Generaţie trebuie să abandoneze acea interpretare bolnăvicioasă şi nejustificată care atribuie un caracter strict defensiv Naţiunii Române, concepţie întemeiată pe percepţia incompletă, interpretarea simplistă şi neînţelegerea dimensiunilor şi coordonatelor naţionale româneşti.

Conservatismul românesc nu a avut un caracter static şi cu atît mai puţin unul regresiv ci, dimpotrivă, unul de **proiecţie** ofensivă. El este mecanismul de protejare a acelor note, valori şi instrumente capabile să asigure nu păstrarea în imobilitate şi izolare a comunităţii naţionale - lucru de altfel imposibil - ci tocmai menţinerea direcţiei de afirmare şi ascensiune, de realizare a scopului fundamental comunitar: **susţinerea ofensivei spirituale creştine.**

Întreaga istorie românească este dovada unui spirit ofensiv prin excelenţă, dar o ofensivă desfăşurată fără mijloacele rudimentare şi imorale ale violenţei şi agresiunii ci cu instrumenţele superioare ale actului de spiritualitate şi cultură. Rezistenţa Anticomunistă, de exemplu, nu poate fi înţeleasă ca o simplă atitudine pasivă, ci este expresia conjunctural-istorică a unei ofensive de amploare purtată de Poporul Român, în condiţiile cele mai vitrege, împotriva forţelor anticreştine şi antiumane.

Naţional-democraţia se plasează pe poziţiile de ofensivă ale românismului, o ofensivă spirituală şi culturală aptă să contribuie la sporirea patrimoniului universal de valori şi diversificarea procesului de conlucrare şi apropiere inter-naţională.

VI. POZIŢIILE POLITICE FUNDAMENTALE ALE NAŢIONAL-DEMOCRAŢIEI

1. Statul

Misiunea culturală a românilor nu va putea fi îndeplinită decît prin intermediul unui sistem instituţional democratic şi eficient. Doctrina naţional-democrată acordă un rol esenţial **statului de drept** ca principal instrument instituţional de asigurare a direcţiilor susţinute de Poporul Român.

Statul trebuie să ajungă la o formă evoluată de organizare, prin realizarea unor structuri necostisitoare şi elastice care să asigure atît aplicarea şi respectarea legilor cît şi desfăşurarea nestingherită a potenţialului creator naţional. Naţional-democraţia susţine ideea novatoare a **statului cultural,** înţeles ca expresie modernă şi stabilă a **statului naţional român unitar,** capabil să permită punerea în lucrare a energiei naţionale, dezvoltarea materială a societăţii, echilibrul social şi expansiunea spirituală şi culturală a românismului.

Statul român nu se poate situa în afara competiţiei internaţionale, ci trebuie să se angajeze cu fermitate şi luciditate în sistemul de relaţii şi colaborare dintre state, fără entuziasme facile dar şi fără complexe sau prejudecăţi.

2. Legalitatea

Starea de legalitate este o necesitate fundamentală a existenţei oricăror grupuri umane şi cu atît mai mult a comunităţilor naţionale şi a statelor.

Mişcarea Pentru România afirmă necesitatea desfăşurării întregii vieţi a societăţii în cadrul **constituţional** şi susţine toate acele acţiuni care vizează corecta aplicare a legilor Ţării, condiţie de neînlăturat pentru evoluţia societăţii româneşti, pentru apărarea şi consolidarea democraţiei; ea îşi propune să contribuie la realizarea unui sistem legislativ prin care să fie asigurat cadrul necesar îndeplinirii deziderateior naţionale.

Mişcarea Pentru România va urmări elaborarea cu maximă responsabilitate a iniţiativelor sale legislative; structurile specializate ale Mişcării vor desfăşura o acţiune de pregătire judicioasă a strategiei legislative, a participării la activitatea Parlamentului.

Pentru această fază a acţiunii sale politice, Mişcarea urmăreşte să contribuie cu precădere la elaborarea legislaţiei cu privire la **tineret, învăţămînt şi educaţie.**

3. Instituţiile naţionale fundamentale

Mişcarea apreciază că în structura organizatorică naţională există trei isntituţii de o deosebită importanţă, care necesită o atenţie specială: **Biserica, Şcoala şi Armata.** Deşi deosebite esenţial şi structural, ele au în comun cîteva trăsături importante: sînt generatoare de ordine, echilibru, au rol de protecţie şi conservare, sînt, fiecare, vitale pentru existenţa naţiunii.

Biserica, centrul spiritual al naţiunii, se situează deasupra tuturor coordonatelor vieţii civile. Pentru a-şi menţine rolul de garant al corectei orientări spirituale şi morale, Biserica trebuie lăsată să-şi afirme deplin vocaţia mistică, prin asumarea deopotrivă a funcţiei profetice şi a celei de păstrătoare a Tradiţiei.

Mişcarea consideră că Biserica trebuie ferită de ingerinţele politicului şi îşi face o datorie de prim rang în a o respecta şi proteja.

De asemenea, Mişcarea Pentru România consideră că Naţiunea Română are nevoie mai mult ca oricînd de îndrumarea şi sprijinul Bisericii creştine şi speră că Biserica îşi va spori intensitatea acţiunilor sale spirituale, pastorale şi educaţionale.

Societatea nu se poate lipsi de sfatul şi îndrumarea Bisericii, fără de care există pericolul uriaş al neantizării fiinţei umane şi al dizolvării societăţii prin depărtarea de făgaşul ordinii spirituale şi al coerenţei morale.

Mişcarea acordă respect şi consideraţie tuturor confesiunilor religioase şi apreciază că nu este de competenţa partidelor politice să intervină în raporturile interconfesionale.

Şcoala - înţelegînd prin aceasta ansamblul instituţiilor cu rol instructiv şi educaţional - constituie un instrument principal de conservare, rezistenţă şi evoluţie a comunităţii româneşti, însuşi viitorul românilor depinzînd într-o bună măsură de calitatea învăţămîntului.

Mişcarea va acţiona pentru perfecţionarea sistemului educaţional din România, folosind atît tradiţia învăţămîntului românesc cît şi experienţa internaţională contemporană.

Nu se poate concepe un program de dezvoltare a României fără a avea la bază un sistem educaţional care să asigure buna întemeiere şi organizare a inteligenţei româneşti, dotarea societăţii cu instrumentele cele mai eficiente de cunoaştere, cercetare şi aplicare a cunoştinţelor.

Armata în calitatea sa de instituţie fundamentală în sistemul de apărare a Ţării, trebuie situată în afara frămîntărilor şi disputelor politice. Armata trebuie să se raporteze la întregul societăţii, niciodată la părţi sau fracţiuni ale ei.

Mişcarea Pentru România consideră că pregătirea militară este o datorie a fiecărui cetăţean român şi susţine necesitatea organizării unui sistem complex de apărare apt să descurajeze orice tentativă de agresiune antiromânească.

Mişcarea susţine necesitatea întăririi şi modernizării Armatei Române la nivelul necesar garantării independenţei şi suveranităţii României.

În acest sens, o condiţie esenţială este calitatea corpului de ofiţeri şi generali, care trebuie să se constituie într-un adevărat **corp de elită al naţiunii,** caracterizat prin:
- patriotism desăvîrşit;
- onoare şi spirit de sacrificiu;
- pregătire profesională excepţională;
- conduită morală ireproşabilă;
- înalt nivel de cultură;

4. Partidele politice

Mişcarea apreciază că sistemul politic românesc, aflat încă într-o stare de fragmentaritate şi imprecizie va evolua către afirmarea a două partide importante, reprezentînd două tendinţe naturale, prezente, sub o formă sau alta, în orice societate: **conservatismul şi liberalismul.**

Alături de acestea vor mai acţiona şi unele grupări reprezentînd tendinţe de mai mică amploare ale societăţii (**ecologiste, social-democrate, grupări etnice**). Grupurile pseudo-democratice, de tendinţă sau chiar de factură extremistă vor fi eliminate din viaţa politică prin însăşi opţiunea electoratului român, care nu va susţine, după cum nu a susţinut niciodată, elementele agresive, violente.

Mişcarea Pentru România îşi va orienta linia politică în direcţia consolidării sistemului politic românesc, participînd cu sinceritate la orice demers constructiv în direcţia asigurării unei unităţi a forţelor democratice şi a unei definiri coerente şi bine structurate a demersurilor politice.

Mişcarea îşi propune să devină o formaţiune politică angajată cu responsabilitate în acest proces, contribuind cu întreaga sa capacitate la realizarea obiectivelor majore ale naţiunii. Naţional-democraţia reprezintă o perspectivă politică viabilă şi de perspectivă iar rolul pe care Mişcarea şi-l asumă este să promoveze această doctrină într-un climat de conlucrare şi dialog cu celelalte partide democratice.

Orientarea economică

Mişcarea îşi propune să susţină, pe linia **economiei de piaţă,** următoarele direcţii principale:
- protecţia eonomiei naţionale;
- stimularea circuitului de capital;
- asigurarea independenţei economice a Ţării;
-plasarea avantajoasă a capitalului românesc pe piaţa internaţională;

Obiectivele economice prioritare sînt următoarele:
- favorizarea dezvoltării preferenţiale a unor ramuri, sectoare şi activităţi (agricultura, turismul, comerţul, energetica, cercetarea ştiinţifică);
- împroprietărirea populaţiei;
- acordarea de credite şi înlesniri întreprinzătorilor;
- protejarea corpurilor profesionale.

6. Viaţa socială

Societatea este formată din oameni cu interese fundamentale comune sau cel puţin armonizabile, plasarea lor în ierarhii sau categorii constituite după criterii prioritar economice poate implica o sărăcire a fiinţei spirituale şi morale, individuale şi colective; împărţirea tranşantă a populaţiei în categorii rigide socio-profesionale ("ţărani", "intelectuali", "muncitori" etc.) este puţin semnificativă din punctul de vedere al constituţiei fiinţei umane şi, din punct de vedere politic, poate căpăta întrebuinţări nocive.

Politica socială a Mişcării ţine cont de structurarea puternic comunitară a Poporului Român. Un obiectiv important va fi, în consecinţă, adîncirea armonizării raporturilor interumane, grav afectate în acest moment istoric.

Grupurile sociale trebuie să coexiste în armonie şi echilibru, ceea ce nu poate fi realizat fără o profundă conştientizare a fiecărui individ cu privire la rosturile şi rînduiala societăţii.

De asemenea, corpurile profesionale au nevoie de cadre instituţionale eficient structurate pentru a asigura conservarea capacităţii lor creative şi productive.

7. Politica internă

Societatea românească are nevoie de **ordine** şi de **respectarea legalităţii.** Este nevoie atît de legi drepte şi eficiente cît şi de oameni care să le aplice nepărtinitor şi să vegheze ca ele să nu fie încălcate.

Mişcarea consideră că trebuie eradicate cu hotărîre şi severitate toate formele de jaf şi corupţie care au năpădit Ţara, aflată în plin neo-fanariotism. Pentru reducerea delincvenţei trebuie întrunite, convergent, următoarele condiţii:
- educaţia religioasă;
- creşterea calităţii vieţii;
- mărirea eficienţei forţelor de ordine.

8. Minorităţile naţionale

Naţional-democraţia promovează o politică de deschidere faţă de grupurile minorităţilor naţionale din România.

Loialitatea faţă de Statul Român, respectul şi apropierea de valorile româneşti, încadrarea în sistemul instituţional democratic sînt acele condiţii care, odată respectate, asigură colaborarea, apropierea şi conlucrarea între toţi cetăţenii Românei.

Mişcarea este deschisă cetăţenilor de orice naţionalitate care îşi manifestă acordul şi înţelegerea faţă de scopul, obiectivele şi statutul Mişcării. Tinerii pot realiza în relaţiile dintre ei - inclusiv în cele politice - un spirit de autentică frăţietate, benefic pentru armonia întregii societăţi.

9. Politica externă

Orientarea politicii externe a statului român trebuie să ţină seama de dificultăţile datorate poziţiei geopolitice, din acest punct de vedere fiind evidentă necesitatea găsirii unor formule de echilibru, pe linia specifică politicii externe româneşti.

În plus, Mişcarea consideră că este necesară accentuarea acţiunilor diplomatice pe două direcţii de acţiune de mare importanţă:
- cooperarea cu ţările în care creştinismul deţine poziţii puternice, în primul rînd cu ţările ortodoxe, sprijinindu-se pe tradiţiile spirituale comune acestor ţări şi popoare;
- activitatea comunităţii mondiale a românilor şi implicarea ei mai puternică în direcţia susţinerii intereselor României.

VII. ACTUL POLITIC ÎN CONCEPŢIA NAŢIONAL-DEMOCRATĂ

Viziunea naţional-democrată cu privire la actul politic se caracterizează prin prezenţa unor concepte specifice, caracterisitce şi definitorii.

1. Activitatea internă a Mişcării

A. Comunitatea politică

Grupurile Politice, ca de altfel, întreaga Mişcare, se caracterizează printr-un puternic simţămînt **comunitar.** Actul politic porneşte de la conştientizarea unei îndatoriri asumate individual dar este realizabil numai prin efortul conjugat al unei **comunităţi politice,** unite prin ataşamentul faţă de o concepţie comună şi printr-un adînc sentiment de frăţietate.

B. Lideritate consensuală

Liderii Politici sînt stabiliţi de către Grupuri prin **consensualitate.** Un grup care nu reuşeşte să selecteze un factor de autoritate politică la nivelul relaţiilor directe, din interiorul său, nu se va putea integra cu eficienţă într-o structură politică de amploare.

C. Selecţia

Mişcarea va urmări, chiar cu riscul de a încetini ritmul dezvoltării sale, o **selecţie** riguroasă, pe baza **principiului competenţei,** la toate nivelele de activitate. Nu poate fi acceptată o adeziune la Mişcare în lipsa unui fond minim de cunoştinţe politice şi a unei conduite morale care să fie în acord cu statutul de lideritate pe care şi-l asumă orice membru al unui partid politic în raport cu societatea.

2. Raporturile cu electoratul

A. Difuziunea Politică

Mişcarea va acţiona bazîndu-se pe contactul direct cu populaţia, fără medieri informaţionale susceptibile de a deforma mesajul politic. Fiecare aderent al Mişcării constituie un nucleu de **difuziune politică,** prin care sînt receptate opţiunile şi opiniile cetăţenilor şi sînt transmise coordonatele politice ale acţiunii generale a Mişcării.

B. Participativitatea

Participativitatea va fi trăsătura fundamentală a relaţiei cu electoratul, condiţie de neînlăturat a unei autentice democraţii. Elaborarea programelor politice concrete, identificarea problematicii societăţii şi stabilirea soluţiilor politice vor avea la bază participarea directă şi contribuţia democratică a electoratului, contactul direct şi consultările dintre aderenţii şi simpatizanţii Mişcării.

C. Rigoarea morală

Mişcarea Pentru România nu utilizează tehnici de trucaj propagandistic şi nu acceptă demagogia. Asemenea metode, pe lîngă faptul că sînt incompatibile cu principiile Mişcării, pot duce la unele succese efemere dar nu conduc - şi nu pot conduce niciodată - la realizări consistente.

Raporturile cu electoratul trebuie să se bazeze pe respectarea coordonatelor **morale** proprii Mişcării şi doctrinei sale naţional-democrate.

3. Raporturile cu alte formaţiuni - Competiţia democratică.

Orice formaţiune politică fidelă democraţiei va găsi în Mişcare un partener politic deschis dialogului şi cooperării.

Atitudinile Mişcării se vor limita la expunerea poziţiilor proprii şi explicarea lor, cu precizarea detaşată a acelor puncte din programele sau acţiunile altor formaţiuni cu care nu se poate stabili o compatibilitate. Agresivitatea şi intoleranţa sînt incompatibile cu calitatea de aderent al Mişcării.

Conceptul de **competiţie democratică** va caracteriza întreg sistemul de relaţii ale Mişcării cu formaţiunile politice democratice din România.

VIII. OBIECTIVELE IMEDIATE ALE MIŞCĂRII - acţiunile prioritare

Mişcarea va avea ca principal **obiectiv** în această perioadă de activitate **protejarea şi reprezentarea politică a tineretului român,** grav afectat de insecuritatea socială, lipsa de perspective şi condiţiile mizere de viaţă.

În acest sens, Mişcarea va iniţia şi va susţine:
- programe la nivel naţional prin care să se asigure garantarea unei vieţi civilizate familiilor tinere, posibilitatea construirii de locuinţe, protecţia copiilor;
- programe educaţionale, de pregătire profesională şi de calificare, la nivelul cerinţelor unei economii moderne;
- reforma urgentă a învăţămîntului;
- acordarea de facilităţi şi sprijin iniţiativei economice a tinerilor;
- oprirea exodului tineretului;
- măsuri de protecţie a inteligenţei naţionale;
- protejarea structurilor nepolitice - sindicale, profesionale, culturale, civice - ale tineretului;
- structurarea corpurilor profesionale avînd la bază tineretul;
- implicarea tinerilor în organizarea şi conducerea societăţii, în toate zonele de activitate.

NOTĂ:

Formaţiunea politică Mişcarea Pentru România s-a constituit în data de 10 Decembrie 1991.

Mişcarea Pentru România a fost înregistrată ca persoană juridică prin Decizia Civilă nr. 33 din 23 Decembrie 1991, pronunţată de Tribunalul Municipiului Bucureşti şi rămasă definitivă (Dosarul nr. 31/P/1991).

Consiliul Naţional al Mişcării, întrunit în data de 11.01.1992, a stabilit componenţa forurilor de conducere, a adoptat Regulamentul Interior al Mişcării Pentru România (Partea I - Aderentul şi Grupul Politic) şi a hotărît că Mişcarea să-şi înceapă activitatea în data de 15 Ianuarie 1992.

Mişcarea are Contul nr. 46.20.69.61.33.178 deschis la BRD - SMB (Banca Română pentru Dezvoltare-Sucursala Municipiului Bucureşti).

PROGRAMUL MIŞCĂRII PENTRU ROMÂNIA

-REPRODUS DIN ZIARUL "MIŞCAREA"-

I. PROGRAMUL MIŞCĂRII PENTRU ROMÂNIA

Prezentul program reprezintă **platforma politică fundamentală** a formaţiunii politice **Mişcarea Pentru România** şi cuprinde:

- definirea doctrinei naţional-democrate a Mişcării;

- direcţiile de acţiune pînă la primul Forum al Mişcării.

Programul este conceput în concordanţă cu prevederile Statutului **Mişcării Pentru România** şi are un caracter normativ pentru întreaga activitate a Mişcării.

Programul a fost adoptat de membrii **Comitetului de Iniţiativă pentru fondarea Mişcării** şi aprobat de către membrii fondatori ai Mişcării.

II. VIAŢA POLITICĂ ROMÂNEASCĂ (1989-1991)

1. Cîmpul politic

Cîmpul politic românesc este structurat în jurul a trei orientări principale, de **nuanţă social-democrată, liberală şi creştin-democrată.**

Acestora li se adaugă un puternic curent sindicalist, în curs de definire, de tentă corporatistă.

Viaţa politică actuală prezintă următoarele caracteristici:
- neclaritate, fragmentaritate şi confuzie;
- inconsistenţă organizatorică şi doctrinară a forţelor democratice;
- absenţa unor acţiuni politice de anvergură.

Principalele cauze care au condus la această situaţie sînt următoarele:
- deplasarea în noul context politic a unor tensiuni şi incompatibilităţi provenind din perioada comunistă;
- pasivitatea elementelor valoroase ale naţiunii, care ezită să se angajeze politic în mod clar şi decisiv;
- lipsa unor concepţii şi doctrine politice adecvate stării de fapt;
- instabilitatea instituţiilor democratice, slab organizate şi cu un potenţial uman şi material insuficient;
- acţiunea dizolvantă a unor grupuri caracterizate prin orgoliu excesiv şi sterilitate politică;
- prezenţa în societate a unor reziduuri ale structurilor comuniste, reorganizate în reţele de tip mafiot sau camuflate sub diverse etichete, care profită de situaţie pentru obţinerea unor avantaje materiale sau chiar pentru sabotarea şi subminarea democraţiei;
- acţiunile dezinformative sau simpla incoerenţă informaţională din presă;
- lipsa de "antrenament" politic a cetăţenilor, confruntaţi brusc cu un tip nou de organizare a societăţii, cu consecinţe nefaste atît în ceea ce priveşte participarea la organizaţiile politice cît şi în ceea ce priveşte exercitarea dreptului de vot.

2. Doctrinele politice

Social-democraţia - doctrina cel mai des invocată pe eşichierul nostru politic - poate avea o justificare istorică pentru societăţile occidentale, atît din punctul de vedere al mentalităţilor, tipului de cultură şi stilului de viaţă cît şi din cel al nivelului economic.

Cînd ne raportăm la coordonatele social-economice româneşti şi, mai ales, la aspectele culturale şi spirituale, inadecvarea social-democraţiei devine evidentă.

Mulţi dintre cei care se declară social-democraţi în România invocă în special ideile de egalitate şi protecţie socială, ceea ce dovedeşte o viziune schematică şi simplificatoare. Social-democraţia (ca şi celelalte doctrine înrudite: socialismul şi comunismul) nu poate fi considerată ca apărătoarea privilegiată a intereselor "maselor populare", aşa cum este de multe ori prezentată.

Ea nu este altceva decît o variantă, mai rafinată şi mai elegantă, de ideologizare a maselor, de orientare a popoarelor în direcţii artificiale, pe baza unor "fundamente filosofice" discutabile.

Acţiunile social-politice care susţin necesitatea unei echităţi şi armonii sociale reprezintă, de fapt, aplicarea unor norme morale general recunoscute, naturale, consecinţe fireşti ale comandamentelor divine. Justificarea unor asemenea acţiuni ca fiind rezultatele unor imperative politico-ideologice este lipsită de fundament.

Liberalismul are un grad mai ridicat de adecvare la realităţile româneşti, chiar dacă, în acest moment istoric, el nu poate oferi soluţiile cele mai eficiente. Pentru o afirmare şi o dezvoltare a liberalismului este nevoie de prezenţa unui potenţial productiv şi a unor relaţii economice care încă nu există în România, şi care trebuie, mai întîi, construite.

Liberalismul ar putea fi considerat operant mai ales ca virtualitate şi în special în ceea ce priveşte perspectiva unei evoluţii economice.

Dar aceste justificări devin neconvingătoare atunci cînd ne referim la necesităţile sociale, culturale şi spirituale. În această privinţă se constată o anumită inaderenţă a liberalismului faţă de fondul sufletesc şi comunitar al românilor; aceasta îi obligă pe oamenii politici liberali la aplicarea unor corective ce îi depărtează practic de propria lor doctrină politică.

Creştin-democraţia reprezintă curentul politic cel mai apropiat de tendinţele naturale ale Poporului Român, ceea ce îi conferă perspective mai puternice de adecvare din punct de vedere social, cultural şi spiritual.

Orientarea creştin-democrată, aşa cum este practicată în democraţiile occidentale, pune anumite probleme în momentul transplantării ei pe sol românesc. Trebuie avute în vedere următoarele aspecte:
- caracterul ortodox al creştinismului românesc, cu consecinţele sale adînci pentru întreg ansamblul vieţii societăţii. Neglijarea ortodoxiei conduce la o inaderenţă a poporului la formula creştin-democrată şi la diminuarea eficienţei unei structuri politice de acest tip în cadrul societăţii româneşti.
- raporturile ortodoxiei cu greco-catolicismul.

Consecinţele fundamentării ortodoxe a doctrinei creştin-democrate ar viza o profundă particularizare a înseşi viziunii conceptuale, o aşezare teoretică explicită pe bazele concrete ale creştinismului românesc.

Doctrinele politice vehiculate în viaţa politică românească după Revoluţia din Decembrie pot fi caracterizate, în general, prin următoarele trăsături:
- ignorarea sau minimalizarea unor aspecte fundamentale ce ţin de structura naturală a Naţiunii Române;
- raportarea nerealistă - din direcţii şi de pe poziţii diverse - la istoria naţională, în special la perioada modernă şi contemporană;
- o proiecţie a gîndirii politice aproape exclusiv pe termen scurt şi tendinţa de a face numeroase concesii unor factori conjuncturali;
- tratarea superficială sau interpretarea eronată a unor atitudini sau manifestări ale electoratului;
- raportarea quasi-mimetică la curente şi doctrine social-politice europene;
- ignorarea unor factori de organizare şi tehnică politică.

3. Necesitatea unei noi acţiuni politice

Pentru depăşirea dificultăţilor actuale, este necesară o acţiune coerentă şi constructivă şi trebuie reunite următoarele condiţii:

a) O concepţie adecvată realităţii societăţii româneşti, care să conţină:
- fundamentarea pe un teren metafizic solid;
- raportarea la un model exemplar;
- situarea adecvată în contextul internaţional;
- aşezarea pe direcţiile naturale de evoluţie a societăţii şi orientarea acţiunii politice în acord cu aceasta;
- o bază teoretică riguroasă.

b) O formulă organizatorică bine articulată.

c) O bază socială delimitabilă, solidară şi activă, pe care să se poată clădi o structură politică.

d) O acţiune consistentă prin care să se asigure **selecţia şi formarea** oamenilor politici capabili din punct de vedere moral şi profesional să ducă la îndeplinire un program politic.

Acestor imperative, Mişcarea le răspunde prin:

a) Promovarea doctrinei naţional-democrate, care conţine:
- aşezarea pe temeiul de adevăr al credinţei creştine;
- raportarea la civilizaţia română clasică;
- apropierea de curentele politice conservative şi creştin-democrate europene;
- situarea pe direcţiile de evoluţie a Noii Generaţii;
- preluarea şi utilizarea unui fond teoretic creat de marii gînditori ai Ideii Naţionale, de la Mihai Eminescu pînă în contemporaneitate.

b) Stabilirea unei formule structurale policentrice.

c) Acţiunea politică a Noii Generaţii.

d) Un program judicios elaborat de educaţie şi training politic, de promovare a competenţei şi responsabilităţii.

4. Noua Generaţie

Invocat pînă la saturaţie în discursuri demagogice, mai întotdeauna neglijat şi abandonat, tineretul român este singurul grup social care îşi păstrează puritatea, coeziunea şi oferă speranţe naţiunii.

Noua Generaţie a înfăptuit o Revoluţie, a avertizat cu privire la pericolele care ameninţă societatea românească şi a asumat cu demnitate riscurile afirmării şi acţiunilor sale.

După decenii de comunism, tinerii descoperă că viitorul lor, ca şi cel al întregii Naţiuni - este grav ameninţat. Confuzia valorilor, decăderea morală, dezastrul economic, incoerenţa organizatorică, corupţia, exodul populaţiei, îndeosebi a inteligenţei româneşti, destrămarea corpurilor profesionale sînt realităţi dramatice ale societăţii noastre; tineretul priveşte cu îngrijorare [illegible] şi constată neputinţa forţelor politice actuale de a găsi şi a aplica acele soluţii care să ducă la o depăşire rapidă a problemelor cu care se confruntă România.

În aceste condiţii, **Noua Generaţie, prin toate forţele sale active şi conştiente, este datoare să-şi asume răspunderea acţiunii politice.**

Construcţia societăţii viitoare cere un efort concret şi pragmatic, bazat pe competenţă şi moralitate, fără căutarea de aventuri utopice. Un asemenea demers presupune luciditate şi angajare, efort şi răbdare, spirit constructiv şi viziune politică.

Opţiunea pentru construirea unei formaţiuni politice a tineretului se explică prin următoarele trăsături care, în viziunea noastră, definesc Noua Generaţie:
- credinţa creştină, care nu a putut fi distrusă cu tot efortul depus de conducătorii comunişti;
- încrederea în valorile naţionale;
- experienţa unei revoluţii şi [illegible] morală a sacrificiului asumat;
- experienţa organizatorică şi politică dobîndită în cei doi ani ai perioadei post-revoluţionare;
- capacitatea de adaptare la tipul şi ritmul de lucru necesare în societatea modernă;
- spiritul vizionar;
- unitatea şi coeziunea, mai puţin afectate de hăţişul intrigilor şi discordiilor politicianiste;
- lipsa unei "experienţe" politice devastatoare şi dizolvante ca cea oferită de anii comunismului.

III. NAŢIONAL-DEMOCRAŢIA - DOCTRINĂ A NOII GENERAŢII

1. Precursori

Ideile politice fundamentale pe care se construieşte doctrina naţional-democrată au fost formulate de **Mihai Eminescu**. Ele se regăsesc în demersurile teoretice şi practice ale unor reprezentanţi de seamă ai vieţii culturale şi politice româneşti.

Nicolae [illegible] a întreprins o primă încercare de definire a unei linii politice naţional-democrate, înainte de primul război mondial. Vastele sale preocupări [illegible] istorice [illegible] construiască [illegible].

Tendinţele naţional-democrate prezente în societatea românească, în special în rîndurile tinerei generaţii interbelice, au fost oprite de [illegible] ocupaţia comunistă.

2. Orientarea politică a tineretului român

Condiţiile istorice speciale perioadei actuale şi, în special, **orientarea naturală a tineretului român** creează premisele necesare formulării şi promovării naţional-democraţiei în viaţa politică românească.

Două tendinţe au fost evidente în toate atitudinile şi acţiunile tineretului român din 1989 pînă azi:
- afirmarea valorilor naţionale;
- ataşamentul faţă de democraţie.

Fără multe precizări conceptuale, aceste idei au fost afirmate şi niciodată contrazise de către Noua Generaţie. Ele nu au fost folosite ca suport pentru satisfacerea unor simple interese conjuncturale. Tineretul s-a plasat în mod natural pe aceste două coordonate, [illegible] fondul ideatic [illegible] principiile democraţiei [illegible].

Este deci firesc ca o formaţiune politică a tineretului să realizeze o sinteză conceptuală naţional-democrată, [illegible] se astfel nu pe [illegible] fertil al realităţii [illegible].

IV. PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE DOCTRINEI NAŢIONAL-DEMOCRATE

1. Bazele naţional-democraţiei

Substanţa doctrinei naţional-democrate provine din **fondul spiritual al civilizaţiei române clasice** - singurul teren stabil şi pe deplin utilizabil conceptual de care dispune societatea românească modernă. Naţional-democraţia utilizează [illegible] clasicismului [illegible] individual şi [illegible] culturale în [illegible] grupurilor sociale [illegible]. **Credinţa, conştiinţa de neam, legalitatea, rînduiala, respectul muncii, îngăduinţa** sînt realităţi profunde şi a[illegible] vitale pentru o [illegible] fondului său c[illegible] îi garanteze [illegible].

Temeinicia [illegible] păstrat de Biserică, respectat şi trăit de comunitatea românească de-a lungul întregii sale existenţe. Ideea creştină este axa universală pe care se construieşte şi fiinţează Ideea Naţională.

Fără dimensiunea creştină, noţiunea de românitate rămîne lipsită de sens.

Ataşamentul faţă de democraţie, deschiderea către formele noi de organizare a societăţii îşi găsesc, în viziunea naţional-democrată, o dublă şi fericită adecvare la conţinutul de tradiţie românească, pe de o parte, şi, pe de altă parte, la curentul universal de promovare a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, a unui nou sistem de relaţii între cetăţenii şi popoarele lumii. Experienţa democratică românească, ca şi cea europeană şi mondială, oferă modele benefice la care Mişcarea se raportează în definirea liniei sale politice şi îndeplinirea obiectivelor sale.

Principiile constitutive ale doctrinei naţional-democrate, prezente în Statutul Mişcării (art. 11-24) reprezintă expresia sintetică, formulată normativ, rezultată din ansamblul conceptual şi de atitudine al naţional-democraţiei.

2. Concepţia ontologică

Naţional-democraţia îşi însuşeşte **viziunea creştină asupra lumii,** aşa cum a fost ea păstrată de Biserică prin Sfînta Scriptură şi Sfînta Tradiţie.

Naţional-democraţia consideră demersurile explicative materialiste, ateiste - atunci cînd au fost întreprinse cu sinceritate - drept aventuri nefericite ale fiinţei umane, surse de rătăcire şi dezintegrare morală.

3. Cunoaşterea

Naţional-democraţia consideră ştiinţa ca pe acel demers firesc al inteligenţei îndreptat către cunoaşterea şi stăpînirea unei lumi în care oamenii au fost lăsaţi de însuşi Creatorul ei spre a o stăpîni în pace şi înţelegere. Situarea în interiorul comunităţii de credinţă a Bisericii creştine este singura cale pentru accesul la Adevăr şi cunoaştere.

Aşa numita incompatibilitate dintre religie şi ştiinţă nu este altceva decît o viziune rudimentară şi nejustificată, deopotrivă antireligioasă şi antiştiinţifică.

4. Fiinţa Umană

Naţional-democraţia consideră problematica drepturilor omului ca fiind un domeniu de referinţă al societăţii moderne, al întregii vieţi internaţionale. Drepturile şi libertăţile omului trebuie garantate şi protejate, în spiritul **Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului,** proclamate de Organizaţia Naţiunilor Unite, la 10.12.1948.

Naţional-democraţia afirmă că perspectiva individuală, esenţială şi prioritară, trebuie însoţită şi întregită prin protejarea structurilor complexe, sociale şi comunitare, prin care individul există în mod concret şi consideră necesară abordarea problematicii drepturilor omului dintr-o întreită perspectivă: **drepturile individului, drepturile colectivităţilor şi drepturile popoarelor,** acoperind astfel întreaga dimensiune a modului de existenţă a fiinţei umane.

De asemenea, ideea de **responsabilitate civică,** respectarea îndatoririlor pe care toţi oamenii le au faţă de societate, faţă de comunitatea în care se nasc, se formează şi se realizează ca indivizi constituie garantul de neînlocuit al înseşi respectării drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale tuturor oamenilor, corelativul firesc al acestei problematici.

5. Comunităţile naţionale

Existenţa comunităţilor naţionale îşi are justificarea profundă în voinţa Creatorului, întreaga experienţă a umanităţii dovedind că oamenii nu se pot sustrage acestui mod de fiinţare fără dispariţia lor ca entităţi distincte, fără pierderea definitivă a propriei lor identităţi. Naţiunea nu poate fi înţeleasă ca o categorie istorică ci ca un dat ontologic, componentă funciară a constituţiei naturale a umanităţii. Conceptul de **neam** cu marile sale rezonanţe pentru spiritualitatea şi cultura românească exprimă cel mai bine substanţa ideii de **comunitate naţională,** cu multitudinea sa de elemente definitorii: credinţă religioasă, unitate lingvistică, organizare socială, cultură specifică, unitate teritorială etc.

Naţional-democraţia subliniază prioritatea **dimensiunii spirituale a naţiunilor** şi existenţa unei misiuni spirituale şi culturale a acestora care trebuie să se exercite prin intermediul cadrelor instituţionale democratice.

Comunitatea internaţională se află în plin proces de definire şi construcţie a unui nou sistem organizatoric care poate fi caracterizat prin:
- triumful **democraţiei** ca formă de organizare politică, pe fondul eşecului definitiv al totalitarismului comunist şi de orice tip;
- recunoaşterea generalizată a **drepturilor şi libertăţilor omului** în întreaga lume;
- impunerea principiilor **economiei de piaţă,** singurele care asigură dezvoltarea producţiei materiale şi succesul economic;
- respingerea formelor de agresiune, a violenţei şi războiului ca modalităţi de reglementare a relaţiilor dintre state;
- căutarea unor mecanisme **comunitare** de coexistenţă şi colaborare între naţiuni, cel mai relevant exemplu fiind efortul de construcţie a comunităţii europene;
- căutarea unor formule de **echilibru spiritual şi cultural** care să garanteze realizarea şi afirmarea liberă a Fiinţei Umane.

V. CONCEPŢIA NAŢIONAL-DEMOCRATĂ CU PRIVIRE LA NAŢIUNEA ROMÂNĂ

1. Începuturile civilizaţiei

Spaţiul dimprejurul lanţului carpatic a fost locuit din preistorie şi antichitate.

Din diversele cercetări, teorii şi interpretări cu privire la viaţa spirituală, culturală şi materială, la organizarea socială şi politică a daco-geţilor, reţinem următoarele concluzii importante:
- existenţa unei civilizaţii stabile şi evoluate şi a unui stat unitar şi centralizat;
- descendenţa românilor din dacii autohtoni şi coloniştii romani aşezaţi în Dacia după confruntările daco-romane şi continuitatea unor elemente esenţiale ale civilizaţiei antice daco-getice în interiorul civilizaţiei creştine româneşti.

2. Civilizaţia română clasică

Prin creştinarea apostolică a populaţiei dintre Dunăre, Tisa, Nistru şi Marea Neagră se naşte Poporul Român, creator al unei civilizaţii proprii, definită prin următoarele coordonate fundamentale:
- unitate spirituală - credinţa creştină;
- unitate lingvistică - limba română;
- prezenţă neîntreruptă într-un spaţiu geografic distinct şi delimitabil;
- unitate organizatorică socială - comunitatea sătească;
- un ansamblu armonic, unitar şi stabil de tradiţii şi valori culturale, juridice, artistice, economice, politice;
- organizare statală de tip voievodal.

Datele de care dispune cercetarea ştiinţifică permit descrierea unei societăţi româneşti perfect organizate a cărei expresie sintetică şi emblematică este **satul,** nucleu socio-teritorial autonom, deţinător al unui fond complex şi complet de date, tehnici şi valori, definitoriu pentru **civilizaţia română clasică** în ansamblul ei.

3. Tranziţia

Civilizaţia română clasică intră într-o fază de transformare odată cu apariţia unor agresori mai bine organizaţi şi dotaţi cu noi mijloace de agresiune, faţă de care civilizaţia tradiţională nu mai deţinea instrumente suficiente de protecţie.

Comunitatea românească începe un lung efort de creare a unor instituţii capabile să-i asigure conservarea, existenţa şi dezvoltarea în noul context internaţional.

Din secolul al XVIII-lea pînă astăzi poporul român a încercat să construiască un sistem instituţional adecvat noilor condiţii istorice. Eforturile sale au fost întîrziate sau blocate de agresiuni şi presiuni externe care au vizat distrugerea structurilor sale fundamentale. Ultima şi cea mai cumplită agresiune a fost ocupaţia comunistă, înlăturată în Decembrie 1989 prin acţiunile insurecţionale ale tineretului român şi ale Armatei Române, cu sprijinul şi susţinerea întregului popor.

Trebuie remarcat faptul că în toate acţiunile lor - atît în vreme de pace, cît şi în momentele de confruntare - românii au afirmat prioritar tocmai acele valori care i-au caracterizat în chip esenţial în perioada clasică. Revoluţiile, toate marile mişcări sociale şi naţionale, de la revoluţia lui Horea pînă la insurecţia tineretului din 1989 au avut un profund caracter creştin restaurator. **Revoluţiile româneşti nu au vizat dislocarea sau desfiinţarea tradiţiilor naţionale ci înlăturarea agresiunilor antiromâneşti şi a efectelor lor, crearea condiţiilor de realizare a unui cadru politic de afirmare a notelor profunde, naturale şi fireşti ale Naţiunii.**

După răsturnarea dictaturii comuniste, românii se află astăzi în plin efort de realizare a unui cadru politic stabil, eficient şi democratic.

4. Perspectivele istorice ale Poporului Român

Naţional-democraţia consideră că Poporul Român îşi va menţine, în noua eră ce se deschide, statutul său de **protector al civilizaţiei creştine,** de creator şi deţinător al unui excepţional patrimoniu spiritual, cultural şi material. Rolul românilor în societatea modernă se arată a fi prin excelenţă unul cultural, acţiunea lor civilizatoare aflîndu-se la începutul unui nou ciclu istoric.

Tineretul român are şansa şi datoria de a sprijini împlinirea acestui destin istoric contribuind la trecerea în universalitate a fondului de experienţă şi spiritualitate al Poporului Român.

Noua Generaţie trebuie să abandoneze acea interpretare bolnăvicioasă şi nejustificată care atribuie un caracter strict defensiv Naţiunii Române, concepţie întemeiată pe percepţia incompletă, interpretarea simplistă şi neînţelegerea dimensiunilor şi coordonatelor naţionale româneşti.

Conservatismul românesc nu a avut un caracter static şi cu atît mai puţin unul regresiv ci, dimpotrivă, unul de **proiecţie ofensivă.** El este mecanismul de protejare a acelor note, valori şi instrumente capabile să asigure nu păstrarea în imobilitate şi izolare a comunităţii naţionale - lucru de altfel imposibil - ci tocmai menţinerea direcţiei de afirmare şi ascensiune, de realizare a scopului fundamental comunitar: **susţinerea ofensivei spirituale creştine.**

Întreaga istorie românească este dovada unui spirit ofensiv prin excelenţă, dar o ofensivă desfăşurată fără mijloacele rudimentare şi imorale ale violenţei şi agresiunii ci cu instrumentele superioare ale actului de spiritualitate şi cultură. Rezistenţa Anticomunistă, de exemplu, nu poate fi înţeleasă ca o simplă atitudine pasivă, ci este expresia conjunctural-istorică a unei ofensive de amploare purtată de Poporul Român, în condiţiile cele mai vitrege, împotriva forţelor anticreştine şi antiumane.

Naţional-democraţia se plasează pe poziţiile de ofensivă ale românismului, o ofensivă spirituală şi culturală aptă să contribuie la sporirea patrimoniului universal de valori şi diversificarea procesului de conlucrare şi apropiere inter-naţională.

VI. POZIŢIILE POLITICE FUNDAMENTALE ALE NAŢIONAL-DEMOCRAŢIEI

1. Statul

Misiunea culturală a românilor nu va putea fi îndeplinită decît prin intermediul unui sistem instituţional democratic şi eficient. Doctrina naţional-democrată acordă un rol esenţial **statului de drept** ca principal instrument instituţional de asigurare a direcţiilor susţinute de Poporul Român.

Statul trebuie să ajungă la o formă evoluată de organizare, prin realizarea unor structuri necostisitoare şi elastice care să asigure atît aplicarea şi respectarea legilor cît şi desfăşurarea nestingherită a potenţialului creator naţional. Naţional-democraţia susţine ideea novatoare a **statului cultural,** înţeles ca expresie modernă şi stabilă a **statului naţional român unitar,** capabil să permită punerea în lucrare a energiei naţionale, dezvoltarea materială a societăţii, echilibrul social şi expansiunea spirituală şi culturală a românismului.

Statul român nu se poate situa în afara competiţiei internaţionale, ci trebuie să se angajeze cu fermitate şi luciditate în sistemul de relaţii şi colaborare dintre state, fără entuziasme facile dar şi fără complexe sau prejudecăţi.

2. Legalitatea

Starea de legalitate este o necesitate fundamentală a existenţei oricăror grupuri umane şi cu atît mai mult a comunităţilor naţionale şi a statelor.

Mişcarea Pentru România afirmă necesitatea desfăşurării întregii vieţi a societăţii în cadrul **constituţional** şi susţine toate acele acţiuni care vizează corecta aplicare a legilor Ţării, condiţie de neînlăturat pentru evoluţia societăţii româneşti, pentru apărarea şi consolidarea democraţiei; ea îşi propune să contribuie la realizarea unui sistem legislativ prin care să fie asigurat cadrul necesar îndeplinirii dezideratelor naţionale.

Mişcarea Pentru România va urmări elaborarea cu maximă responsabilitate a iniţiativelor sale legislative; structurile specializate ale Mişcării vor desfăşura o acţiune de pregătire judicioasă a strategiei legislative, a participării la activitatea Parlamentului.

Pentru această fază a acţiunii sale politice, Mişcarea urmăreşte să contribuie cu precădere la elaborarea legislaţiei cu privire la **tineret, învăţămînt şi educaţie.**

3. Instituţiile naţionale fundamentale

Mişcarea apreciază că în structura organizatorică naţională există trei instituţii de o deosebită importanţă, care necesită o atenţie specială: **Biserica, Şcoala şi Armata.** Deşi deosebite esenţial şi structural, ele au în comun cîteva trăsături importante: sînt generatoare de ordine, echilibru, au rol de protecţie şi conservare, sînt, fiecare, vitale pentru existenţa naţiunii.

Biserica, centrul spiritual al naţiunii, se situează deasupra tuturor coordonatelor vieţii civile. Pentru a-şi menţine rolul de garant al corectei orientări spirituale şi morale, Biserica trebuie lăsată să-şi afirme deplin vocaţia mistică, prin asumarea deopotrivă a funcţiei profetice şi a celei de păstrătoare a Tradiţiei.

Mişcarea consideră că Biserica trebuie ferită de ingerinţele politicului şi îşi face o datorie de prim rang în a o respecta şi proteja.

De asemenea, Mişcarea Pentru România consideră că Naţiunea Română are nevoie mai mult ca oricînd de îndrumarea şi sprijinul Bisericii creştine şi speră că Biserica îşi va spori intensitatea acţiunilor sale spirituale, pastorale şi educaţionale.

Societatea nu se poate lipsi de statul şi îndrumarea Bisericii, fără de care există pericolul uriaş al neantizării fiinţei umane şi al dizolvării societăţii prin depărtarea de făgaşul ordinii spirituale şi al coerenţei morale.

Mişcarea acordă respect şi consideraţie tuturor confesiunilor religioase şi apreciază că nu este de competenţa partidelor politice să intervină în raporturile interconfesionale.

Şcoala - înţelegînd prin aceasta ansamblul instituţiilor cu rol instructiv şi educaţional - constituie un instrument principal de conservare, rezistenţă şi evoluţie a comunităţii româneşti, însuşi viitorul românilor depinzînd într-o bună măsură de calitatea învăţămîntului.

Mişcarea va acţiona pentru perfecţionarea sistemului educaţional din România, folosind atît tradiţia învăţămîntului românesc cît şi experienţa internaţională contemporană.

Nu se poate concepe un program de dezvoltare a României fără a avea la bază un sistem educaţional care să asigure buna întemeiere şi organizare a inteligenţei româneşti, dotarea societăţii cu instrumentele cele mai eficiente de cunoaştere, cercetare şi aplicare a cunoştinţelor.

Armata în calitatea sa de instituţie fundamentală în sistemul de apărare a Ţării, trebuie situată în afara frămîntărilor şi disputelor politice. Armata trebuie să se raporteze la întregul societăţii, niciodată la părţi sau fracţiuni ale ei.

Mişcarea Pentru România consideră că pregătirea militară este o datorie a fiecărui cetăţean român şi susţine necesitatea organizării unui sistem complex de apărare apt să descurajeze orice tentativă de agresiune antiromânească.

Mişcarea susţine necesitatea întăririi şi modernizării Armatei Române la nivelul necesar garantării independenţei şi suveranităţii României.

În acest sens, o condiţie esenţială este calitatea corpului de ofiţeri şi generali, care trebuie să se constituie într-un adevărat **corp de elită al naţiunii,** caracterizat prin:
- patriotism desăvîrşit;
- onoare şi spirit de sacrificiu;
- pregătire profesională excepţională;
- conduită morală ireproşabilă;
- înalt nivel de cultură;

4. Partidele politice

Mişcarea apreciază că sistemul politic românesc, aflat încă într-o stare de fragmentaritate şi imprecizie va evolua către afirmarea a două partide importante, reprezentînd două tendinţe naturale, prezente, sub o formă sau alta, în orice societate: **conservatismul şi liberalismul.**

Alături de acestea vor mai acţiona şi unele grupări reprezentînd tendinţe de mai mică amploare ale societăţii **(ecologiste, social-democrate, grupări etnice).** Grupurile pseudo-democratice, de tendinţă sau chiar de factură extremistă vor fi eliminate din viaţa politică prin însăşi opţiunea electoratului român, care nu va susţine, după cum nu a susţinut niciodată, elementele agresive, violente.

Mişcarea Pentru România îşi va orienta linia politică în direcţia consolidării sistemului politic românesc, participînd cu sinceritate la orice demers constructiv în direcţia asigurării unei unităţi a forţelor democratice şi a unei definiri coerente şi bine structurate a demersurilor politice.

Mişcarea îşi propune să devină o formaţiune politică angajată cu responsabilitate în acest proces, contribuind cu întreaga sa capacitate la realizarea obiectivelor majore ale naţiunii. Naţional-democraţia reprezintă o perspectivă politică viabilă şi de perspectivă iar rolul pe care Mişcarea şi-l asumă este să promoveze această doctrină într-un climat de conlucrare şi dialog cu celelalte partide democratice.

Orientarea economică

Mişcarea îşi propune să susţină, pe linia **economiei de piaţă,** următoarele direcţii principale:
- protecţia economiei naţionale;
- stimularea circuitului de capital;
- asigurarea independenţei economice a Ţării;
- plasarea avantajoasă a capitalului românesc pe piaţa internaţională;

Obiectivele economice prioritare sînt următoarele:
- favorizarea dezvoltării preferenţiale a unor ramuri, sectoare şi activităţi (agricultura, turismul, comerţul, energetica, cercetarea ştiinţifică);
- împroprietărirea populaţiei;
- acordarea de credite şi înlesniri întreprinzătorilor;
- protejarea corpurilor profesionale.

6. Viaţa socială

Societatea este formată din oameni cu interese fundamentale comune sau cel puţin armonizabile, plasarea lor în ierarhii sau categorii constituite după criterii prioritar economice poate implica o sărăcire a fiinţei spirituale şi morale, individuale şi colective; împărţirea tranşantă a populaţiei în categorii rigide socio-profesionale ("ţărani", "intelectuali", "muncitori" etc.) este puţin semnificativă din punctul de vedere al constituţiei fiinţei umane şi, din punct de vedere politic, poate căpăta întrebuinţări nocive.

Politica socială a Mişcării ţine cont de structurarea puternic comunitară a Poporului Român. Un obiectiv important va fi, în consecinţă, adîncirea armonizării raporturilor interumane, grav afectate în acest moment istoric.

Grupurile sociale trebuie să coexiste în armonie şi echilibru, ceea ce nu poate fi realizat fără o profundă conştientizare a fiecărui individ cu privire la rosturile şi rînduiala societăţii.

De asemenea, corpurile profesionale au nevoie de cadre instituţionale eficient structurate pentru a asigura conservarea capacităţii lor creative şi productive.

7. Politica internă

Societatea românească are nevoie de **ordine** şi de **respectarea legalităţii.** Este nevoie atît de legi drepte şi eficiente cît şi de oameni care să le aplice nepărtinitor şi să vegheze ca ele să nu fie încălcate.

Mişcarea consideră că trebuie eradicate cu hotărîre şi severitate toate formele de jaf şi corupţie care au năpădit Ţara, aflată în plin neo-fanariotism. Pentru reducerea delincvenţei trebuie întrunite, convergent, următoarele condiţii:
- educaţia religioasă;
- creşterea calităţii vieţii;
- mărirea eficienţei forţelor de ordine.

8.Minorităţile naţionale

Naţional-democraţia promovează o politică de deschidere faţă de grupurile minorităţilor naţionale din România.

Loialitatea faţă de Statul Român, respectul şi apropierea de valorile româneşti, încadrarea în sistemul instituţional democratic sînt acele condiţii care, odată respectate, asigură colaborarea, apropierea şi conlucrarea între toţi cetăţenii României.

Mişcarea este deschisă cetăţenilor de orice naţionalitate care îşi manifestă acordul şi înţelegerea faţă de scopul, obiectivele şi statutul Mişcării. Tinerii pot realiza în relaţiile dintre ei - inclusiv în cele politice - un spirit de autentică frăţietate, benefic pentru armonia întregii societăţi.

9.Politica externă

Orientarea politicii externe a statului român trebuie să ţină seama de dificultăţile datorate poziţiei geopolitice, din acest punct de vedere fiind evidentă necesitatea găsirii unor formule de echilibru, pe linia specifică politicii externe româneşti.

În plus, Mişcarea consideră că este necesară accentuarea acţiunilor diplomatice pe două direcţii de acţiune de mare importanţă:
- cooperarea cu ţările în care creştinismul deţine poziţii puternice, în primul rînd cu ţările ortodoxe, sprijinindu-se pe tradiţiile spirituale comune acestor ţări şi popoare;
- activitatea comunităţii mondiale a românilor şi implicarea ei mai puternică în direcţia susţinerii intereselor României.

VII. ACTUL POLITIC ÎN CONCEPŢIA NAŢIONAL-DEMOCRATĂ

Viziunea naţional-democrată cu privire la actul politic se caracterizează prin prezenţa unor concepte specifice, caracterisitce şi definitorii.

1.Activitatea internă a Mişcării

A. Comunitatea politică

Grupurile Politice, ca de altfel, întreaga Mişcare, se caracterizează printr-un puternic simţămînt **comunitar.** Actul politic porneşte de la conştientizarea unei îndatoriri asumate individual dar este realizabil numai prin efortul conjugat al unei **comunităţi politice,** unite prin ataşamentul faţă de o concepţie comună şi printr-un adînc sentiment de frăţietate.

B. Lideritate consensuală

Liderii Politici sînt stabiliţi de către Grupuri prin **consensualitate.** Un grup care nu reuşeşte să selecteze un factor de autoritate politică la nivelul relaţiilor directe, din interiorul său, nu se va putea integra cu eficienţă într-o structură politică de amploare.

C. Selecţia

Mişcarea va urmări, chiar cu riscul de a încetini ritmul dezvoltării sale, o **selecţie** riguroasă, pe baza **principiului competenţei,** la toate nivelele de activitate. Nu poate fi acceptată o adeziune la Mişcare în lipsa unui fond minim de cunoştinţe politice şi a unei conduite morale care să fie în acord cu statutul de lideritate pe care şi-l asumă orice membru al unui partid politic în raport cu societatea.

2. Raporturile cu electoratul

A. Difuziunea Politică

Mişcarea va acţiona bazîndu-se pe contactul direct cu populaţia, fără medieri informaţionale susceptibile de a deforma mesajul politic. Fiecare aderent al Mişcării constituie un nucleu de **difuziune politică,** prin care sînt receptate opţiunile şi opiniile cetăţenilor şi sînt transmise coordonatele politice ale acţiunii generale a Mişcării.

B. Participativitatea

Participativitatea va fi trăsătura fundamentală a relaţiei cu electoratul, condiţie de neînlăturat a unei autentice democraţii. Elaborarea programelor politice concrete, identificarea problematicii societăţii şi stabilirea soluţiilor politice vor avea la bază participarea directă şi contribuţia democratică a electoratului, contactul direct şi consultările dintre aderenţii şi simpatizanţii Mişcării.

C. Rigoarea morală

Mişcarea Pentru România nu utilizează tehnici de trucaj propagandistic şi nu acceptă demagogia. Asemenea metode, pe lîngă faptul că sînt incompatibile cu principiile Mişcării, pot duce la unele succese efemere dar nu conduc - şi nu pot conduce niciodată - la realizări consistente.

Raporturile cu electoratul trebuie să se bazeze pe respectarea coordonatelor **morale** proprii Mişcării şi doctrinei sale naţional-democrate.

3. Raporturile cu alte formaţiuni - Competiţia democratică.

Orice formaţiune politică fidelă democraţiei va găsi în Mişcare un partener politic deschis dialogului şi cooperării.

Atitudinile Mişcării se vor limita la expunerea poziţiilor proprii şi explicarea lor, cu precizarea detaşată a acelor puncte din programele sau acţiunile altor formaţiuni cu care nu se poate stabili o compatibilitate. Agresivitatea şi intoleranţa sînt incompatibile cu calitatea de aderent al Mişcării.

Conceptul de **competiţie democratică** va caracteriza întreg sistemul de relaţii ale Mişcării cu formaţiunile politice democratice din România.

VIII. OBIECTIVELE IMEDIATE ALE MIŞCĂRII - acţiunile prioritare

Mişcarea va avea ca principal **obiectiv** în această perioadă de activitate **protejarea şi reprezentarea politică a tineretului român,** grav afectat de insecuritatea socială, lipsa de perspective şi condiţiile mizere de viaţă.

În acest sens, Mişcarea va iniţia şi va susţine:
- programe la nivel naţional prin care să se asigure garantarea unei vieţi civilizate familiilor tinere, posibilitatea construirii de locuinţe, protecţia copiilor;
- programe educaţionale, de pregătire profesională şi de calificare, la nivelul cerinţelor unei economii moderne;
- reforma urgentă a învăţămîntului;
- acordarea de facilităţi şi sprijin iniţiativei economice a tinerilor;
- oprirea exodului tineretului;
- măsuri de protecţie a inteligenţei naţionale;
- protejarea structurilor nepolitice - sindicale, profesionale, culturale, civice - ale tineretului;
- structurarea corpurilor profesionale avînd la bază tineretul;
- implicarea tinerilor în organizarea şi conducerea societăţii, în toate zonele de activitate.

NOTĂ:

Formaţiunea politică Mişcarea Pentru România s-a constituit în data de 10 Decembrie 1991.

Mişcarea Pentru România a fost înregistrată ca persoană juridică prin Decizia Civilă nr. 33 din 23 Decembrie 1991, pronunţată de Tribunalul Municipiului Bucureşti şi rămasă definitivă (Dosarul nr. 31/P/1991).

Consiliul Naţional al Mişcării, întrunit în data de 11.01.1992, a stabilit componenţa forurilor de conducere, a adoptat Regulamentul Interior al Mişcării Pentru România (Partea I - Aderentul şi Grupul Politic) şi a hotărît că Mişcarea să-şi înceapă activitatea în data de 15 Ianuarie 1992.

Mişcarea are Contul nr. 46.20.69.61.33.178 deschis la BRD - SMB (Banca Română pentru Dezvoltare-Sucursala Municipiului Bucureşti).

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI
ÎN ISTORIA POPORULUI ROMÂN

—Alexandru NEMOIANU—

Ziua de "Zece Mai" reprezintă o piatră unghiulară în istoria modernă a neamului nostru. De această zi sunt legate trei evenimente care, fiecare, a avut o contribuţie decisivă în realizarea Statului român modern. Aceste trei evenimente sunt: I. Instaurarea Dinastiei; II. Câştigarea Independenţei naţionale; III. Proclamarea Regatului.

I. Aducerea unui Prinţ dintr'o dinastie domnitoare din Europa fusese înscrisă ca un punct important în toate programele revoluţionare ale anului 1848 şi de asemenea în programul Divanurilor "ad-hoc". Instalarea unui Prinţ, străin în Tările Române unite era considerată ca ceva aducător de imparţialitate şi de echilibru. Condiţiile externe nu au favorizat însă împlinirea acestui deziderat în 1859 şi dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza în fapt a reprezentat un compromis.

Abdicarea lui Cuza în Februarie 1866, în condiţiile în care unirea Moldovei cu Tara Românească fusese recunoscută pe plan internaţional, a făcut posibilă aducerea unui Domnitor dintr'o dinastie europeană.

Au fost încercate mai multe variante dar în cele din urmă Dumnezeu a vrut să fie ales Prinţul Carol din dinastia de Hohenzollern, ramura catolică din Sigmaringen. Prinţul Carol provenea dintr'o familie cu străvechi tradiţii politice şi militare. Deşi tânăr el se remarcase ca ofiţer primind şi suprema decoraţie a Prusiei ordinul "Pour le Merit" în cursul războiului Prusiei cu Danemarca. Acest ordin extrem de exclusiv se dădea numai pentru fapte de bravură excepţională înfăptuite pe câmpul de luptă.

Alegerea a fost aprobată printr'un plebiscit şi la 10 Mai 1866, noul Domnitor, Carol I, intra în Bucureşti aclamat de mulţime. Confirmat de către Corpurile Legiuitoare ale ţării tânărul Domnitor jură solemn că va avea "o inimă leală, cugetări drepte, o voinţă tare de a face binele şi un devotament fără margini către noua sa patrie".

Aceste lucruri Carol I le-a îndeplinit cu prisosinţă în lunga şi glorioasa sa domnie reuşind să câştige respectul şi dragostea fără rezervă a Românilor pentru noua Casă Domnitoare.

REGELE CAROL I.

Instaurarea Dinastiei a dat ţării factorul constituţional care să asigure stabilitate şi continuitate.

II. Dela bun început gândul Monarhului a fost de a cuceri independenţa. Pentru aceasta, instituţiile fundamentale şi economia României s'au dezvoltat cu repeziciune. Producţia agricolă a cunoscut o continuă creştere; petrolul românesc a început să fie tot mai mult căutat pe piaţa europeană aducând frumoase venituri în visteria ţării. Intre 1867-1876 s'a construit o reţea feroviară care în linii mari unea toate oraşele mai importante ale României.

O specială atenţie a dat Prinţul Carol dezvoltării armatei. Imediat după instalarea ca Domn el a obţinut introducerea serviciului militar obligatoriu de trei ani. Armata a fost organizată în două mari secţiuni: o parte activă servind sub drapel pentru trei ani şi o rezervă teritorială ("dorobanţii") chemaţi periodic pentru exerciţii. In acest fel la caz de nevoie putea fi mobilizată rapid o forţă de 150.000 de oameni instruiţi şi organizaţi după modelul armatei Prusiei şi înzestraţi cu armament şi artilerie modernă în majoritate de provenienţă germană.

Redeschiderea crizei orientale la începutul anului 1877 a prilejuit câştigarea independenţei naţionale.

In Aprilie 1877 la Livadia, în Crimeea a fost semnată o înţelegere între Primul Ministru al României, Ioan Brătianu, şi reprezentantul Rusiei, contele Gorschakoff. Prin acest tratat România îngăduia trecerea trupelor ruseşti pe teritoriul ei iar în schimb Rusia se angaja în mod solemn să respecte în orice condiţii integritatea teritorială a României. Cu acel prilej contele Gorschakoff a refuzat cu semeţie posibilitatea unei cooperări militare ruso-române.

In condiţiile în care între România şi Imperiul Otoman exista în fapt o stare de război, Corpurile Legiuitoare ale Tării proclamă la 10 Mai, 1877 Independenţa României.

Trupele ruseşti au început trecerea Dunării în Aprilie, 1877, şi în faza iniţială a războiului au reuşit o înaintare rapidă spre Balcani reuşind să ocupe pasul Shipka cu un corp comandat de Generalul Gourko. Curând însă această înaintare rapidă a fost pusă în pericolul de a fi retezată din flanc de trupele otomane puternic fortificate în jurul Plevnei. In aceste condiţii Marele Duce Nicolae, comandantul trupelor ruseşti şi fratele Tarului a fost nevoit să ceară ajutor trupelor române printr'o telegramă trimisă în 23 Iunie, 1877.

Trupele române au trecut Dunărea şi Prinţul Carol a preluat comanda supremă a operaţiunilor dela Plevna. Armata română a repurtat frumoasele victorii dela Griviţa (30 August) şi Rahova (8 Noembrie) în urma cărora Generalul otoman Osman Paşa a fost nevoit să capituleze la 27 Noembrie, 1877. In mod simbolic Osman Paşa şi-a predat sabia de comandant unui ofiţer român, Maiorul Cerchez.

De fapt soarta războiului a fost decisă pe câmpul de luptă dela Plevna unde trupele române s'au purtat cu totul remarcabil în faţa unui adversar viteaz şi încăpăţânat.

Pacea a fost încheiată prin Tratatul dela San Stefano şi apoi prin Congresul dela Berlin (1878).

Tratatul de Pace recunoştea independenţa României (sub condiţia de a acorda cetăţenie deplină tuturor locuitorilor ţării indiferent de religie...) In acelaşi timp Congresul dela Berlin consfinţea includerea Sudului Basarabiei în Imperiul Rusesc iar în "schimb" România primea Dobrogea. Aceasta în ciuda promisiunilor solemne ale Rusiei de a respecta integritatea teritorială a României. (Mai devreme contele Gorschakoff propusese lui Ioan Brătianu acest "schimb" numai ca să primească exemplara replică "să ştii Domnule că eu nu vând suflete de Români".)

III. Pentru a marca în mod solemn câştigarea independenţei de Stat şi a sublinia noua poziţie a României, la 10 Mai 1881 a fost proclamat Regatul. Domnitorul Carol I devenea Regele Carol I şi a fost încoronat cu o coroană făurită din oţelul tunurilor otomane capturate la Plevna. Cu acest prilej Regele a spus... "primesc cu mândrie, ca simbol al independenţei şi al tăriei României, această coroană făurită dintr'un tun luat dela Plevna, stropită cu sângele vitejilor noştri şi sfinţită de Biserică."

Admiraţia şi preţuirea pentru ziua de "Zece Mai" sunt prin urmare deplin justificate. De această zi sunt legate evenimente epocale din istoria nu foarte îndepărtată a neamului nostru, evenimente ce au contribuit decisiv la progresul României şi afirmarea ei în lume.

"Zece Mai" rămâne ziua naţională a Românilor şi fără îndoială că ea va fi din nou sărbătorită aşa cum se cuvine atunci când cu voia lui Dumnezeu ţara va fi izbăvită din coşmarul grotesc şi tragic pe care îl trăieşte. □

TRUPE ROMANESTI IN DRUM SPRE PLEVNA

ATACUL DELA GRIVITA

BISERICA CREȘTINĂ

OASTEA DOMNULUI ŞI PROPOVĂDUIREA EVANGHELIEI

—Sergiu GROSSU—

Eşecurile Bisericilor creştine din lumea întreagă se datorează, în primul rând, neglijării sau subestimării "nevoilor grabnice", despre care vorbeşte Ap. Pavel în epistola către Tit. Dacă am pierdut o luptă împotriva Răului, dacă mulţimile s'au lepădat şi se mai leapădă încă de Iisus, izgonindu-L din viaţa şi preocupările lor, ca odinioară norodul din ţinutul Gherghesenilor, dacă o bună parte din cei "trudiţi şi împovăraţi" apelează la izbăvirea promisă, în mod demagogic, de profeţii mincinoşi ai utopiilor politice de tot felul, nu există decât o singură explicaţie: ignorarea unei "nevoi grabnice" prioritare, care este nevoia cunoştinţei de Dumnezeu, după cum ni se descoperă în cartea prooroculul OSEA: "Căci Domnul are o judecată cu locuitorii ţării, pentrucă nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoştinţă de Dumnezeu în ţară." Din această cauză, "fiecare jură strâmb şi minte, ucide, fură şi prea curveşte, năpăstuieşte şi face omoruri după omoruri" (OSEA, 4.1-2).

In lumina revelaţiei divine se impune întrebarea: CE trebue să facem şi CUM trebue să acţionăm? Este suficient să ne împotrivim efectelor negative adineauri denunţate (minciună, furturi, desfrânare, opresiune, omoruri), ori, înainte de toate, se cade să luptăm, lupta cea bună a credinţei, opunându-ne CAUZELOR păcatului "în ţară", dintre care cea mai importantă este IGNORANTA sau, ca să folosim o expresie biblică, "lipsa de cunoştinţă" ? "Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă", ne avertizează Dumnezeu. Si avertismentul acesta cutremurător l-a determinat, de bună seamă, pe părintele Iosif Trifa, fondatorul mişcării religioase Oastea Domnului, să declare război sufletesc "contra întunericului şi contra răutăţilor", pentru "a întârca răul dela izvor şi a porni binele şi îndreptarea tot dela izvorul puterii şi îndreptării care este Iisus Mântuitorul" ("CE ESTE OASTEA DOMNULUI?" Sibiu, 1934, pag. 6-7).

Ceea ce l-a obsedat, în chip statornic, pe tânărul preot transilvănean, a fost îndemnul dumnezeiesc găsit în cartea lui Ezechiel: "Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebue să asculţi Cuvântul care iese din gura Mea, şi să-i înştiinţezi din partea Mea. Când zic celui rău: "Răule, vei muri negreşit" şi tu nu-i spui, ca să-l întorci dela calea lui cea rea, rău acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înştiinţa pe cel rău, ca să se întoarcă dela calea lui, şi el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îţi vei mântui sufletul" (EZECHIEL, 33.7-9). Impins de resortul tainic al datoriei şi răspunderii preoţeşti de "trezitor şi aducător de suflete la Mântuitorul", înflăcăratul strateg al credinţei va pune bazele apostolatului laic şi ale voluntariatului duhovnicesc în ţara noastră- respectiv a celor două coordonate fundamentale ale ostăşiei misionare -, în conformitate cu una din nenumăratele sale rugăciuni: "Si ne dă, Iisuse Doamne, dar şi putere să Te vestim şi altora. Să ducem pe tot locul vestea cea dulce că Tu ai murit pentru noi toţi. Pe orice suflet care zace de păcate biruit, să-l chemăm să Te afle pe Tine, scăparea şi mântuirea noastră a tuturor..." (IBID., pag. 196).

De aceea, chiar din primul număr al gazetei "Lumina Satelor", părintele Iosif va scrie: "Numai o singură doftorie poate da lumii şi ţării noastre sănătatea şi mântuirea: să se întoarcă oamenii şi popoarele la Iisus, la învăţătura şi la prounca Lui de iubire." Această unică, incomparabilă "doftorie", care este "aflarea şi vestirea lui Iisus cel Răstignit", a recomandat-o Oastea Domnului ieri, în perioada ilegalităţii restrictive impusă de dictatura comunistă, şi-o recomandă şi azi, când şi-a câştigat dreptul la libertate, prin organizarea de adunări de chemare şi prin propovăduirea Evangheliei, respectând cu stricteţe definiţia rămasă legendară: "Noi suntem o trâmbiţă de deşteptare..."

***

Ap. Pavel pune în lumină, în epistolele sale, importanţa Evangheliei în viaţa de credinţă, subliniind puterea de transformare şi de rodire a Cuvântului în orice suflet atras de "nebunia propovăduirii Crucii." Cei 12 apostoli şi-au început activitatea misionară "în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria şi până la marginile pământului", aşa cum i-a sfătuit Mântuitorul, prin vestirea Evangheliei "cu îndrăzneală", mărturisind "cu multă putere despre învierea Domnului Iisus" (FAPTE, 4.33). Ei erau bine încredinţaţi că această Evanghelie nu este un sistem de şubrede principii omeneşti, ci PUTEREA LUI DUMNEZEU, după cum va scrie Apostolul Neamurilor creştinilor din Roma: "Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede..." (ROMANI, 1.16)

Aceeaşi Evanghelie mântuitoare o propovăduiesc, de aproape 70 de ani, Ostaşii Domnului din România, conştienţi fiind de necesitatea ei imperioasă în opera de salvare sufletească a poporului. Deoarece Evanghelia este o PUTERE ("dynamis" în limba greacă a Noului Testament), "puterea lui Dumnezeu." Si fostul discipol al lui Gamaliel se arată extrem de grijuliu de atitudinea creştinilor din Corint, câtă vreme le atrage atenţia: "Vă fac cunoscut, fraţilor, Evanghelia pe care v'am propovăduit-o, pe care aţi primit-o, în care aţi rămas, şi prin care sunteţi mântuiţi, dacă o ţineţi aşa cum v'am propovăduit-o; altfel, degeaba aţi crezut" (1 CORINTENI, 15.1-2).

Mi-aduc aminte de anii activităţii mele religioase din ţară, când Oastea Domnului era interzisă. Aşa cum am subliniat şi în alt articol, în care condamnam nocivitatea prozelitismului religios, noi căutam să respectăm cu sfinţenie pedagogia noutestamentară a propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu, fixată de Apostolul Neamurilor: "Ca unii care am lepădat meşteşugurile ruşinoase şi ascunse, nu umblăm cu vicleşug şi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu. (...) Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Iisus. Noi suntem robii voştri pentru Iisus" (2 CORINTENI, 4. 2.5).

Mă refer la acest aspect esenţial al evanghelizării, dat fiindcă noi, Ostaşii Domnului, vedeam apărând pe ogorul misionar lucrători suspecţi, propovăduitori impregnaţi de spiritul unui confesionalism sectar, în total dezacord cu mustrarea paulinică: "Mă mir că treceţi aşa de repede dela Cel ce v'a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos" (GALATENI, 1.7).

Continuare în nr. următor

Din presa canadiană

EPISCOPUL ROMÂN GRECO-CATOLIC VASILE HOSSU:

"ERAM MAI LIBER ÎN ÎNCHISOARE DECÂT AFARĂ"

Episcopul Vasile HOSSU, în vizită în Canada, a dat jurnalistului Jules Béliveau dela ziarul "La Presse" din Montréal un interviu, publicat la finele lui Martie, care-l redăm mai jos.

"Si eu am fost băgat la închisoare. La început am fost închis într'un fel de pivniţă, în întuneric, fără nici un fel de lumină; solul acesteia era inundat cu apă. Nu mi se lăsase îmbrăcăminte şi îmi era frig. După şase luni am fost transferat la un penitenciar de deţinuţi politici unde am stat închis un an şi jumătate".

Episcopul Hossu vorbeşte aproape cu indiferenţă când pomeneşte de chinurile la care a fost supus, încă de pe vremea când, fiind tânăr preot, a cunoscut temniţele regimului comunist din România. Astăzi, în vârstă de 73 de ani, Episcopul greco-catolic de Oradea nu lasă să se bănuiască o anumită emoţie decât atunci când pomeneşte de moartea, în închisoare, a predecesorului său, Mgr. Iuliu Hirtea pe care îl consideră un adevărat martir.

In ciuda chinurilor neomeneşti, a privaţiunilor şi a umilinţelor inerente detenţiunii în locuri infecte Mgr. Hossu pronunţă aceste cuvinte uimitoare: "Când am fost anunţat că voi fi eliberat am avut tentaţia de a cere temnicerilor mei să mă reţină în puşcărie: ştiam că voi fi mai liber în închisoare, decât afară".

El explică astfel atmosfera de suspiciune şi de supraveghere permanentă în care trăiau - încă dela venirea la putere a comuniştilor în România - preoţii şi episcopii catolici români. Credincioşii acestei Biserici, dintre care mulţi, la vremea aceea, au aderat "oficial" la Biserica Ortodoxă, resimţeau la fel de puternic, ca şi păstorii lor cărora le rămăseseră fideli, efectele acestei perioade de "profundă teroare".

Să ne reamintim că la epoca aceea guvernul comunist a decretat dispariţia Bisericii Catolice din România. Printre măsurile care trebuiau să concretizeze această nouă "stare de fapt" el a pus stăpânire pe toate bisericile catolice din ţară precum şi pe celelalte clădiri, şcoli, case parohiale, episcopii etc. aparţinând Bisericii Catolice. Guvernul a cerut episcopilor şi preoţilor catolici să renunţe la angajamentele şi funcţiile lor eclezii stice şi să se unească cu Biserica Ortodoxă unde - pretindea el - îi aşteaptă demnităţi ierarhice "interesante".

Mgr. Hossu subliniază faptul că faţă de această situaţie numeroşi preoţi catolici au preferat clandestinitatea. Unii au fost prinşi de Securitate. Cel puţin şapte episcopi au murit în închisoare.

Când predecesorul lui la Episcopia de Oradea a fost arestat şi întemniţat în 1948, Mgr. Hossu, hirotonisit recent, a devenit martorul agoniei lui fără de sfârşit a acestuia. "La vremea aceea Mgr. Hirtea era deja bătrân. Bolnav, el nu se mai putea îngriji el însuşi. A fost lăsat să zacă pe o blană de lemn care înlocuia un pat. Viermii îi mâncau carnea. A murit în 1953".

Mgr. Hossu, condamnat în 1952 la zece ani de detenţie, a fost eliberat după doi ani de puşcărie. Nu s'a putut dovedi - aşa cum se pretindea - că ar fi dat unei puteri străine planurile (inexistente!) ale unui viitor baraj hidroelectric...

"In închisoare, spune el, nu aveam libertatea de a ne deplasa. In schimb aveam linişte. Puteam să ne rugăm. Ne era frig fiindcă nu exista nici un fel de sistem de încălzire. Dar ne simţeam mai bine decât liberi. Stiam că preoţii erau urmăriţi, în permanenţă, de către un ofiţer al Securităţii şi că erau anchetaţi cu privire la toate întâlnirile cu alţi oameni; trăiau într'o stare de tensiune permanentă, teribilă".

Mgr. Hossu adaugă că a întâlnit în închisoare gardieni şi ofiţeri care erau "creştini buni". Unul dintre ei i-a mărturisit că teroarea care i-o inspira comitetul central al partidului comunist dela Bucureşti îl împiedica să facă cât de puţin pentru a uşura condiţiile de viaţă ale deţinuţilor. Acelaşi gardian i-a spus: "Fiţi liniştit în ce priveşte colegul Dvs.. episcopul care scuipă sânge (era vorba de Mgr. Hirtea); fac tot ce este posibil pentru a obţine transferul lui într'o închisoare în care va putea avea îngrijiri medicale".

După mai bine de doi ani dela lovitura de Stat din România şi după moartea dictatorului Ceauşescu, Mgr. Hossu ar dori să poată afirma că situaţia s'a îmbunătăţit, în ţara lui. Dar el, declară, cu tristeţe: "Situaţia nu s'a schimbat".

Mgr. Hossu constată că guvernul care conduce actualmente România - nu ştie dacă sunt urmaşi ai vechiului regim comunist sau foşti securişti - pare să aibă multă plăcere în a face promisiuni mărețe Bisericii Catolice ... care nu le respectă.

Astfel cei 1,6-2 milioane Catolici care s'ar mai afla în România nu potbeneficia de cele 2500 de biserici ale lor, cu toate că documentele pentru restituirea lor au fost semnate de autorităţile guvernamentale.

In ciuda acestor fapte, chiar şi astăzi, Mgr. Hossu nu este decât "autorizat" să locuiască în două cămăruţe minuscule care se află într'un imobil aparţinând - oficial - Bisericii Catolice.

Duminica, el face slujba în prezenţa a numeroşi credincioşi, într'o clasă a unei şcoli redevenită, de asemenea "proprietatea" Bisericii Catolice dar care clasă - cu totul întâmplător - este vecină cu o clasă în care, în fiecare săptămână, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră funcţionează, cu multă vigoare, o ... discotecă!

Trebue menţionat că numai la câţiva paşi de acest local, continuă să existe Catedrala din Oradea.......Dar nimeni nu ştie când vor binevoi autorităţile politice ale ţării să înlăture lacătele care împodobesc - încă astăzi - uşile de intrare ale catedralei.

E.C. FIANU

FARA ARMÂNEASCĂ

INDEPENDENŢA MACEDONIEI

— Zahu PANĂ —

Ficţiunea unui stat multinaţional cu o administraţie centrală creată forţat, după Primul Război Mondial, a eşuat până la urmă, tragic. Iugoslavia - ţara Slavilor din Sud - s'a dezintegrat, în ciuda eforturilor şi a violenţei Sârbilor de a păstra ţara intactă.

Creat după înfrângerea Germaniei şi Austro-Ungariei în Primul Război Mondial, statul s'a numit la început "regatul Sârbilor, Croaţilor şi Slovenilor" şi era - alături de Albanezi singurele state care aveau regi autohtoni, spre deosebire de celelalte state balcanice -inclusiv România- care aveau regi din familii domnitoare străine. Denumirea lungă şi nedreaptă, pentrucă nu cuprindea numele fostului regat al Muntenegrului, nici Bosnia şi Herţegovina, n'a ţinut mult. O altă denumire cu enumerarea tuturor naţiunilor componente care ar fi fost prea lungă a făcut ca să fie adoptat numele de Iugoslavia (Slavii din Sud) incluzând în această denumire pe Românii din Banat, Aromânii din Macedonia, Albanezii din regiunea Cosovo şi Ungurii din regiunea Novi-Sadului, actuala regiune Voivodina, care nu erau Slavi.

Slavii din Sud. Odată cu această denumire a statului s'a pornit şi la asimilarea forţată a populaţiei neslave, prin schimbarea numelui patronimic, adăugându-se un "ici" la numele de familie, Sârbii având tendinţa (ca dealtfel Grecii şi Bulgarii) de a desnaţionaliza celelalte neamuri. Reacţiile nu s'au lăsat aşteptate şi au venit la început din partea Croaţilor care nu înţelegeau să-şi piardă identitatea naţională.

Dovedind o totală ignoranţă a situaţiei din Balcani sau urmărind scopuri contrare naţiunilor balcanice, arhitecţii noilor state europene, apărute după Primul Război Mondial, au comis - în cazul Iugoslaviei - mari greşeli politice. Nu s'a ţinut seama că naţiunile strânse cu grămada aparţineau unor culturi diferite, occidentală şi răsăriteană; religii diferite: ortodoxă, catolică şi musulmană; alfabete diferite: latin şi cirilic; limbi deosebite şi un mozaic neomogen de popoare cu mari diferenţe de cultură şi dezvoltare economică. Aceste inegalităţi şi diferenţe au dus până la urmă ca în timpul celui de al Doilea Război Mondial, Croaţia să se declare stat independent iar partea Macedoniei din Iugoslavia să fie atribuită de Germani, Bulgariei.

După sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial şi înfrângerea Germaniei, Tito care luptase cu partizanii săi împotriva Puterilor Axei, victorios, instalează un regim de teroare comunist şi lichidează opoziţia pro-occidentală care luptase la fel alături de aliaţi, executându-l pe Generalul Draja Mihailovici şi în acelaşi timp aboleşte monarhia iugoslavă. Stăpân pe situaţia politică dar nu şi pe un popor gata oricând de surprize, cunoscând adversităţile naţionale din ţară, Tito declară Iugoslavia stat federativ, recunoscând existenţa a cinci republici federative şi două regiuni autonome. Coeziunea dintre aceste republici în viziunea comunistă - trebuia să fie bazată pe solidaritatea unităţii de clasă socială şi nu pe apartenenţa naţională.

Ruperea de Cominform, o relativă deschidere spre Vest şi libertatea de a lucra în afara ţării, a făcut ca cei plecaţi în străinătate să lase mai multe locuri de muncă libere, reducând şomajul, iar valuta adusă în ţară să ridice o relativă bună stare de viaţă în Iugoslavia pe timpul acela, când celelalte ţări comuniste gemeau sub cizma rusească. Politica de neangajare alături de nici un bloc militar ca şi încercarea de a constitui un bloc al ţărilor nealiniate la care Tito contribuise alături de Jawarhalal Nehru şi Gamal Abdel Nasser, i-a întărit liderului iugoslav prestigiul, în faţa unui Occident derutat, semicomunizat şi ameninţat de Sovietici. Fapt important de care a beneficiat pentru un timp, Iugoslavia.

Moartea lui Tito într'o perioadă când Europa Occidentală şi-a găsit echilibrul şi a început să se dezvolte pe toate planurile ca o nouă forţă mondială, a fost şi începutul decăderii Iugoslaviei. "Testamentul lui Tito" care prevedea schimbarea preşedintelui ţării în fiecare an, prin rotaţie, din fiecare republică federativă, s'a dovedit un faliment. Tara venea ca o avalanşă la vale şi nimeni n'a găsit remediul s'o oprească.

Anchilozaţi în defuncte percepte marxiste, liderii Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia n'au sesizat primenirea atmosferei politice din Europa, nici manevrele Kremlinului după moartea lui Brejnev. Infatuarea Sârbilor, şi a unor comunişti sârbi şovini a dus la conflictul cu Croaţii şi Slovenii iar naţionalismul ţinut sub obroc câteva decenii a izbucnit în flăcări. Nealiniată nici unui bloc politic sau militar, ţara s'a văzut izolată. Nu avea altă şansă. Alături de Nehru şi Nasser -răposaţi întru Domnul- politica nealinierii s'a dovedit tot atât de ineficientă şi ridicolă ca nefasta politică a Micii înţelegeri iniţiată de

Titulescu şi sucombată în faţa realităţilor.

Croaţii şi Slovenii, nemulţumiţi de rolul ce li s'a rezervat în cadrul Republicii Federative n'ar fi pornit nici ei atât de decişi la declararea independenţei republicilor lor dacă n'ar fi avut cât de cât un suport material şi politic extern. In primul rând apropierea de catolica Romă, era o siguranţă că Papa nu-i va lăsa pe Catolicii croaţi fără sprijin, dar rolul cel mai important l-a jucat Germania la care s'au alăturat Austria şi Ungaria, ţări nemulţumite de tratatele de pace după Primul Război Mondial, validate şi de Conferinţa de Pace după cel de al Doilea Război Mondial, al căror efect le afectase direct.

Opoziţia Statelor Unite la declaraţia de independenţă a Croaţiei şi Sloveniei, a fost ascultată cu eleganţă diplomatică de Europeni dar nu a fost însuşită de Comunitatea Europeană care s'a văzut mai aproape de punctul de vedere al Germaniei care a cerut Comunităţii -şi a obţinut- recunoaşterea secesiunii Croaţiei şi Sloveniei din Republica Federativă Iugoslavă. De acum cartea era jucată. Trupele ONU de ordine şi menţinere a păcii ca şi recunoaşterea secesiunii de către Statele Unite sunt detalii de cosmetică ce vor definitiva un fapt împlinit.

Dacă problema Croaţiei şi Sloveniei a fost rezolvată -mai greu decât independenţa statelor din fosta Uniune Sovietică- alte republici din fosta federaţie iugoslvă şi-au declarat de asemenea independenţa. Este vorba de Macedonia şi Bosnia-Herţegovina.

Independenţa Macedoniei ne interesează însă în mod deosebit. Mai mulţi cititori, prieteni şi cunoscuţi s'au grăbit să ne felicite. Le mulţumim pentru sentimentele de dragoste şi solidaritate faţă de Românii din Sudul Dunării, dar independenţa Macedoniei chiar dacă ar fi recunoscută de fapt şi de drept, este cu mult deosebită de independenţa Republicii Moldova, de exemplu.

Ce se înţelege astăzi prin Macedonia este vorba de un teritoriu şi nu de o naţiune, respectiv Românii macedoneni. Poporul macedonean ajuns la apogeu pe timpul lui Alexandru cel Mare a dispărut ca şi poporul dac al lui Burebista şi Decebal. Ceea ce se cunoaşte în general în România despre Macedoneni este vorba de Românii din Macedonia sau Aromânii, de care s'a ocupat guvernul român dela Bucureşti începând din secolul trecut. Intre anii 1925-1938, o parte din Macedo-români au fost aduşi din ţările balcanice în România şi colonizaţi în Cadrilaterul Dobrogean în judeţele Durostor şi Caliacra.

Prin Tratatul dela Craiova din 1940, netrebnicul rege Carol al II-lea a cedat fără nici un foc de armă aceste judeţe, Bulgariei. In urma acestei cedări s'a convenit la un schimb de populaţie între România şi Bulgaria, în sensul că România va evacua pe toţi Românii din cele două judeţe, iar Bulgarii vor primi pe cetăţenii de origine bulgară din judeţele Tulcea şi Constanţa. Intrucât nu se cunoştea numărul exact al Bulgarilor din judeţele Tulcea şi Constanţa, mulţi din ei nemai revendicându-şi originea bulgară erau quasi-asimilaţi în masa românească, pierderea celor două judeţe a echivalat cu o ocupare străină, fără război.

Să ne întoarcem însă la independenţa Macedoniei.

Teritoriul actual al Republicii Macedonia din Iugoslavia este de circa 25.714 km pătraţi, având o populaţie de circa două milioane de locuitori. Se învecinează cu Bulgaria la Răsărit, Albania la Apus, Serbia la Miazănoapte şi Grecia la Miazăzi. Populaţia mixtă este de origine slavă, aromână, albaneză şi alte mici minorităţi neînsemnate ca număr. Limba oficială este un fel de dialect bulgăresc pe care autorităţile o numesc limbă macedoneană. Stat şovin cu tendinţa de asimilare forţată a minorităţilor, atât prin interzicerea altei culturi decât cea oficială cât şi prin vechea metodă balcanică de schimbare a numelor de familie adăugând la acest nume, sufixul "schi". Ex. Dumitru, Dimitrovschi.

Populaţia aromână, băştinaşe şi cea mai veche pe aceste tărâmuri, nu are nici o şcoală pe limba maternă, nici o biserică, nu are publicaţii, nici prezenţă la radio şi televiziune. Recent, din motive propagandistice s'a admis un simulacru de emisiune radiofonică de câteva minute cu emisiuni folclorice care nu spun nimic. Este cazul ca România să preseze puţin, iar locuitorii aromâni să fie mai perseverenţi în a solicita autorităţilor drepturile minorităţilor conlocuitoare prevăzute în Charta Drepturilor Omului, condiţie obligatorie pentru primirea republicii în Organizaţia Naţiunilor Unite. Teama însă de teroarea la care au fost supuşi zeci de ani, face încă ravagii.

Ceea ce complică şi mai mult datele problemei, este cererea Macedoniei de a se integra în granitele vechiului stat macedonean care cuprinde o parte din Sud-Vestul Bulgariei şi toată partea de Nord a Greciei, inclusiv oraşul Salonic, veche capitală a Macedoniei şi încă spre Răsărit, întreaga Peninsulă Calcidică.

Vechiul conflict dintre ţările balcanice în problema Macedoniei este gata de izbucnire. Curios este faptul că Serbia care a fost atât de dură la independenţa Croaţiei şi Sloveniei, nu vede în declaraţia de independenţă a Macedoniei pericolul celorlalte secesiuni. Bulgaria s'a grăbit chiar să recunoască independenţa, numai Grecia a intrat într'o stare de alarmă şi protestează în lumea întreagă. Tăcerea României nu este de bun augur, demonstrând încă odată că guvernul pro-comunist dela Bucureşti merge pe linia marxistă de administrator al unui teritoriu (ţara) şi nu de stăpân al ţării şi de protector al intereselor Neamului.

Dacă o nouă conducere de stat va înlocui ideile comuniste în Republica Independentă Macedonia şi va urma linia Comitetului Revoluţionar Macedonean dela începutul acestui secol, care declarase ca Macedonia să devină o "Elveţie a Balcanilor" acordând drepturi egale tuturor naţionalităţilor din ţară, ţinând cont de politica şovină şi rasistă dusă de guvernele Greciei şi celorlalte ţări din Balcani faţă de populaţia macedo-română (aromână) după cel de al Doilea Război Mondial, interesul nostru este să ajutăm la crearea unei Macedonii independente, unde drepturile Macedo-românilor să fie respectate cel puţin cât a Ungurilor din România.

Guvernul român şi populaţia aromână de pretutindeni pot rămâne neutri în această problemă numai în cazul când Grecia şi celelalte ţări din Balcani garantează -şi trec la fapte dezvoltarea culturală, spirituală şi politică a populaţiei aromâne în conformitate cu Charta Drepturilor Omului şi celelalte acorduri internaţionale privind drepturile omului la care au aderat dar nu le-au respectat niciodată. In caz contrar este dreptul Aromânilor de a-şi obţine aceste drepturi pe orice cale cred de cuviinţă.

Acum, până nu va fi prea târziu.

O, DADO...

di Mihail EMINESCU

O, dado, dulţi dadă, dit neguri, di pi dzeñi,
Pit treamburu di frăndză la tini tut mi-aclleñi.
Pi Ploacca fără numă a simtu-atău murmint
S'ascutără cireşu di ploili-arăţ ş'di vint,
Ma s'bat ağalea dedzli, s'angână boaţea-ţ bună,
Tut va ma s'bată deaga, tini va dorñi dipriună.

Când va mi-asting la vrută, la creaştic nu voi s'plăndz,
Ma dit garchiñiu veardi 'nă ñică deagă s'frăndz
S'la caplu-a meu araţi, s'u'ngrochi cu multă jali,
Pi năsă s'cadă caldi dit ocllí a-tăi mărdzelai,
Ca s'aduchesc pit somnu-ñi, la mini cum dipună,
S'cum va-lli acrească-aumbra, iar eu va s'dorm dipriună...

S'ma s'hibă dzăs ca doilli deadun s'işem dit bană,
S'nu n'anvălească trupu sum plocili di pi dzeană;
Ma groapa s'nă u sapă pi mardzina di cali
S'deadun s'nă-antindă trupu pi leasa di surţeali
Ca totăna aproapea s'ti am ti dor cărună,
Când trec cupii s'nă plăngă, iar noi s'durñim dipriună...

Pi grailu armânesc di

Dumitru BACU

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail Eminescu

BASARABIA -DE-A PURURI ROMÂNEASCĂ-

Dorian POPESCU

Motto: "Azi noapte la Prut / Românii au trecut"

Astăzi nu este greu să ne dăm seama că totul funcţionează după un plan dinainte stabilit. Apariţia comunismului, căderea lui şi forma "post comunistă" în care ne aflăm acum, nu sunt decât experienţe sau mai bine-zis etape pe care noi cu toţii le parcurgem pentru a ajunge la o formă de totalitarism absolut din care nu există scăpare. Si nu există scăpare pentrucă politica nu o fac politicienii cum suntem lăsaţi să vedem. Nu, ei sunt doar pionii pe marea tablă de şah a istoriei omenirii. Cei care fac jocul au fost de mii de ani, cei care au puterea - banii.

Dar de ce ţărişoara noastră a trebuit să-şi acumuleze o istorie atât de zbuciumată? De ce "jucătorii de şah" au folosit atât de mult piesa cu numele România? Să fie oare poziţia geografică care o dezavantajează? Orice şi oricum ar fi, un lucru e sigur. Trebue să fim mândri că existăm, că există un popor român care nu s'a dezintegrat, există încă o conştiinţă naţională după trecerea apelor învolburate ale istoriei.

Poate cel mai bun exemplu ne sunt Românii basarabeni. Chiar sunt mai buni Români şi mult mai chinuiţi ca noi. Soarta a fost mult mai aspră cu ei. Imperiul comunist i-a făcut şi pe ei ca şi pe noi să simtă lipsa de libertate şi procesul de spălare a creierului, de distrugere morală şi spirituală şi a tot ceea ce este sfânt. Dar în Basarabia s'a încercat desfiinţarea unei naţiuni. Au fost deportaţi, închişi, prigoniţi şi ucişi. S'a încercat o rusificare a teritoriului. Li s'a schimbat limba şi scrierea. Le-a fost interzisă şi în timp ştearsă memoria. Nu au avut dreptul la un trecut istoric. Si culmea monstruozităţii a fost atinsă prin inocularea urii împotriva Românilor de dincolo de Prut. Li s'a spus că au fost lăsaţi cu bună voie de cei din ţară, că sunt nedoriţi, ba mai mult, că sunt naţii diferite. Si câte şi mai câte. E nevoie de o minte diabolică pentru a concepe toate astea şi deocamdată comunismul se apropie cel mai mult de perfecţiune în lupta împotriva omului.

Se pare că cei ce trag sforile istoriilor popoarelor sunt interesaţi în controlul regiunii nistriene. Si asta pentrucă acest pământ prin aşezarea sa oferă un punct strategic deosebit. Se află înainte de toate la trecerea dinspre Europa spre Asia. Deşi nu este o zonă propriu-zisă de hotar, ea poate fi socotită graniţa spre Europa a imperiului din Răsărit. In plus apropierea de Marea Neagră îi conferă o însemnătate nu lipsită de importanţă.

Având în vedere toate aceste lucruri, este uşor să înţelegem că această zonă "a trebuit" să fie controlată de cei interesaţi, iar jocul se pare că a fost următorul:

Mai întâi a fost declarată o aşa-zisă "Republică Nistriană". Primul impuls al celor neavizaţi a fost de batjocură sau pur şi simplu totul a fost luat în glumă: "Cine mai sunt şi Găgăuzii ăştia?" Alţii au fost întrigaţi, dar deocamdată erau liniştiţi pentrucă vedeau că nimeni nu-i ia în serios şi aşteptau să se lase păgubaşi. Dar nu a fost aşa.

Incepând cu Septembrie 1991, separatiştii rusofoni s'au organizat în armată. Cu toate greutăţile şi criza economică din fosta Uniune Sovietică, cei din regiunea nistriană o duceau mai bine în comparaţie cu vecinii lor. Incepuse să devină clar că cineva este interesat în această zonă pentrucă era subvenţionată, în mod evident. Armata rusofonilor începe să se întărească treptat şi să-şi îmbunătăţească armamentul. In acelaşi timp Armata a 14-a sovietică avea "probleme" în a-şi apăra depozitele de armament.

Terenul fusese pregătit aşa că la un moment dat au început să sosească uneltele: mercenarii. Unităţi de **Cazaci** au umplut zona nistriană. Recunoscuţi prin uşurinţa de a mânui armele şi prin sângele rece cu care ucid, Cazacii - oameni sălbatici ai războiului au venit pe un teren pregătit cu grijă dinainte. Faptul că Rusia nu numai că nu a blocat plecarea Cazacilor în masă spre regiunea nistriană sau că nu încearcă măcar acum să oprească măcelul de acolo, dar în plus susţine existenţa unei fantomatice Republici Nistriene, dovedeşte că pericolul care vine dela Răsărit continuă să ameninţe poporul român. In plus Rusia menţine în această zonă Armata a 14-a sovietică, armată care sub consimţământul fostului comandant Ghenadi Iakovlev a cedat arme gardiştilor transnistrieni.

Până când oare Ruşii se vor mai amesteca în treburile Românilor? De sute de ani ei fac probleme poporului român şi singura noastră vină este că avem tăria de a ne opune expansiunii ruseşti, de a constitui un hotar al imperiului lor.

Ajutorul, deşi neoficial, al Armatei a14-a, condusă de General-maiorul Iuri Netkaciov, dat gardiştilor şi Cazacilor este evident, dovadă sunt luptele din Ceşniţa, Cocieri, Crăuleani, Doroţcaia, Tighina, Proteagailovca etc.

....

O altă etapă a consolidării poziţiei strategice a teritoriului din stânga Nistrului este crearea unei zone economice libere, zonă cu statut de judeţ al cărui centru ar fi oraşul Dubăsari. Mercenarii aduşi acolo ar avea astfel o "ţărişoară" a lor, independentă, de unde ar putea acţiona, nestingheriţi, unde li se cere. Deocamdată sunt în slujba Găgăuzilor. Mâine ... cine ştie?

Măcelul continuă şi astăzi acolo iar pacea rămâne numai pe hârtiile miniştrilor. Un lucru este clar. Cei ce fac jocul acesta sângeros, cei care au nevoie de prezenţa acestor mercenari cazaci ruşi acolo, nu vor să accepte ideea realipirii Basarabiei la patria mamă. Interesele lor sunt mai presus de cerinţa Românilor de pretutindeni. Aşa dar avem numai două alternative.

Prima este să aşteptăm ca "domniile lor" să considere necesară reîntregirea României pentru a avea cât mai puţine piese în "jocul cu teritoriile" şi să ne rugăm la bunul Dumnezeu, ca asta să se întâmple cât mai repede, cu cât mai puţine pierderi de vieţi omeneşti. Cu alte cuvinte să rămânem spectatorii muţi, ţintuiţi în cărucioarele neputinţei noastre până când marile puteri ne vor face dreptate. Este exact ceea ce facem astăzi, ne mulţumim să strigăm dela distanţă că suntem nedreptăţiţi.

A doua posibilitate de a pune capăt Pactului Ribbentrop-Molotov şi de a reîntregi trupul însângerat al ţării cu Sudul Basarabiei, Nordul Bucovinei şi Tinutul Herţei este acţiunea propriu-zisă. E nevoie însă mai întâi de redeşteptarea sentimentului de românism în sufletul celor amorţiţi de comunism şi alte doctrine false. E nevoie de conducători demni şi iubitori de România, de oameni curaţi sufleteşte şi plini de încredere. E nevoie de o morală creştină şi de un spirit de unitate românească. Trebue să nu ne fie ruşine în faţa urmaşilor noştri. Ne iubim strămoşii şi vrem să transmitem demnitatea românească celor ce vin după noi. Aşa ne cere credinţa românească şi aşa să ne ajute Dumnezeu!

Gânduri şi necazuri
STARE EXCEPŢIONALĂ SAU CINE E DE VINĂ ?

Nicolae LUPAN

O situaţie care, ca şi oricărui Român de pe cele două maluri ale Prutului, mi-a stârnit îngrijorare în legătură cu evenimentele din lungul Nistrului.

Ingrijorare ce a dus la publicarea unui comunicat special al Consiliului Naţional Român al "Pro Basarabiei şi Bucovinei", cât şi la o întrevedere pe care am avut-o cu Preşedintele Ion Iliescu.

Cât despre întrebarea din a doua parte a titlului de mai sus, ea îmi este pusă adesea în ultimul timp atât în ţară, cât şi în străinătate. M'am referit la această întrebare şi în interviul meu din 27 Martie curent dela Televiziunea Română.

M'am referit şi mă refer, pentrucă vizează aceleaşi evenimente de pe Nistru, unde se varsă şi sânge românesc nevinovat.

Intr'adevăr, cine e de vină? Cu riscul de a părea simplist, răspund: Mircea Snegur e de vină. Numai el este vinovat:

şi de dizolvarea gărzii naţionale basarabene, ce se înfiripase la insistenţa Frontului Popular dela Chişinău;

şi de apariţia separatiştilor găgăuzilor-transnistrieni;

şi de îngroşarea glumei cu independenţa pretinsei Republici Moldova;

şi de nerespectarea legii cu privire la limba română ca limbă oficială;

şi de denigrarea gratuită a Frontului Popular dela Chişinău;

şi de faptul că nişte părinţi români transnistrieni, au refuzat să-şi îngroape fiul, pentrucă era gardist separatist;

şi, deci, şi de starea excepţională declarată de dumnealui care, n'ar fi exclus, să fi avut în vedere, în primul rând, contracararea celor două mari mitinguri, anunţate de Front şi de "Pro Basarabia..." cu prilejul a 74 de ani dela reunirea Basarabiei cu România.

Astăzi, Domnul Snegur îi califică pe Smirnov, Maracuţă, Chiţac, Caraman şi alţii drept separatişti vizavi de zisa Republică Moldova. S'ar putea să aibă dreptate.

Dar dumnealui, Mircea Snegur, nu este şi el un separatist vizavi de ţara mamă? Căci dânsul este acela care calcă în picioare Actul Marii Uniri dela 1918 prin a insista în absurditatea independenţei Basarabiei vizavi de România!

Deci, cine vede paiul din ochii separatiştilor dela Tiraspol şi nu observă bârna din propriu-i ochi?

Si apoi, cine şi-a făcut campania electorală prezidenţială la Basarabeasca în limba rusă?

De ce, adicătelea, declaraţiile lui Smirnov, privind ruperea Transnistriei de Basarabia, sunt aberante, pe când insistenţa Domnului Snegur, cum că ţinutul dintre Prut şi Nistru este un al doilea Stat românesc, nu este aberantă?

Să nu ştie Dl. Mircea Snegur că Tara Moldovei se termină pe Nistru şi deci nu poate fi vorba de un mal stâng al ei? După cum şi trăitorii de dincolo de Nistru nu sunt Moldoveni, ci Români transnistrieni, ca cei macedoneni, de exemplu.

Cine are nevoie, afară de Dl. Snegur, de acest cui al lui Pepelea în trupul României, care este Transnistria, veritabilul viespar de antiromânism şi antiunionism?

De ce, adicătelea, după Dl. Mircea Snegur, Republica Transnistriană este o republică fantomă, iar Republica Moldova - nu?

Sunt de acord cu Grigore Vieru când zice, cum a făcut-o recent la Televiziunea Română, că nu poate fi admisă o dezmembrare a pământurilor romănesti, deşi numeşte şi dânsul, aberant, aceste pământuri "Republica Moldova". Si nu numai dânsul.

Oare nu de aceea că se găsesc între Prut şi Nistru personalităţi ce dau apă la moara separatismului sneguristt a putut să afirme dumnealui la Televiziunea Română, în seara zilei de 22 Martie 1992, cum că "România la Chişinău - este un clopot spart"!?

M'a durut grozav această afirmare. Si cu atât mai mult faptul că dragul meu Grigore Vieru n'a suflat o vorbă de reîntregirea propriu zisă a Neamului Românesc.

ATROCITĂŢI COMISE DE BANDELE DE SEPARATIŞTI RUSOFONI ŞI CAZACI ÎN TRANSNISTRIA

(INFORMAŢII COLECTATE DELA MARTORI OCULARI)

Mărturii ale locuitorilor satului Corjova, raionul Dubăsari, refugiaţi pe malul drept al Nistrului, anume: Grigore Desleagă, şofer la parcul de autobuze nr.3, a fost răpit pe drum când mergea spre casă. Peste câteva zile, cadavrul lui a fost găsit în groapa abatorului dela marginea Dubăsarilor. Satrapii i-au jupuit pielea de pe corp şi de pe faţă. Trupul îi era acoperit de arsuri, semne ale torturii groaznice la care a fost supus. L-a recunoscut soţia după îmbrăcăminte şi după cheia dela casă care era în buzunar.

Mihai Savin, învăţător în această localitate. Un timp a fost considerat dispărut. Se bănuia că s'ar fi refugiat sau că este arestat. Corpul lui neînsufleţit a fost găsit în aceeaşi groapă a abatorului, schingiuit şi el, cu urme de torturi.

Cojuhari (martorii nu-i cunosc prenumele), fratele directorului de şcoală din satul Lunga, raionul Dubăsari, pensionar, dispăruse şi timp de trei săptămâni nimeni nu ştia nimic despre el. Sătenii l-au găsit în apropierea aceluiaşi abator. Trupul neînsufleţit al bătrânului purta urme de torturi. Banditii îl luaseră într'o noapte din casă, ridicându-l din pat.

Tănase Coţofan, învăţător, a fost răpit de gardişti dela înmormântarea lui Tudose Tuntulescu. In timpul înmormântării, gardiştii au deschis focul asupra cortegiului funerar. Se presupune că şi Tănase Coţofan a fost ucis. O femeie refugiată ne-a redat una din "glumele" sinistre auzite dela gardiştii rusofoni: "Groapa dela abator e pregătită şi deschisă pentru Moldoveni".

Muncitorul Zaharov dela cooperativa "Mecanizatorul", a fost găsit mort lângă instalaţia pentru purificarea apelor dintr'un cartier periferic al Tighinei, cu gâtul tăiat şi cu cinci răni de gloanţe în piept.

Soferul Golban, a refuzat să transporte gardiştii la posturi zicând că dânsul nu se implică în politică şi că şi-a încheiat ziua de muncă. Gardiştii l-au înşfăcat şi au dispărut într'o direcţie necunoscută. Apa Nistrului i-a aruncat cadavrul pe mal. A fost împuşcat în cap.

In livada satului Proteagailovca au fost găsite cadavrele a cinci locuitori din satele Fârlădani, Chircăteşti şi Hagimus, localităţi situate în preajma Tighinei. Lângă depoul de locomotive din Tighina a fost împuşcat un tânăr moldovean dintr'un sat învecinat. Un Moldovean neidentificat a fost împuşcat lângă magazinul alimentar din satul Proteagailovca.

Poliţistul Valeriu Purice, plutonier. Intreaga opinie publică a fost zguduită de imaginile prezentate la televiziune. Cadavrul lui a fost găsit în apa Nistrului. A fost răstignit, mâinile lui purtând urmele cuielor bătute în palme. Pe frunte i-a fost încrustată o stea cu cinci colţuri, unghiile şi degetele erau zdrobite de călăi.

Patru poliţişti au nimerit într'o ambuscadă în satul Gâsca. Au fost mitraliaţi de gardişti, iar corpurile lor au fost arse.

BIROUL DE PRESA AL FRONTULUI POPULAR CRESTIN DEMOCRAT

CONFLICTUL RUSO-ROMÂN DIN MOLDOVA ŞI IMPLICAŢIILE LUI

—Eugen POPESCU—

Dezagregarea imperiului sovietic nu este decât un bluf. El continuă să existe în forma nou constituită a imperiului rus, păstrând același fond - expansionismul.

Generalizând riscăm deseori să greşim, însă martoră ne este istoria. Pe parcursul ultimei jumătăţi a acestui mileniu imperiul rus s'a tot umflat înghiţind popoare şi teritorii care nu aveau nimic în comun cu originile şi spiritualitatea cuceritorilor. Acum acest uriaş s'a scuturat doar de câteva mici părţi ale teritoriului său continuând să le controleze (sau cel puţin dorind acest lucru) prin complicatele, misterioasele şi omniprezentele structuri ale K.G.B.-ului şi Armatei.

Dovada pe care o aduc în sprijinul afirmaţiilor mele este conflictul de pe NISTRU. Care este importanţa acestei mici bucăţi de pământ care dintotdeauna a aparţinut României, respectiv Basarabiei, în toate perioadele când această provincie era la sânul patriei mame?

După marile deportări de populaţie pe care Stalin le-a făcut după 1945, în această regiune, în golul lăsat de o parte din populaţia românească deportată în Siberia şi Urali, a fost adusă populaţie rusă. Procentul ei în Transnistria, acum, este de aproximativ 50%. Însă raportat la întreaga minoritate rusă din Basarabia, populaţia rusă din Transnistria nu reprezintă decât 25% din aceasta.

De aici încolo încep întrebările. Cum de 75% din minoritatea rusă care trăieşte în Basarabia este mulţumită şi nu are nimic de zis împotriva Românilor, iar acel procent de 25% este nemulţumită şi vrea o republică rusă independentă?

Răspunsul îl aflăm dacă pe lângă interpretările de ordin politic le luăm în calcul şi pe cele de ordin militar.

Guvernul Moldovei a cerut în repetate rânduri retragerea Armatei a 14-a ruse de pe teritoriul său, considerând-o armată de ocupaţie, ceea ce este în realitate acum. Această armată, în fosta strategie sovietică şi în actuala strategie rusă, are rolul ca în caz de conflict să opereze pe teritoriul României şi mai departe să controleze Balcanii în colaborare cu flota din Marea Neagră şi cu flota din Mediterană. Acest rol nu cred că i s'a schimbat, însă acum este posibil să i se fi mai dat unul.

Asistăm la emanciparea unei noi puteri europene (cel puţin în plan militar), putere desprinsă din imperiul sovietic şi căreia potenţialul militar pe care îl deţine îi permite să nu accepte tutela Rusiei. Această nouă putere se numeşte Ucraina. Disensiunile ei cu Rusia sunt majore putând în orice clipă degenera în conflict armat. De la neînţelegerile privind frontiera (problema peninsulei Crimeea) până la discuţiile privind controlul flotei din Marea Neagră şi controlul puterii nucleare strategice, toate acestea fiind tot atâtea puncte fierbinţi în relaţiile dintre cele două ţări.

Prin poziţia strategică pe care o are, teritoriul Transnistriei poate juca un rol în acest conflict. Creindu-se o republică rusă pe teritoriul Transnistriei, armata a 14-a rusă s'ar retrage aici fiind ca un spin în spatele Ucrainei şi putând în orice clipă izola Crimeea de restul teritoriului ucrainean. Acesta ar fi rolul în plus care i s'ar da armatei a 14-a.

Implicarea majoră în acest conflict ruso-român a Vicepreşedintelui rus Rutckoi precum şi declaraţiile sale care în esenţă reprezintă poziţia armatei ruse, ne duc la concluzia că cercurile de putere din Rusia (care la un moment dat ar putea fi independente de voinţa lui Elţîn) au hotărât crearea acestei republici.

In condiţiile acestea vom asista oare la o apropiere între România şi Ucraina, apropiere care ar putea duce şi la acceptarea de către Ucraina a discuţiilor privind teritoriile româneşti Bucovina de Nord, Herţa şi Hotinul, încorporate acesteia? Vom vedea!

PAVEL CHIHAIA

"FAŢA CERNITĂ A LIBERTĂŢII"

Urmare din nr. trecut

Interviul cu Alexandru Paleologu ne aminteşte de perioada postbelică de prin 1946, de o perioadă când foarte mulţi tineri erau dezorientaţi şi dezamăgiţi de politică, neştiind în ce direcţie să se îndrepte, spre stânga sau spre dreapta. Unii tineri dotaţi şi dornici de învăţătură au crezut în naivitatea lor că marxismul poate fi, cum spune Alexandru Paleologu "un fel de elixir eliberator" şi au fost atraşi de el ca şi autorul intervievat, însă viaţa şi în special minciuna şi crima comunistă care începuse să dea roade i-a dezmeticit mai ales atunci când au trecut nevinovaţi prin închisori, sau unii care n'au mai văzut lumina zilei. In sfârşit gestul lui Alexandru Paleologu, să-şi dea demisia din funcţia de ambasador al României la Paris, în acest timp al regimului actual, merită stima tuturor.

In domeniul istoriei, interviul lui Serban Papacostea deschide o pagină dureroasă din timpul când un Mihail Roler decidea destinul istoriei româneşti, când oameni de valoare erau arestaţi şi chinuiţi, pentru a face loc informatorilor şi nulităţilor, lucru cunoscut şi constatat cu prisosinţă la Facultăţile de istorie, filologie, filosofie, drept şi altele. Serban Papacostea nu-i uită pe cei care au avut de suferit de pe urma regimului comunist, adevărate valori ale culturii româneşti ca: E. Lăzărescu, Aurel Decei ori, binecunoscutul P.P.Panaitescu. Continuatori ai cercetării ştiinţifice în domeniul arheologiei, continuatori ai unei tradiţii cunoscute prin personalităţi ca Al. Odobescu, Gr. Tocilescu, Vasile Pârvan şi alţii, cercetătorii de astăzi care au trecut prin dificultăţile şi persecuţiile comuniste îşi atestă lucrările de cercetare pe care le-au creat cu râvnă şi pasiune pentru ştiinţa românească, în pofida umilinţelor şi restricţiilor impuse de regimul ateu, au cu ce se mândri în faţa lumii, aşa cum relatează Petre Alexandrescu, Mircea Babeş şi Alexandru Suceveanu.

Interviul cu tânărul plastician Sorin Ilfoveanu ne poartă în peisajul nostru autohton, alături de însemnaţi artişti români: Corneliu Baba şi alţii, pe potecile colinelor dintre Piteşti şi Câmpulung Muscel, prin Bucureştiul revoluţiei. Sorin Ilfoveanu este strâns legat de arta noastră populară veche, de frescele româneşti şi de arta contemporană a lui Pallady, având "o mare admiraţie pentru arta extremorientală" şi pentru arta bizantină.

In cele din urmă, am ajuns la interviul cu directorul secţiei româneşti de radio "Europa liberă", Nicolae Stroescu-Stănişoară, care ne transmite multe şi importante idei din programele care au fost difuzate şi altele care sunt în curs de difuzare.

Pe Nicolae Stroescu-Stănişoară, îl cunoaştem nu numai prin atitudinea sa de bun Român, dar şi ca un om cu o aleasă cultură, un om care ştie să mânuiască cu uşurinţă întregul mecanism de politică şi cultură din cadrul unei asemenea redacţii. Interviurile publicate sunt binevenite, pentru a cunoaşte părerile şi activitatea unor persoane care se ocupă cu scrisul, cu cercetarea ştiinţifică, cu arta şi învăţământul românesc. Meritul deosebit în această privinţă a interviurilor, a reuşitei şi difuzării lor îl poartă neobositul Pavel Chihaia, care prin pasiunea şi dorinţa de a realiza lucruri cu adevărat folositoare şi valoroase ne-a dăruit şi această carte de interviuri cu multe dintre cele mai cunoscute personalităţi româneşti.

Gheorghe RÂDULESCU

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

- DELA SMULGEREA DIN TRUPUL MOLDOVEI 1775) PÂNĂ LA CONSTITUIREA SUB AUSTRIECI A DUCATULUI BUCOVINEI 1849) -

-I-

Prof. Nicolae CIACHIR

Până la 1775 istoria Bucovinei se confundă cu istoria Moldovei medievale şi n'are sens să fie tratată separat. Din a doua jumătate a secolului al XIV-lea, teritoriul Bucovinei de astăzi, forma partea nordică a Moldovei, iar Suceava, era chiar cetate de scaun a ţării, iar mormintele a câtorva domnitori, în vechea biserică din Rădăuţi. Alexandru cel Bun (1400-1432), prin lunga sa domnie, a întărit definitiv ţara, i-a adus stabilitate şi noi ctitorii. A stăpânit dela Ceremus la limanul Nistrului şi dela Milcov la Hotin. Cronica lui Grigore Ureche şi Simeon Dascălul, ne spune că Alexandru cel Bun, a întemeiat Mitropolia dela Suceava (recunoscută oficial de către Patriarhul ecumenic) şi una din cele două episcopii, aflată pe teritoriul Bucovinei, la Rădăuţi.

"Prin vitejia lui Stefan cel Mare-arată Dimitrie Cantemir-ţinutul învecinat dinspre partea Podoliei până la gura râuleţului Serafineţ, a fost alăturat stăpânirii moldoveneşti şi astfel astăzi apele: Nistru, Serafineţ, Colacin, şi Ceremuş, unite între, ele formează hotarul de Mizănoapte al Moldovei" (Descrierea Moldovei, Ed. Academiei, 1973, pag.61). După o tradiţie înregistrată de I. Neculce, hotarul pe Ceremuş a fost fixat de logofătul I. Tăutu (T. Bălan, Hotarul dela Ceremuş în "Codrii Cozminului", IX, 1935, pag.273-282).

Moldova Superioară sau Tara de Sus, cuprindea 7 ţinuturi: 1) Hotinului; 2) Dorohoiului; 3) Hârlăului; 4) Cernăuţilor; 5) Sucevei; 6) Neamţului şi 7) Bacăului. Tinutul Sucevei, cuprindea - arată Cantemir - Suceava, fosta capitală a întregii Moldove, adică scaun domnesc şi metropolitan. Erau 40 de biserici de piatră, iar de lemn mai multe, 16.000 de case particulare, centru meşteşugăresc şi comercial înfloritor, aflat pe drumul de negoţ ce ducea la Lwow (Lemberg) din Polonia. De acest ţinut depindeau târgurile Rădăuţi şi Siret, primul şi scaun episcopal.

Tinutul Cernăuţilor, de-a lungul hotarului cu Polonia, cârmuit de un mare spătar, atestat documentar din 1404 ca făcând parte din trupul Moldovei.

Fluviul Tyras sau Nistru, numit de Turci Turla, despărţea pe Moldoveni de Poloni şi de seminţia Tătarilor de Oceacov, Statul rus având-şi frontiere, în acea vreme, la sute de kilometri, spre Răsărit.

Călătorul italian A.M. Graziani, scria la 1564, că Moldovenii "se încaieră la luptă cu atâta îndrăzneală, cu atâta dispreţ de duşman şi încredere în sine, încât adeseori, cu puţine forţe, au bătut chiar oştiri puternice de ale vecinilor" (Călători străini, II, pag.383).

Dragoş încă, cu oamenii săi - arată Cantemir - născuţi din sămânţă romană, se considerau nobili, ocupaţia era mânuirea armelor şi socoteau nevrednic pentru ei, ca luptători să se îngrijească de ogoare. De aceea au făcut prăzi şi au adus lucrători de pământ de prin vecini, populând mai dens ţara.

Moldovenii din Tara de Sus, erau oameni mândri, iar Câmpulungul, din Tinutul Sucevei (circa 50 de sate), alcătuiau un fel de republică, care îşi avea legi şi judecători proprii. Fiind regiune muntoasă, toată munca lor consta în special din îngrijirea oilor.

Pe plan european, în secolul al XVII-lea, în urma insuccesului Otomanilor de-a lua cu asalt Viena (1683), Habsburgii contraatacă şi prin pacea dela Karlovitz (1699) Ungaria, Slovacia şi Transilvania devin provincii ale Imperiului Austriac. In 1718, prin pacea dela Passarovitz, alte două provincii româneşti: Banatul şi Oltenia sunt ocupate de Habsburgi, dar un eşec militar al acestora, readuce Oltenia în 1739 în graniţele fireşti ale Tării Româneşti.

Imperiul Habsburgic urmărea îngrijorat succesele trupelor ţariste din timpul războiului ruso-turc din 1768-1774 şi profitând de slăbiciunea Porţii Otomane, viza să obţină compensaţii teritoriale în detrimentul poporului român, căruia deja îi acaparase Maramureşul, Transilvania şi Banatul. Deşi participase cu Rusia şi Prusia în 1772 la prima împărţire a Poloniei, ocupând o serie de teritorii printre care şi Galiţia, apetitul austriac era în creştere.

In Ianuarie 1773, Cancelarul austriac Kaunitz, dădea instrucţiuni baronului F.M. Thugut, ambasador la Istanbul, să se informeze asupra teritoriilor româneşti de dincolo de Orşova, precum şi ale Moldovei de Nord din vecinătatea Pocuţiei (N. Ciachir, Gh. Bercan, Diplomaţia europeană în epoca modernă (1566-1919), Bucureşti, 1984, pag.213).

In Septembrie 1774, Kaunitz îl informa pe Thugut că Viena s'a decis să ocupe Nordul Moldovei, considerat punct strategic prin care se putea realiza legătura dintre teritoriile poloneze acaparate în 1772 şi Transilvania. Habsburgii iniţial înclinau să ocupe Oltenia, provincie deţinută de ei între 1718-1739, în sensul că aveau un precedent. Dar Iosif al II-lea, care va domni din 1780, asociat la domnie, de către mama sa, Maria Tereza, făcuse o călătorie incognito pe valea Oltului şi raportase despre sărăcia provinciei. In acelaşi timp Colonelul Carol Enzenberg, preţuieşte Nordul Moldovei la circa 21 de milioane de florini.

La sfârşitul lui Decembrie 1774, ambasadorul Thugut raporta lui Kaunitz că Grigore al III-lea Ghica (1774-1777), Domnul Moldovei, protestase vehement la Poartă împotriva ruperii Bucovinei din trupul Moldovei, arătând că respectivul teritoriu nu a făcut niciodată parte din Pocuţia, iar ocuparea sa nu poate fi considerată un act amical al Austriei.

Cu toate acestea, prin corupţie, şantaj şi presiuni militare (concentrări de trupe în zona Belgradului), la 7 Mai 1775 se semna convenţia austro-otomană, compusă din patru puncte, prin care Nordul Moldovei (Bucovina), cu vechea capitală, Suceava şi mormântul marelui Stefan, dela Putna, intra în componenţa Imperiului Habsburgic. Ignoranţa şi venalitatea funcţionarilor otomani însărcinaţi cu delimitarea hotarului a generat anexarea, în plus, a încă 30 de sate, acest nou abuz al Vienei fiind întărit de o convenţie explicativă a Convenţiei din 7 Mai 1775, încheiată la Istanbul, la 12 Mai 1776 (Hurmuzachi, Documente, VII, pag.277), în baza căreia frontiera dintre Moldova şi Imperiul Habsburgic era fixată pe râul Suceava la confluenţa acestuia cu Siretul. Deci teritoriul cedat, care va fi denumit Bucovina, era de 10.441 metri pătraţi, însumând o serie de oraşe (târguri), 226 de sate şi 52 de cătune şi o populaţie de circa 70.000 de locuitori. Statistica specifică: 47.860 suflete de Români, 15.000 de Ruteni, plus Polonezi, Ruşi, Armeni, Evrei etc.

Comandantul trupelor de ocupaţie Generalul Gabriel Splény, adresându-se locuitorilor, din acest teritoriu spunea: "...această bucată de loc a Moldovei, pe unde s'au pus hotar şi semne, împărăteşti pajure, este în stăpânirea împărăţiilor sale crăiasa apostolicească Maria Tereza şi împărăţia sa Iosif Secundul. Si de acum înainte, orice poruncă dela Poarta Otomană ori dela Divan (din Iaşi) nimeni să nu cuteze a asculta, ci toate poruncile vor veni dela Măria Sa Baron Splény şi a oamenilor Măriei Sale".

In 1875, ca răspuns la încercarea Vienei de a serba centenarul "împreunării Bucovinei cu Austria", Mihail Kogălniceanu, într'o lucrare bazată pe documente inedite revelatoare-corespondenţa Cancelarului Kaunitz cu baronul Thugut şi cu internunţiul catolic austriac dela Istambul - dezvăluia cum guvernul habsburgic se pregătea prin coruperea demnitarilor Porţii, să acapareze teritorii din trupul Moldovei, documentele erau precedate de o introducere bine argumentată, unde Mihail Kogălniceanu scria: "...atunci când nu-i venea la mână a apuca tot, ea, Austria, se mulţumea a lua şi părţi şi chiar părticele" (M. Kogălniceanu, Răpirea Bucovinei după documentele autentice, 7 Mai (25 Aprilie) 1775 Bucureşti, 1875, pag.14)

La 1 Octombrie 1777, populaţia Moldovei austriece, aşa apar primele acte oficiale austriece - era chemată să depună jurământul de credinţă faţă de noua stăpânire habsburgică. Maria Tereza lansa un manifest către supuşii săi, făgăduindu-le respectarea legilor şi obiceiurilor ţării.

In timp ce în seara zilei de 1 Octombrie 1777, generalul comandant austriac, dădea în noua sa reşedinţă din Cernăuţi, o mare recepţie, în palatul dela Iaşi, domnitorul Grigore Ghica, era decapitat de către un emisar al sultanului. Un contemporan, nota pe pagina unui Minei: "Să se ştie când au tăiat Turcii pe Măria Sa Grigore Alexandru Ghica Voievod în Iaşi, cu vicleşug prin un spurcat de Turc capugiu la casele din Beilic la văleatul 1777 Octombrie 1, Duminică spre Luni".

Ion Nistor în documentata sa lucrare "Istoria Bucovinei", scrisă în 1949, dar care a văzut lumina tiparului de abia în 1991, reproduce însemnările unui corespondent din Istanbul, datate la 19 Noembrie 1777, privind cauza asasinării domnitorului Moldovei din ordinul sultanului "...districtul Bucovinei a fost principala cauză a asasinării Principelui Ghica. Acest domn nu voia cu nici un preţ să consimtă la cesiunea Bucovinei în favoarea Austriei. El se comporta, precum se vede, ca un suveran independent" (pag.14).

In patru ani, adică în 1779, populaţia Bucovinei a sporit cu 47.715 de suflete, atingând cifra de 116.925. Statisticile austriece sunt exacte şi din ordinul noului guvernator militar al Bucovinei, Generalul Enzenberg (care a preluat funcţia în 1779), aflăm şi de unde venea acest spor. Din Transilvania, Maramureş, Moldova şi Galiţia, acordându-se celor veniţi o serie de privilegii. Astfel statisticile consemnează numele familiilor transilvănene aşezate în Bucovina, ocupaţia, averea mişcătoare, originea etnică şi ce sate au înfiinţat. De pildă din Transilvania au venit în Bucovina în 1778, 4587 de Români şi 431 de Secui. Veneau din comitatele Bistriţa-Năsăud, Maramureş şi Trei-Scaune şi s'au aşezat în 52 de sate din Sudul Bucovinei, întemeind fie sate noi (Tereblecea, Botoşana, Iaslovăţ, Teodoreşti etc), fie aşezându-se alături de băştinaşi în satele: Stupca, Corlata, Gura Humorului, Solca, Iţcani, Voroneţ, Sadova, Dorna, Carapciu pe Siret etc. Ca ocupaţie, afară de ţărani, morari, cojocari, fierari, olari, învăţători, preoţi.

Afară de Români, Secuii colonizaţi pe moşiile mânăstireşti, au constituit coloniile ungureşti dela Tibeni-Istensegits, Iacobeni, Dorneşti Maneuţi, Ruteni fugiţi de pe moşiile boiereşti din Galiţia şi Pocuţia, sectari ruşi, numiţi lipoveni formând satele Climăuţi, Lipoveni, Fântâna Albă, iar mai târziu Lucavăţ, Iosif al II-lea, îngăduindu-le exercitarea liberă a confesiunii lor, Slovaci aşezaţi la Solonetul Pleşul şi Poiana Micului şi în special colonişti germani, Armeni, Tigani etc.

In Bucovina, afară de vatra celor 3 oraşe (Cernăuţi, Siret, Suceava) şi de teritoriul ocolului Câmpulungului, populat de ţărani liberi, pământul se găsea în stăpânirea mânăstirilor, Episcopiei de Rădăuţi şi a boierilor. In urma secularizării moşiilor mânăstireşti şi episcopale din 1783 s'a creat fondul bisericesc (organizat definitv în 1786), care avea misiunea de a întreţine biserica şi şcoala. Fondul acesta era jumătate din provincie (Ilie Corfus, Agricultura în Tările Române, 1848-1864, Bucureşti, 1982, pag.9-11). In Bucovina, Habsburgii au păstrat şi aplicat aşezământul lui Grigore Ghica din 1776. In Bucovina, juridic se afla ţăranul liber (din 1749), dar care în realitate se bucura de o libertate limitată, având dreptul de folosinţă asupra pământului pe care-l lucra. Până la 6 August 1786, Bucovina era o provincie austriacă de sine stătătoare, rămasă sub conducere militară, exercitată ca atare şi în administraţia bisericească, şcolară şi în gospodărirea domeniilor bisericeşti secularizate (Ion Nistor, Istoria Bucovinei, pag.30).

Continuare în numărul viitor

DECLARAŢIA CONSILIULUI DE COOPERARE AL SOCIETĂŢILOR SOCIAL-POLITICE ŞI CULTUROLOGICE ROMÂNEŞTI DIN REGIUNEA CERNĂUŢI

Membrii Consiliului de Coordonare al Societăţilor social-politice şi culturologice româneşti din regiunea Cernăuţi îşi exprimă profunda îngrijorare în legătură cu evenimentele tragice din Transnistria, provocate de elemente criminale, imperiale şi comuniste, constituite sub conducerea aşa zisei "Republici moldoveneşti transnistriene" şi susţinute de forţe înarmate din afară. Scopul lor evident, este încercarea de reanimare, prin forţa armelor, a imperiului şi a sistemului comunist ce s'au prăbuşit, proces definitiv şi ireversibil; înnăbuşirea în sânge a dorinţei de libertate şi independenţă a poporului din Moldova, menţinerea unei ordini colonialiste, aţâţarea urii între naţionalităţile conlocuitoare după un principiu vechi şi utilizat cu pricepere de aceleaşi forţe timp de peste 70 de ani, împarte şi stăpâneste.

Pe calea înfăptuirii acestor intenţii revarsarde Moldova nu este prima victimă şi nici pe departe ultima. In acest sens este regretabil faptul că formaţiuni de Cazaci înarmaţi s'au strecurat pe teritoriul Ucrainei şi acţionează împotriva altui Stat independent învecinat. Pentru populaţia din regiunea Cernăuţi, aceasta este cu atât mai regretabil, fiind cunoscut faptul că frontiera între Ucraina şi Cernăuţi, unde contactele cotidiene între locuitorii ambelor state sunt permanente, este păzită cu mare stricteţe.

Chemăm pe toţi oamenii de bună credinţă să susţină poporul Moldovei în necesitatea vitală de a-şi păstra integritatea teritorială şi independenţa republicii.

Sprijinim toate acţiunile îndreptate spre o soluţionare paşnică a conflictelor, încetarea imediată a vărsărilor de sânge, pentru revenirea refugiaţilor la casele lor.

Ne pronunţăm pentru retragerea imediată şi necondiţionată a formaţiunilor ilegale de mercenari de pe teritoriul Moldovei.

In aceste zile de grea cumpănă pentru fraţii noştri din Moldova, Românii din regiunea Cernăuţi îşi exprimă sprijinul lor deplin fiind gata să le acorde tot ajutorul posibil.

Consiliul de Coordonare al Societăţilor româneşti din regiune se adresează către toţi concetăţenii cu rugămintea de a acorda ajutor bănesc familiilor din Republica Moldova a căror membri au căzut la datorie. Ajutoarele se primesc la sediul Societăţii "Mihai Eminescu".

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

· Dacă tu ești acel domn între 47 - 56 ani, sensibil, cu caracter, care te simți la fel de singur ca mine și dacă dorești o legătură solidă, grăbește-te să-i scrii unei doamne foarte atractive, 48 ani, proiectantă, divorțată, cu doi copii, care de nouă ani trăiește în **Germania**. Relații în RFG pe adresa: Regina Togel (Rodica), Adolf Kopling Str. nr.7, 8900 Augsburg, Germania, Tel. 0821/96764.

· Român, Oltean, cu domiciliul în Franța, doresc corespondență, în vederea căsătoriei, cu o Româncă din țară sau străinătate, cu ochii verzi sau albaștri, până în 36 ani. Trimiteți fotografie recentă la adresa următoare: M-elle Lemoine Maryse, 22 Rue Albert Schweitzer, 49240 Avrille , France.

· Stancu Victoria, pregătire medic, 1,60m înălțime, suplă, ochi albaștri, blondă, fără obligații, dorește cunoștință serioasă cu un domn serios, vârsta nu e critică, numai seriozitatea. Adresa: Drumul Taberei nr.21, 1S14, apt.16, Sector 6, București, România.

· Dorescu Dora, 55 de ani din București, Str.Prieteniei nr.2, Bl.A13, Ap.2, Sector 3, dorește cunoștință cu un Român stabilit în orice țară din Vest. Inălțime - 1,66m, 65 kg, blondă, gospodină, ardeleancă (din Cluj), de meserie dactilografă. Tel. București: 24.84.05.

Frați Români,

ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI DIN ROMANIA (FILIALA FRANTA), BISERICA ORTODOXA ROMANA DIN PARIS și BISERICA GRECO-CATOLICA ROMANA DIN PARIS vă invită să participați la comemorarea ZILEI EROILOR, ce va avea loc Sâmbătă 6 Iunie 1992, la Soultzmatt.

La ora 13.00 va începe serviciul religios pentru odihna sufletelor celor 687 de eroi români care dorm în acest impresionant cimitir.

A fost invitată și Familia Regală.

Localitatea Soultzmatt este situată în Franța (Alsacia), zona Strasbourg, pe șoseaua dintre Colmar și Belfort, lângă gara Rouffach.

Dumnezeul părinților noștri să vă binecuvânteze!

Remus RADINA

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

ILIESCU-ROMAN: 0-0

S'a limpezit tovărășia!

După aplauze, fluierături și sculatul în două picioare, Dl. Iliescu a rămas fără FSN și FSN-ul a rămas fără Dl. Iliescu.

La ședințele partidului, unde bastoanele și bricegele au fost reținute la ușă, a luat parte și senatorul Bulă care a subliniat acuzele aduse de fostul prim-ministru actualului președinte:

Dl. Iliescu e cu inteligența neîntoarsă, un satrap care a chemat minerii, a distrus prestigiul țării, un om a cărui morală nu face umbră, un președinte care n'are drept să fie președinte..." etc.

Totuși, parlamentarul Bulă, în spirit de dreptate, a recunoscut că Dl. Iliescu a făcut și el o faptă măreață pentru care trebue să-i rămânem recunoscători:

L-a dat afară pe Domnul Roman!

"NECUNOSCUȚII"

Doi ziariști străini s'au prezentat într'o seară la Dl. Iliescu, spunându-i că doresc să scrie despre progresele noului regim, dar auzind că'n România unii ziariști au fost bătuți, unul chiar omorât, au cerut ca Dl. Iliescu să le garanteze că nu vor avea și ei aceeași soartă.

Dl. Iliescu, după ce a dezmințit zvonurile răutăcioase, ca să-i asigure că nu li se va întâmpla nimic, le-a oferit două revolvere autorizându-i să împuște pe oricine ar îndrăzni să-i atace.

Pleacă ziariștii încântați, dar n'au mers nici trei blocuri când doi indivizi se năpustesc peste ei apucându-i de gât: aveți aparat de fotografiat? Sunteți ziariști? Ha? Sidă-i cu pumnii și picioarele. Cei atacați și-au adus aminte că au revolvere, au tras și i-au lăsat pe atentatori morți pe trotuare. Ajunși pe Calea Victoriei, alți trei indivizi, tot spătoși, au vrut să-i împingă într'un gang dar au avut aceeași soartă ca și primii doi. In apropierea hotelului au mai fost atacați de alți doi pietoni dar au fost, și ei răpuși de gloanțele revolverului prezidențial.

A doua zi ziarele publicau senzaționala știre: "Azi noapte au fost asasinați șapte ofițeri de Securitate!"

METAMORFOZAREA LUI CEAUȘESCU

Dl. George Damian scrie în ziarul "Romanul", nr. 20:

"Ceaușescu descoperea exact (în Codreanu, N.R.) acel prim model necesar de lider charismatic...care l-a urmărit pe Ceaușescu toată viața...", cu toate că legionarismul avea "ideologii simpliste, rudimentare, ANTI-CULTURALE" (Sublinierile noastre)...

Codreanu a fost primul idol al lui Ceaușescu "înainte de Stalin, Gheorghiu-Dej sau Mao...tot aci (în Mișcarea Legionară) trebue căutat desigur și germenele antiintelectualismului notoriu al lui Ceaușescu...ori unele concepții tipice: OMUL NOU, NOUA ORDINE". Nu mai așa se poate înțelege "trecerea rapidă și fără remușcări...dela legionari la organizațiile comuniste..."

Lăsăm ca absența oamenilor de cultură din Mișcarea Legionară s'o rezolve discipolii lui Nae Ionescu, Eliade, Noica, Blaga, Țuțea etc. și să ne imaginăm purtarea tovarășului Ceaușescu dacă n'ar fi fost infectată cu microbul legionar.

Iată cum ar descrie "Scînteia": "O zi din viața Președintelui":

Cu ocazia Sfintelor Sărbători ale Paștelui tovarășul Secretar General, Nicolae Ceaușescu, împreună cu distinsa sa soție și cei trei copii drăgălași au luat parte la Slujba Invierii, după ce mai înainte întreaga familie s'a spovedit și împărtășit.

Aflăm din Dealul Mitropoliei-continuă "Scînteia"- că P.F. Teoctist l-ar fi dojenit pe adânc credinciosul președinte pentrucă'n Vinerea Mare ar fi mâncat fasole cu brânză. Intru iertarea păcatului Prea Fericitul i-a cerut credinciosului președinte să facă 10 mătănii și să citească "Manifestul lui Karl Marx".

Aceeași influență nefastă--ne spune tot Dl. G.D. --au avut-o legionarii și asupra Regelui Carol al II-lea. "care încerca insistent dar inutil să-și subordoneze politic Mișcarea Legionară". Măritișul Codreanu-Carol n'a ajuns nici măcar în gura pețitoarelor, deoarece existau "nepotriviri de caracter".

Despre legionari se scrie de șase decenii: fasciști, simpliști, teroriști, inculți, desculți și multe altele; acum cităm din volumul D-lui N. Steinberg, "Jurnalul Fericirii": (Despre autor și volum s'a scris în "C.R.", N.R.)

"Carol ...este cel mai pustiitor flagel care s'a abătut vreodată asupra țării românești; mai rău decât Hunii, Avarii, Gepizii...potopul, grindina, seceta, ciuma lui Caragea...incendiile, cutremurele, lăcustele...filoxera...ocupațiile rusești...puțurile otrăvite, femeile siluite, bisericile pângărite..." etc.

Ce statui celebre rămâneau în istorie: un Carol al II-lea, un Gheorghiu Dej, un Ceaușescu, ba chiar și D-nii Roman și Iliescu, dacă n'ar fi existat legionarii și golanii?

Tema Romfest '92 este:

"ȚARA DE AZI, ROMÂNIA DE MÂINE"

ROMFEST '92

31 IULIE - 2 AUGUST

HAMILTON, ONTARIO, CANADA

PROGRAMUL FESTIVITĂȚILOR

VINERI 31 IULIE

7.00 pm - Recepție în Sala "Grand Ballroom" - Royal Connaught Hotel.

SÂMBĂTĂ 1 AUGUST

8.00 - 9.00 am - Micul dejun

9.00 - 9.30 am - Slujba religioasă de deschidere a lucrărilor

9.30 - 12.30 pm - Comunicări pe secții (Tineret, Culturală, Istorică) în Sălile: "Connaught Square", "Ontario Room" și "Grand Ballroom" - Royal Connaught Hotel.

12.30 - 2.00 pm - Masa de prânz va fi servită în camera "Bayshore"

2.00 - 5.00 pm - Comunicări - Secția Politică, Sala "Grand Ballroom" Royal Connaught Hotel.

5.00 - 6.30 pm - Pauza pentru masa de seară

6.00 - 9.30 pm - Spectacol - concert. In program:
- Grupul de dansuri românești al Clubului Cultural Româno-Canadian "Mihai Eminescu" din Regina, Saskatchewan, Canada; Director/coregraf Maestrul Petre Bodeuț;
- Stefan Hruscă;
- Taragotistul - Dumitru Fărcaș
- Prezentator: Doru Octavian Dumitru.

9.30 - 1.00 am - Seară de dans cu orchestra "Continental" din Toronto.

SÂMBĂTĂ 1 AUGUST

10.00 am - 5.00 pm - Campionat de fotbal între echipele participante la Câmpul Românesc

DUMINICĂ 2 AUGUST

10.00 am - Slujbă religioasă oficiată de preoții prezenți la Capela "Sfânta Maria" dela Câmpul Românesc

10.00 am - Finala Campionatului de fotbal - Câmpul Românesc.

1.00 pm - Banchet de închidere a lucrărilor ROMFEST '92 în sala Centrului Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc.

Cei ce doresc să participe prin lucrările lor la sesiunile ROMFEST '92, sunt rugați să trimită o copie a lucrării respective, până la 30 Iunie 1992, la:

Secția Tineret	Secția Culturală	Secția Istorie	Secția Politică
Dr. Nicolae Popescu	Prof. Aurel D. Ciufecu	Prof. Nicolae Iliescu	Prof. Ion Halmaghi
2680 Blvd. Toupin	90 Laslo Terrace	Deerhaven Rd.	3110 Gaewood Crt.
St. Laurent, P.Q.	Fairfield, CT.	Lincoln, Mass.	Alliance, Oh.
H4R 1G5, Canada	06430, USA	01773 USA	44601, USA

Timpul acordat fiecărei lucrări este de maximum 15 minute.

Artiștii plastici și sculptorii care doresc să participe la expoziția ROMFEST '92 sunt rugați să trimită un Curriculum vitae, fotografii și lista de lucrări, ce doresc să le expună. Spațiul acordat fiecărui artist este de 2.5 m. Spațiul fiind limitat, se acordă prioritate primilor înscriși. Fiecare artist este responsabil de transport și supravegherea lucrărilor sale. Scrieți la:

Florian Săndulescu, 16 Westaway Place, Hamilton, Ontario, L9C 2 G1, Canada.

Echipele ce doresc să participe la Campionatul de Fotbal ROMFEST '92 sunt rugate să se înscrie la: George Done, 113 Marlowe Dr., Hamilton, Ontario, L9C 2J1, Canada.

Rezervați-vă camere la:

"Royal Connaught Hotel"

112 King St. E. Hamilton Ont., Canada L8N 1A8 Tel: 1-800- 263 8558

-Pentru a obține prețul redus de $ 75.00 / camera / zi, menționați: "Rezervație pentru Romfest"

-Reducerea de prețuri se termină la sfârșitul lunii Iunie 1992

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

PENTRU DOVEDIREA ADEVĂRURILOR COMUNISTE

Uniunea Naţională a celor care nu au fost membri ai P.C.R. consideră că cetăţenii cei mai lipsiţi de protecţie au fost nemembrii de partid, forţa conducătoare ''apărându-şi doar comuniştii şi securiştii''. Din acest motiv, uniunea a înaintat actele necesare înscrierii unei asociaţii proprii care să demaşte autorii abuzurilor şi atrocităţilor din anii dictaturii şi care să-i depisteze pe autorii masacrului din Decembrie 1989.

Asociaţia Naţională pentru Dovedirea Abuzurilor declară că persoane din conducerea acestei uniuni ''întâmpină dificultăţi la înscriere, iar o judecătoare şi-a permis să tot taie şi să modifice pasaje din statutul nostru.''

RECHEMARE ÎN VEDEREA INVESTIGAŢIILOR

Domnul (oare ?) Constantin Olteanu, Ambasadorul României în Ecuador, a fost rechemat dela post pentru a furniza detalii în legătură cu activitatea sa ca secretar al guvernului, în perioada guvernării Roman. Surse parlamentare şi ale Ministerului Afacerilor Externe au infirmat zvonul că sus-numitul personaj este suspectat de repartizarea preferenţială a unor locuinţe din cartierul Primăverii (zona de protocol ''zero'' din Bucureşti), activitate de care s'a ocupat personal, sursele amintite atenţionând însă despre posibilitatea implicării sale în gestionarea necorespunzătoare a fondurilor defunctului (?) P.C.R.

DIN NOU VOM STRÂNGE CUREAUA

Lista produselor la care subvenţionarea de către Stat se va reduce cu 25% cuprinde:carne şi produse din carne de porc şi vită calitatea a II-a, salam de vară, carne de pui în carcasă, zahăr, ulei, unt, lapte, lapte praf, combustibili (lemn, cărbune, gaze lichefiate şi naturale), energie electrică şi termică, proteze ortopedice, vată medicinală.

Deci, în România, purtătorii de curea vor mai face o gaură!

Nicoleta BUZNER

INTERZICERE

Dela 1 Ianuarie 1992 vagoanele de călători ale Societăţii Naţionale a Căilor Ferate din România nu mai pot trece graniţele ţării. La data menţionată a intrat în vigoare o reglementare internaţională conform căreia vagoanele care circulă în Occident trebue să corespundă anumitor norme de calitate şi curăţenie. Vagoanele româneşti nu corespund acestor norme!

Cu vagoanele fabricate la Arad, acum aproape şapte decenii, ne puteam făli oriunde în lume. Ce-i drept erau şi bine întreţinute, în mod civilizat.

ABIA DUPĂ ANUL 2000

Sistemul administrativ FSN dă dovadă de multă bunăvoinţă şi eficacitate maximă şi în jud. Dolj. Cei 220.000 de cetăţeni ai judeţului îndreptăţiţi să-şi recapete pământurile confiscate de comunişti îşi vor primi, toţi, titlurile de proprietate - dacă treburile vor continua să meargă în halul în care merg astăzi - după anul... 2000. Până astăzi nici 10% dintre cei care aveau drept la aceste titluri nu le-au obţinut.

"REFUGIAT POLITIC"

De curând, o altă pramatie din ''Parlamentul'' ţării a fugit în străinătate.

Deputatul FSN de Făgăraş, Ciprian Enache a profitat de o invitaţie a unor rude ale soţiei sale pentru a rămâne în U.S.A., extenuat de cantitatea legilor anti-democratice care le-a votat în decursul ultimilor doi ani. Probabil că nici ciubucurile realizate n'au fost la înălţimea aşteptărilor.

DROJDIA DE PÂINE

Deşi România are şase fabrici de drojdie pentru panificaţie, fostul ministru, Dl. PLACINTA a încheiat un contract cu Turcia pentru importul a 6000 t de drojdie turcească (sic)!

Din cauza aceasta fabricile noastre au fost obligate să deprecieze mii de tone de drojdie.

Semnalăm că 1 t de drojdie turcească costă 150.000 de lei, în timp ce 1 t din acelaşi produs fabricat în ţară care fabrică pâine cumpără drojdia dela fabrica Bragadiru! În plus, fabricile româneşti care fabrică pâine preferă să întrebuinţeze drojdia turcească, adusă de D-nul Plăcintă, putând astfel să transfere pierderile pe contul subvenţiei Statului, deci pe spinarea cetăţenilor contribuabili.

Din afacerea asta, care a costat câteva milioane bune de dolari, câţi ticăloşi şi-or fi umplut buzunarele cu ''ciubucurile'' luate?

MELASA

Se ştie că zahărul este subvenţionat de Stat. Pentru acoperirea ''cheltuielilor'' subproduşi zahărului, melasa - din care se face drojdia de pâine - a ''crescut'' şi ea dela 500 lei tona la 15.000 lei tona, de 30 de ori, bătând astfel recordul naţional de scumpire a preţurilor; alţii care s'au ''îndulcit'' graţie iresponsabilităţii responsabililor din ministere şi întreprinderi.

PROFESORII "EMERIŢI" ŢIN CURSURI UNDE VOR

Studenţii Academiei de Artă din Bucureşti au hotărât, anul trecut, să nu mai primească în facultate pe D-nul. Răzvan Theodorescu, profesor şi Preşedinte al Radioteleviziunii române.

Drept care, cu multă modestie, d-nul profesor a hotărât să ţină totuşi prelegerile sale în biroul prezidenţial dela RTV, la care participă câţiva studenţi oportunişti. Acestora nu le pasă (ca de altfel nici d-lui. profesor) că telefonul sună tot timpul, că d-nul profesor se uită la televizor când are chef, că unii intră şi alţii ies, ca la moară, când au chef, că D-nul. Theodorescu are des discuţii telefonice importante şi lungi ca de exemplu cea cu Sergiu Nicolaescu care i-a povestit, în amănunt, cum şi-a rupt trei coaste etc. etc.

Lacheul FSN-ului care a transformat modul de informare cel mai eficient într'o oficină de propagandă cripto-comunistă are dreptul absolut să-şi facă de cap, după bunul său plac.

TOT DELA OFICIUL DE STAT PENTRU CALITATE

In ultimul său raport, oficiul semnalează, printre altele:

- în şase luni reţeaua de farmacii din Bucureşti, şi jud. Mureş, Iaşi şi Cluj au înapoiat la expeditor medicamente care nu indicau seria, data fabricaţiei şi nici termenul de valabilitate.
- 65 t de lapte şi produse lactate aveau caracteristicile esenţiale - grăsime şi substanţă uscată - sub limite; unele era rău şi mucegăite. Incriminate sunt fabricile din Alba-Iulia, Botoşani, Covasna, Hunedoara, Mehedinţi, Sălaj, Prahova şi bine'nţeles Bucureşti.
- S.A. Pertina din Râmnicu-Vâlcea a falsificat, prin adaos de amidon, 100 de kg de pastă de mici.
- 398 t de conserve de legume şi fructe alterate (urme de nisip, neetanşe şi bombate) au fost fabricate de întreprinderi din Arad, Suceava, Vâlcea şi Bucureşti.
- au fost găsite şi 100t de pâine făcută din grâu încolţit sau atacat de mucegaiul Fusarium care, printre altele, are efecte nocive asupra femeilor însărcinate.
- 3,2 t de ciocolată râncedă sau mucegăită, la Bucureşti.
- Bazele ROMCEREAL din Teleorman au devenit campioni naţionali: 91% din din grâul depozitat este încolţit!

Nu putem cita toate crimele constatate de oficiu: raportul cuprinde 16 pagini!

Sănătatea cetăţenilor şi calitatea alimentelor pare a fi - şi pentru guvernul actual - o preocupare marginală.

REVENDICARE BIZARĂ

Cetăţeanul francez Paul Philippe de Hohenzollern a depus la Tribunalul Municipiului Bucureşti, secţia a IV-a. în calitate de mandatar al tatălui său Mircea, (decedat) o cerere de atribuire a paternităţii, post mortem!

El cere ca pe certificatul de naştere al tatălui său să fie menţionat la rubrica ''tată'', Rege Carol al II-lea al României (sic).

Este ştiut că Mircea de Hohenzollern s'a născut în urma relaţiilor pe care Carol al II-lea le-a avut cu Zizi Lambrino, pe vremea când era Prinţ moştenitor.

De un an de zile Paul Philippe de Hohenzollern a făcut numeroase vizite în ţară cu ocazia cărora s'a constatat că relaţiile sale cu autorităţile cele mai înalte ale ţării sunt dintre cele mai cordiale. Menţionăm că în conformitate cu legile civile româneşti şi chiar cele internaţionale, cererea depusă la Tribunalul din Bucureşti nu poate avea câştig de cauză (termene depăşite de ani de zile, citarea la proces a unei ''Prinţese'' - n.n. Elena Lupescu - decedate etc.).

Tinând seama de primirea extrem de călduroasă făcută de populaţia ţării Regelui Mihai I cu ocazia vizitei sale recente, în România, se poate foarte bine presupune că cererea de mai sus - cel puţin bizară nu este decât o manevră de diversiune încercată de cei care sunt la conducere, astăzi.

S'A REZOLVAT CRIZA BENZINEI

Ultimele calcule dau de înţeles că un autoturism ''Dacia'' va costa (chiar fără unii din compuşii lui esenţiali, frânele, cutia de viteză care demultiplică etc. care lipsesc de obicei) peste 1.000.000 de lei.

Fără automobile, lumea nu mai are nevoie de benzină şi nu mai este obligată să stea la coadă nopţi întregi, în faţa pompelor goale.

Căruţele ar putea înlocui automobilele dar, din nefericire, caii şi boii încă n'au fost ''restructuraţi'' pentru a se hrăni numai cu apă, nutreţul de vite fiind tot aşa de rar ca benzina. In ''ţara democraţiei originale'' ne rămân totuşi roabele (chiar fără roţi de cauciuc, care nu există nici el) care prezintă însă un risc: acela, că cei ce ar putea să le împingă să nu păţească ce a păţit măgarul lui Buridan!

SE VÂND LA "LIBER" ŞI VAGOANE

Maria Condrea, primitor-distribuitor la schela de foraj din comuna Ianca, jud. Brăila, dotată cu un deosebit spirit de ''întreprinzător'' a imaginat vânzarea unui produs destul de rar pe piaţă: vagoane! Lui Vasile Mocreanu, din com. Bordei Verde, i-a vândut contra 10.000 de lei şi 10 kg de brânză un vagon dormitor tip S.H.A.A. Alte două vagoane au fost livrate lui Vasile Virgil şi Dan Drăgan. Al patrulea vagon nu a putut fi ''Comercializat'' fiindcă, până la urmă, poliţia din Ianca a întrerupt acest comerţ lucrativ, ce-i drept, oarecum mai special.

In halul de debandadă în care se găseşte ţara, nu near mira să aflăm, într'o bună zi, că s'a găsit un băiat ''descurcăreţ'' care să vândă ... locomotivă.

REALITATEA ROMÂNEASCĂ

Intr'o conferinţă de presă ţinută la Bucureşti, Ministrul Apărării Naţionale, Dl. Gen. lt. Nicolae Spiroiu, a făcut cunoscut că circa 19 mii de dosare ale fostului partid comunist şi ale Securităţii au fost scoase ilegal din ţara. Alte 39 de mii de dosare au fost sustrase în timpul evenimentelor din Decembrie, în timp ce Armata a reuşit să salveze alte 100.000 de dosare pe care le va transmite Ministerului de Interne.

Un purtător de cuvânt al Serviciului Român de Informaţii (urmaşul fostei Securităţi) a refuzat să comenteze în vreun fel declaraţiile Ministrului Apărării. In cadrul aceleiaşi conferinţe de presă, Dl. Nicolae Spiroiu a precizat că în opinia dânsului dezvăluirea conţinutului acestor dosare nu va provoca decât ''dezordine şi tensiuni sociale''. Este cunoscut faptul că Parlamentul a votat o lege care, interzice accesul publicului la aceste dosare, timp de 30 de ani.

*

Tribunalul Municipiului Bucureşti a înregistrat un nou partid. Este vorba de Convenţia Solidarităţii Sociale. Printre membrii fondatori se află şi deputatul Claudiu Iordache, fost Vicepreşedinte al F.S.N. O acţiune demnă de laudă a D-lui Claudiu Iordache este arderea în faţa populaţiei din Timişoara a carnetului de membru F.S.N. şi mai apoi părăsirea acestui partid. Desele întâlniri pe care Dl. Iordache le-a avut cu sindicatele muncitoreşti (Cartelul Alfa, Frăţia) ne face să bănuim tenta social-democrată a noului partid.

*

La acelaşi tribunal al Municipiului Bucureşti a fost înregistrată noua ''aripă'' iliesciană a Frontului Salvării Naţionale. Denumirea sa este ''F.S.N. '22 Decembrie'', iar scopul, mângâierea pe creştet a D-lui Ion Iliescu în viitoarea campanie electorală prezidenţială.

Eugen POPESCU

CONVENŢIA DEMOCRATICĂ

continuă fără Radu Câmpeanu

Desen de LEUCEA

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

PRIMĂVARA DIN FEBRUARIE

Odată cu alegerile locale au răsărit şi mugurii democraţiei.

Feseniştii aşteptau să numere tot atâtea voturi câte au numărat la ultimul scrutin dedicat Constituţiei.

S'au înşelat.

Infrângerea la urne se datoreşte în parte şi Statelor Unite care, în schimbul ajutorului oferit, au impus trei condiţii:

Alegeri libere, televiziune independentă şi Securitatea să fie controlată de civili.

Până acum s'a realizat o condiţie şi un sfert: alegeri libere şi câteva ore de TV necontrolate de Palatul Cotrocenilor.

Noua politică de a-şi băga nasul "în treburile interne" ale altor ţări (Când cer ajutor economic, N.R.) a devenit "un musai". Ceauşescu încasa "vitaminele verzi" dar poporul continua să rămână flămând; acum se controlează investirea banilor împrumutaţi: nu poţi cheltui dolarii destinaţi pentru construcţii de şosele ca să-i cumperi Lenuţei inele şi mărgele.

Discuţiile Washington-Bucureşti devin din ce în ce mai dese, în timp ce despre Dl. Iliescu se vorbeşte din ce în ce mai puţin.

E un du-te-vino peste Atlantic: politicieni, economişti, afacerişti (Unii cu bani, alţii cu banii altora, N.R.) militari, primari etc. toţi vorbesc şi toţi învaţă câte ceva: ce înseamnă privatizare şi ce transformări s'au produs în mentalitatea unui neam căruia i s'a falsificat istoria şi-a fost minţit, zi de zi, de ani de zile.

Trebue notat că înfrângerea, în parte, la alegeri a feseniştilor s'a întâmplat tocmai la alegerile unde poporul a fost mai puţin bombardat cu apeluri şi mesaje. Un fapt explicabil: nu se alegea nici preşedintele şi nici primul ministru.

Rezultatul, scos din urne, ne-a aprins speranţa că Neamul se va înălţa prin El însuşi.

Românului i-a lipsit "Adevărul".

Parafrazând pe Lincoln: viitorii conducători să fie aleşi de cei care au suferit, din sânul celor care n'au cauzat suferinţe şi pentru binele Neamului care se zbate în suferinţe.

PE CÂND TEOCTIST ?

După o lungă investigaţie parlamentară a fost demis Patriarhul Maxim al Bisericii Ortodoxe Bulgare pentru motivul că a colaborat cu fostul regim comunist.

PLIN DE FUNCŢII

Dl. Dan Nicolae a început ca senator FSN-ist, Dl. Stolojan l-a ridicat la rangul de Ministru al Lucrărilor Publice şi Amenajării Teritoriale, dar Dl. ministru şi senator a candidat, cu succes, la postul de primar al oraşului Craiova.

Deocamdată D-nul ministru, senator şi primar nu se gândeşte să ocupe şi a patra poziţie în cadrul conducerii feseniste.

ŞI TOTUŞI SE FALSIFICĂ

Vechea meserie a Securităţii de a fabrica documente "originale" la cerere continuă: recent Dl. Petre Roman a declarat unui ziarist dela "Journal de Geneve" că toţi membrii biroului politic al lui Ceauşescu au fost eliberaţi şi, pentru aţâţarea antisemitismului, s'a falsificat actul de naştere al D-lui Gelu Voican, dezbotezându-l. Dl. Voican a protestat nu pentrucă a fost făcut Evreu, ci pentru falsificarea actului de naştere.

BINEFĂCĂTOARELE LIPSURI

Conform statisticilor, a crescut numărul hoţilor, criminalilor etc. Dar avem şi o ştire bună: lipsa de benzină a redus numărul accidentelor de maşină.

N'AVEM, DAR SE EXPORTĂ

E lipsă de medicamente de primă necesitate, dar guvernul a decis să producă mai întâi medicamente pentru export şi apoi să se gândească la nevoile populaţiei. Pe lista de export se găsesc 55 de medicamente, şi puţine dintre ele le veţi găsi în farmacii.

A REUŞIT CU PLICTISEALA

La alegeri, TV a oferit, în timpul nopţilor, trei minute fiecărui candidat ca să-şi expună programul: circa 1000 de politicieni şi 50 de ore de vorbă. Ce-a înlocuit pilulele de dormit a fost ordinea la cuvânt: un candidat din Satu Mare vorbise după unul din Giurgiu ca să fie urmat de candidatul din Dorohoi.....Nu s'au prezentat candidaţii într'o ordine pe regiuni sau măcar în ordinea alfabetică a localităţilor care îşi alegeau primarul.

TV SIGMA DOUĂ ORE!

Dela 1 la 3 P.M. studenţii facultăţii din Institutul Politehnic Bucureşti vor prezenta un program la TV 5 de două ore. Timpul le-a fost oferit de TV francofon.

RĂMÂNEŢI ÎN ROMÂNIA

Autorităţile din Berlin au sfătuit pe etnicii germani ca să renunţe--temporar--de a se repatria în Vest. Motivul: situaţia economică actuală din Germania. Dar în acelaşi timp le-au oferit $12 milioane în asistenţă medicală şi culturală.

DIN TRAGEDIA EVREILOR ROMÂNI

Suntem în anul 1942 sub guvernarea Generalului Antonescu. Bucureştiul--neţinând seama de protestele Berlinului--aprobase ca un grup de 769 de Evrei să poată emigra în Palestina. Li s'a pus la dispoziţie vaporul Struma sub pavilion panamez. Vaporul a plecat din portul Constanţa, dar nu s'a mai ştiut nimic de soarta lui şi a celor 769 de suflete.

Misterul dispariţiei a fost găsit în arhiva Amiralităţii URSS:

Vasul a fost torpilat de un submarin rusesc la cererea Marii Britanii care pe atunci se opunea ca Evreii să imigreze în Palestina ce era, la acea dată, sub protectoratul Marii Britanii.

Londra a motivat că printre Evrei s'ar fi aflat militari germani "deghizaţi".

La Templul Coral din Bucureşti a avut loc o ceremonie în memoria celor dispăruţi.

NEMURITORULUI EMINESCU

Printr'un decret al Primului ministru, Theodor Stolojan, s'a stabilit "Memorialul Eminescu din Ipoteşti".

Se va reface casa părintească, se va înfiinţa un muzeu şi se va continua publicarea manuscriselor celui mai mare poet român. Poeziile şi scrierile lui Eminescu supără pe unii, dar Eminescu este poetul nostru, al Românilor, nu al străinilor.

LILIECI ÎN HOTELE

In camerele hotelului "ASTORIA" din Bucureşti au fost capturaţi 130 de ... lilieci. Cu aceeaşi ocazie s'a constatat că starea de curăţenie în hotel lasă mult de dorit, ceva peste normele obişnuite. In urma unui control, Sanepid-ul a depistat 60.000 de unităţi microbiene, chiar şi în frigidere, precum şi bacili de sifilis şi alte boli "ruşinoase". La acest inventar aproape că n'au lipsit decât dinozaurii care, din fericire pentru administraţia hotelului, au dispărut acum vreo 65.000.000 de ani.

PUŢINĂ DIFERENŢĂ

Dl. Mircea Răceanu, un diplomat ce-a fost condamnat la moarte de Ceauşescu, a declarat că dacă Washingtonul aprobă României Statutul de Naţiune Favorizată, atunci legitimează un guvern care nu se deosebeşte prea mult de cel dinaintea Revoluţiei.

UN CERNOBIL ÎN BULGARIA ?

Locuitorii oraşului Corabia au protestat contra funcţionării în continuare a Centralei Atomoelectrice Kozlodui din Bulgaria: Românii trăiesc cu teamă că se va întâmpla la fel ce s'a întâmplat în Rusia la Cernobil. S'au trimis proteste celor doi preşedinţi: Iliescu, al României şi Jelio Jelev, al Bulgariei.

AU FOST DOAR LA PETROŞANI?

Opt mineri care în Septembrie 1991, pentru a intimida poporul, au început să distrugă multe firme particulare din Petroşani, au fost recunoscuţi şi daţi în judecată. Spre surprinderea generală s'a confirmat că cei opt mineri, erau adevăraţi mineri. Asta dezminte zvonul că mineriadele ar fi fost compuse doar din securişti.

AJUTOR SAU OTRAVĂ ?

Din 23.1 milioane de Români, 8.6 milioane fumează. O proporţie mare în comparaţie cu Statele Unite unde numărul fumătorilor se reduce anual. Acum companiile de tutun vor să "ajute" economia, realizând o industrie a ţigaretelor ce va asigura mii de servicii şi zeci de mii de bolnavi de cancer.

TÂRGUL DE COPII

La Muntele Găina merg bărbaţii ca să-şi caute neveste, la Tulcea merg părinţii ca să înfieze copii.

In timp de zece luni (01.01.1991 - 31.10.1991), s'au rezolvat favorabil 112 cereri de înfiere. Doi din copii n'aveau nici măcar o lună, târgul fiind încheiat înainte de a se naşte cel înfiat.

LA TURNUL BABILONULUI

Se găsesc în ţară circa 40.000 de străini veniţi din 67 de ţări (majoritatea din Asia, Africa şi Orientul Apropiat.

DREPTATE, OCHII PLÂNŞI ÎNCEP SĂ TE VADĂ!

Luni, 20 Aprilie 1992, completul de şapte judecători ai Curţii Supreme de Justiţie a decis în unanimitate admiterea recursului extraordinar declarat de procurorul general al României împotriva secţiei militare a Curţii prin care foştii membri şi membrii supleanţi ai fostului C.P.Ex. al P.C.R. fuseseră achitaţi.

S'a hotărât schimbarea încadrării juridice în "complicitate la omor deosebit de grav" şi "tentativă de omor deosebit de grav".

Curtea i-a condamnat pe inculpaţi după cum urmează:

16 ani închisoare: Silviu Curticeanu, Ana Mureşan, Ioan Totu.

14 ani închisoare: Stefan Andrei, Lina Ciobanu, Fazekas Ludovic, Ion Stoian, Gh. Oprea, Ioan Toma, Dumitru Popescu, Constantin Radu.

11 ani închisoare: Nicolae Constantin, Miu Dobrescu, C-tin Olteanu, Mihai Gere.

8 ani închisoare: Ion Radu, Paul Niculescu-Mizil, Suzana Gâdea, Gh. David, Szasz Iozsef.

In sfârşit!

Dar mai sunt, mai sunt...

In 1991 s'au construit doar 500 de apartamente pe o suprafaţă de 30.000 m.p. Nu s'au alocat bani pentru a fi terminate alte 20.000 de apartamente. Multe construcţii gigantice au fost abandonate.

••

După cutremurul electoral, FSN-ul a început primele reconstrucţii: fostul primar FSN-ist, Dl. Doru Pană, înfrânt la alegeri, a fost popoţat în postul de prefect al Bucureştiului.

••

Andruţă Ceauşescu (Fost mare general de Securitate şi fratele celui ce-a fost şi mai mare) e în concediu medical din postul de 15 ani de puşcărie obţinut după Revoluţie.

Concediul i-a fost aprobat de foştii lui elevi dela Tribunalul Militar.

••

Bani să ai că automobile vor fi berechet. Se duc tratative pentru vânzarea maşinilor Toyota şi Peugeot cu monedă autohtonă. Numai 4,5 milioane lei exemplarul. Leafa pe 30-35 de ani.

••

România posedă circa 70 de tone de aur. O avere de $640 milioane.

••

Industria militară şi-a redus bugetul pe anul 1992 la $692 milioane, ($711 milioane în 1991).

••

Castelul Peleş, fosta reşedinţă regală, va fi transformat în centru de întâlniri culturale.

••

Braşovul va fi locul de veci pentru Nicolae Titulescu.

••

Dl. John R. Davis (65) noul Ambasador american la Bucureşti, este diplomat de carieră şi un cunoscător al problemelor din Răsăritul Europei. Fost Ambasador în Polonia etc.

••

Firma "Teleglob" a instalat primul satelit prin care se vor închega convorbirile telefonice cu şi din România.

••

Intre 6 şi 10 Mai a avut loc la Bucureşti "Festivalul Internaţional de muzică uşoară".

••

Avem 3 milioane de pensionari: 40 de pensionari la 100 de salariaţi. Mulţi au fost pensionaţi din ordin "ministerial" pentru a face loc tinerilor care nu-şi găseau de lucru.

••

A fost interzis exportul de energie electrică, lignit, cărbune brun, lemn de foc, gaze naturale etc. precum şi de ceapă, orez, cartofi, usturoi, zahăr, lapte etc. şi...de marmură.

••

Băncile cer o dobândă de 30% şi din cauza inflaţiei nu acordă nici un împrumut pentru cumpărare de imobile. (Un apartament cu două camere, în Bucureşti, costă cam trei milioane de lei şi se vinde numai pe bani gheaţă, N.R.).

••

Căile ferate din România, Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria au încheiat un acord oferind călătorilor preţuri reduse, exemplu: un grup, minimum 6 inşi, plăteşte 50 % pentru dus şi întors; dacă vizitezi Ungaria te bucuri de o reducere de 40%etc.

••

Mare-i grădina cu portocale! 75 de inşi au fost îndemnaţi să-şi scoată paşaportul şi să-l predea, împreună cu 4000 de lei, individului Martin Heit care le-a asigurat viza de intrare în Israel precum şi de lucru în culesul portocalelor.

••

Printre cei 70 de inşi din "Consiliul Municipal Bucureşti" se găseşte şi reprezentantul partidului "Alianţa Romilor".

••

O sticlă de whisky Johnny Walker costă 11.500 lei mai mult decât leafa medie pe o lună, dar cumpărătorul are un avantaj: nu trebue să lase 30 de lei garanţie pentru sticlă.

••

Au fost rejudecate sute de procese ale foştilor deţinuţi politici, fie că sunt în viaţă sau dispăruţi. Noile sentinţe de achitare restabilesc onoarea celor nedreptăţiţi.

••

Drogul folosit de copiii vagabonzi, al căror număr creşte an de an, se numeşte "aurolacul", o substanţă care se inhalează.

••

In 2 luni s'au vândut 10 autoturisme "Oltcit". Pentru a încuraja vânzarea, preţul de peste un milion a fost redus cu 30.000 de lei.

••

S'a pus în circulaţie un tren, fără oprire: Bucureşti-Craiova. Distanţa e parcursă în circa 2 ore şi jumătate.

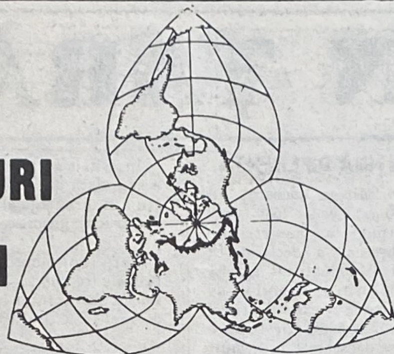
••

Intre Albania şi România s'a semnat un acord, pe timp de cinci ani, privind schimbul de mărfuri.

••

Din multe cimitire s'au furat crucile. E lipsă de lemne de foc...

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

LUPTA LUI ELȚÎN CU CONGRESUL DEPUTAȚILOR POPORULUI

Sedința de 14 zile a Congresului Deputaților Poporului a fost o luptă dârză între curentul conservator și cel al lui Elțîn.

Printre cei 1046 de deputați aleși, încă înainte de dizolvarea Uniunii Sovietice, s'au găsit destui comuniști conservatori care au căutat chiar din primele zile ale ședinței să se opună programului lui Elțîn. Astfel ei au votat o rezoluție prin care acesta trebuia să renunțe la postul de prim ministru în maximum trei luni, iar puterile speciale acordate până acum președintelui urmau să nu mai fie reînnoite.

Guvernul condus de Igor Gaidar, Vice Prim-ministru și arhitectul programului de reforme, a amenințat cu demisia, iar în Piața Roșie mii de demonstranți au manifestat pentru și contra lui Elțîn.

Puterile vestice au început să se alarmeze, iar ajutorul de 24 de miliarde de dolari, promis de acestea, urma să fie pus sub semnul întrebării.

Au urmat zece zile de dezbateri furtunoase cu critici violente și chiar insulte, la care Președintele Elțîn nu a luat parte. S'a cerut de către unii deputați suprimarea libertății presei și renunțarea la privatizare.

A paisprezecea zi, la închiderea ședinței, și-a făcut apariția Boris Elțîn, care a admonestat pe deputați, declarând că eforturile de a limita activitatea guvernului sunt absolut inacceptabile și nu sunt admisibile restricții asupra glasnost-ului și libertății presei. "Timpul guvernelor marionetă a trecut" a spus el, iar "Rusia a pornit înainte spre economia de piață și o viață normală și deplină. Indiferent de obstacolele întâlnite pe acest drum, momentul istoric nu mai poate fi oprit."

Președintele a confirmat că era hotărât să ceară un referendum dacă s'ar fi încercat să se bareze cursul reformelor radicale. El a propus o rezoluție care să-i dea dreptul să aleagă pe primul ministru pe o durată de un an, fără consimțământul parlamentului. Această propunere ca și alte probleme nerezolvate au fost înaintate Sovietului Suprem, putere legislativă care funcționează între sesiunile congresului.

La 27 Aprilie toate republicile fostei URSS (cu excepția Azerbaidjanului și Turkmenistanului) au fost primite ca membre ale Fondului Monetar Internațional și a Băncii Mondiale. Primirea creditelor este condiționată de reformele obligatorii pentru trecerea la o economie de piață.

De remarcat că Igor Gaidar, arhitectul programului economic al lui Elțîn, a făcut o foarte bună impresie miniștrilor de finanțe a celor șapte puteri industrializate, la ședința acestora, ținută la Washington, înainte de primirea fostelor republici sovietice în cele două foruri internaționale. El a căutat să câștige încrederea investirii de capital în țara sa și este considerat, de economiști, ca o persoană competentă.

VICTORIA NESPERATĂ A CONSERVATORILOR ÎN ALEGERILE DIN MAREA BRITANIE

Liberal Democrat 20

Northern Ireland parties

9 Ulster Unionist
3 Democratic Unionist
4 Social Dem. and Labor
1 Ulster Popular Unionist

Others

3 Scottish Nationalist
4 Plaid Cymru (Welsh nationalist)

One member will be elected Speaker when the House of Commons convenes on April 27.

Contrar aprecierilor sondajelor de opinie făcute înainte de alegeri, Partidul Conservator al Primului ministru John Major a reușit să câștige alegerile electorale din Marea Britanie, obținând o neașteptată majoritate de 21 de voturi în Camera Comunelor.

Această majoritate modestă, față de cele 86 de locuri avute înainte de scrutin, îi va permite totuși guvernului să conducă cu destulă siguranță în următorii cinci ani.

Este a patra victorie consecutivă, din 1979, lucru nemaiîntâlnit dela războaiele împotriva lui Napoleon.

Conservatorii au obținut 41,9% voturi (336 locuri în Parlament, din 651), Laburiștii 34,2 % (271 locuri), iar Liberal Democrații 17,9 % (20 locuri).

Deși Laburiștii au câștigat 42 de locuri în Parlament (Conservatorii au pierdut 32), acestea nu au fost suficiente pentru a obține victoria și a guverna.

Sondajele de opinie, făcute înainte de alegeri, au dus la concluzia că nici unul dintre partide nu va putea obține o suficientă majoritate pentru a guverna, ceea ce a ar fi dus la un guvern de coaliție, situație la care spera Partidul Liberal Democrat.

Infrângerea Laburiștilor se datorează în primul rând politicii de taxe anunțată de liderul acestora, Neil Kinnock. Astfel veniturile mijlocii și mari urmau să fie taxate cu 59%, procentaj considerat prea mare de către Britanici, obișnuiți cu un maximum de 40%.

Conservatorii au anunțat scăderea taxelor pentru veniturile mijlocii și mici până la 20% ca și mărirea pensiilor mici.

Foarte mult a contat însă și popularitatea lui John Major, sondată la 52% la începutul campaniei electorale, față de numai 34% cât a obținut rivalul său Neil Kinnock. Premierul care în campania sa a circulat prin mulțime (a fost de două ori bombardat cu ouă și o dată stropit cu cerneală), s'a impus prin sinceritatea și onestitatea sa, într'un moment când țara sa este în recesiune.

Neil Kinnock, față de care majoritatea unui sondaj de opinie a arătat neîncrederea că va avea o bună performanță, ca Prim ministru, a făcut o impresie proastă în ultimile apariții televizate când s'a comportat ca și cum ar fi câștigat alegerile.

In ultimele minute înainte de a vota, alegătorii și-au adus aminte de politica dezastruoasă dusă de Laburiști, înainte de 1979.

AFGANISTANUL ELIBERAT DE MARXISM E AMENINȚAT DE CONFRUNTĂRI ETNICE

Când a devenit clar că drumul rebelilor spre Kabul nu mai poate fi oprit, Președintele Najibullah și-a înaintat demisia, încercând să părăsească țara, dar a fost oprit de militarii antiguvernamentali și nevoit să se refugieze la misiunea ONU din capitală.

Războiul din Afganistan a început în 1978, odată cu instalarea unui guvern marxist, marionetă, susținut de Moscova. Peste un an Sovieticii au fost nevoiți să trimită trupe, pentru menținerea regimului marxist. A urmat un lung și devastator război până în 1988 când trupele Armatei Roșii au început să se retragă, pentru ca la 15 Februarie 1989 toți cei 15.000 de soldați ai Moscovei să părăsească Afganistanul.

Președintele Najibullah a fost instalat în 1986 și a reușit să facă față rebelilor mujahedini încă trei ani. Dar odată cu colapsul URSS-ului era evident că regimul său nu mai avea șanse de supraviețuire.

Războiul împotriva regimului marxist a dus la uciderea a peste un milion de Afgani și la refugierea în Pakistan a altor cinci milioane.

Din cauza deosebirilor etnice, religioase și de limbă, problema Afganistanului nu este ușor de rezolvat, deoarece încheierea unui acord între diferitele facțiuni pare dificilă. Dacă aceste facțiuni au fost unite împotriva dușmanului comun, acum ele au început să se lupte între ele.

Astfel spre Kabul au înaintat, venind dinspre Nord, luptătorii lui Ahmed Shah Masood, din facțiunea Jamiat-i-Islami (Societatea Islamului) aliate cu Generalul Abdul Rashid Doestam care în Martie a abandonat cu trupele sale guvernul din Kabul. El este Uzbek iar Masood, Tajik. Dușmanul trupelor din Nord este Gulbudin Hekmatyar, militant fundamentalist șiit, lider al facțiunii Hezb-i-Islam (Partidul Islamului), care a pătruns în Kabul dinspre Sud și nu a vrut să accepte un guvern format din 51 de membri, reprezentanți ai tuturor Mujahedinilor.

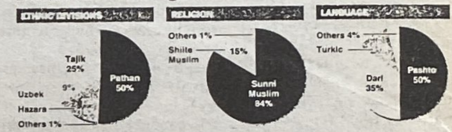
Acest guvern de coaliție a ales că președinte interimar pe profesorul de teologie Sibgatullah Mojadedi, aflat în exil de mulți ani și a cărui intrare în Kabul a fost precedată de lupte între Mujahedinii din Nord și cei ai lui Hekmatyar.

Noul președinte a făcut apel la pace, promițând alegeri libere și enunțând că toți au drepturi egale.

Tensiunea este menținută însă de trupele lui Hekmatyar care au continuat să atace Kabulul și de luptătorii lui Doestam, acuzați de jafuri și brutalități în capitală. De remarcat că trimisul special al ONU, Benon Sevan, a fost tot timpul activ pentru a găsi o soluție pacifistă.

Distinct Identities: Afghanistan's Ethnic Groups

THE LARGEST GROUPS

PATHANS *Language:* Pashto dialects *Religion:* Hanafi Sunni Muslim
About 6.5 million, mainly in the south and east. Another 6.5 million Pathans live in Pakistan.

TAJIKS *Language:* Dari, Tajik dialects *Religions:* Hanafi Sunni, some Shiite
About 3.5 million, in northern Afghanistan. Mainly farmers. They identify themselves by the valley or region in which they live, unless they live in areas dominated by other ethnic groups.

UZBEKS *Language:* Uzbek, withTurkic dialects *Religion:* Hanafi Sunni
About one million in northern Afghanistan. Groups identify themselves using old tribal names.

HAZARAS *Language:* Hazaragi, a Dari dialect *Religions:* Imami Shiite, Ismailiya Shiite, Sunni
About 870,000. Probably arrived in the country between 1229 and 1447.

O NOUĂ IUGOSLAVIE DAR CONFRUNTĂRILE ARMATE AU CONTINUAT

Pe data de 27 Aprilie a.c. Serbia și Muntenegrul au proclamat constituirea unei noi Republici Federale a Iugoslaviei, formată din cele două republici.

Imnul va fi tot cel vechi iar steagul va fi același, mai puțin steaua roșie din centru.

Constituția noului Stat prevede că frontierele vor fi cele ale Serbiei și Muntenegrului stabilite după cel de al Doilea Război Mondial și că nu sunt nici un fel de pretenții teritoriale asupra republicilor vecine.

Din păcate aceste declarații au fost contrazise prin continuarea luptelor în Bosnia - Herțegovina, duse de către partizanii minorității sârbe, ajutați de trupele federale împotriva miliției Sârbilor musulmani și a Croaților. Acordurile de încetare a focului au fost de repetate ori încălcate, cu toată medierea făcută de Comunitatea Europeană. Capitala republicii, Sarajevo, a fost bombardată de artileria și aviația federală, iar o serie de orașe din Nordul și Estul țării au fost în mod repetat atacate.

Ca și în cazul Croației se urmărește cucerirea teritoriilor ocupate de minoritatea sârbă. Noua declarație a guvernului iugoslav că-și va retrage trupele din Bosnia-Herțegovina se pare că e o stratagemă, fiindcă soldații vor fi liberați dar lăsați apoi să se alăture luptătorilor sârbi locali.

Dela începutul luptelor, după ce Comunitatea Europeană a recunoscut independența Bosniei-Herțegovinei, la 6 Aprilie, și-au pierdut viața câteva sute de oameni iar aproape 500.000 au fost nevoiți să-și părăsească locuințele.

Conflictul are la bază în primul rând deosebirile etnice și religioase. Populația este formată din 1,9 milioane de Slavi musulmani, 1,4 milioane Sârbi ortodocși care vor alipirea la Serbia și 750.000 Croați catolici.

Atât Comunitatea Europeană cât și Statele Unite au început să fie descurajate de posibilitatea găsirii unei soluții pentru rezolvarea crizei din Iugoslavia, mai ales că se mai adaugă și opunerea Greciei la recunoașterea de către Comunitatea Europeană a independenței Macedoniei. Deși trupele ONU au ocupat poziții în Croația, trimiterea unor formații în Bosnia-Herțegovina nu este posibilă câtă vreme nu există o încetare a focului iar membrii Comunității Europene nu au ajuns la o unanimitate de păreri.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

SEMNELE TIMPULUI

—Lucian G. COSTI—

Ne îndreptăm oare către un nou conflict între o țară arabă și Vest? Escaladarea încordării relațiilor dintre Libia și țările occidentale, ca urmare a refuzului regimului dela Tripoli de a extrăda pe atentatorii implicați în "afacerea Lockerbee", este de natură să provoace o justificată îngrijorare. Scenariul premergător războiului din Golf se repetă, cu mici nuanțări: SUA se erijează în judecător intransigent, Consiliul de Securitate al ONU somează Libia să se supună, tensiunea crește, căile diplomatice normale se blochează, reacțiunea este violentă, iar tonul atinge cote ale mâniei, din care nimeni nu mai exclude confruntarea, ce începe, după tipic, cu nelipsitele sancțiuni economice și izolare a nesupusei țări arabe. Este de mirare că lumea anglo-saxonă nu-și mai regăsește cadența diplomației sale tradiționale, și recurge la metode atât de neadecvate în raporturile cu Arabii, a căror mentalitate politică nu este croită pe aceleași tipare.

Justiția nu poate fi servită prin adoptarea unor măsuri care declanșează un nou val de ură și resentimente în rândul milioanelor de islamici, pentru care atentatorii contra avionului Panam rămân niște eroi ai Jihadului, și nu criminali teroriști, cum îi consideră legea anglo-saxonă. Un conflict internațional se poate naște dintr'o simplă neînțelegere a modului de a privi fapta comisă, și chiar dacă suntem înclinați să dăm dreptate punctului de vedere american, nu putem ignora gravele repercursiuni pe plan mondial ale lipsei de tact diplomatic, într'o perioadă când butoaiele cu pulbere explodează nestingherit, peste tot în lume. O centură uriașă a unui potențial de viitori inamici strânge ca într'un cleşte Europa, pentrucă de la coasta atlantică a Marocului până în Afganistan, lumea musulmană începe să-și manifeste fățiș ostilitatea față de aroganța Occidentului de a-i impune o conduită de comportare care e contrară tradiției sale. Cum privesc musulmanii imensa camătă practicată de băncile Vestului, sau acordarea unor pedepse mai mari celor vinovați de evaziune fiscală decât criminalilor de drept comun? In lumea de azi, cu distanțele micșorate de interdependența economică și de ușurința transporturilor, nu putem ignora punctul de vedere al altora, și nu există nici o justificare pentru impunerea unor sancțiuni celor care își au altfel construită societatea.

Răsturnarea regimului prosovietic dela Kabul deschide calea revenirii Afganistanului în rândul țărilor musulmane orientate contra Vestului, după modelul oferit de Iranul vecin. Imensa centură de care aminteam mai sus se poate prelungi spre Răsărit, unde gigantul chinez poate oferi oricând cele mai neașteptate surprize. China nu pare dispusă să-și manifeste preferințele pentru eventuale alianțe, dar nimeni nu poate afirma că Pekinul se topește de amorul pentru Occident, cea mai bună probă fiind distanța și dezacordul pentru procesul de reformă ce are loc în fosta URSS, etichetat fără înconjur ca trădare în folosul imperialismului.

La Maastricht, țările europene au căzut de acord să renunțe în fapt la veritabila suveranitate națională, semnând un acord voluminos, în ale cărui pagini mai sunt cuprinse cine știe câte alte clauze menite să reducă puterea guvernelor naționale, în folosul omnipotenței oligarhii financiare, decisă să-și impună dominația. Cutremurul ce a avut loc în luna Aprilie, cu epicentrul în zona Maastrichtului, a fost singurul răspuns al Providenței la planurile de creare a suprastatului european. Cu o detașare caracteristică omului rationalist al erei computerelor, comentatorul postului francez de televiziune Antenne 2 se mira de acea "coincidență ironică" a locului lovit de cutremur, cu cel unde se născuse tratatul. Nu e de mirare că e un semn al timpului ca cei meniți să informeze pe ceilalți să nu mai priceapă semnele...

Neînțelegând mai nimic din schimbarea radicală a echilibrului geopolitic, și din deplasarea pericolului de agresiune, guvernul francez propune și o însemnată reducere a forțelor armate naționale, spre consternarea opoziției. Pericolul de război în Europa nu a scăzut, cu toată dezorganizarea din Rusia, iar pericolul din Sud, dinspre Algeria și Libia, este tot mai pronunțat, pentru cine are darul să vadă de unde bate vântul. Guvernarea socialistă a lui Mitterrand va lăsa Franța cu multe necazuri, dacă va mai putea fi vorba de vreo guvernare franceză a acestei țări, amenințată să devină o anexă politică a viitorului guvern dela Bruxelles, supranațional, desigur. Mai cuminți, britanicii au ales fără șovăire continuarea la putere a cabinetului conservator a lui John Major, pe care l-au preferat unei aventuri laburiste.

Războiul din Balcani a devenit un fel de banală obișnuință a Europeanului, învățat cu ideea că oamenii locului sunt mari amatori de haiducie și de joaca nărăvașă cu armele de foc. E rândul Bosniei să fie noul teatru de bătălie, disputa dintre cele trei grupări majore, Islamicii, Sârbii și Croații țintind la fărâmițarea acestei foste republici iugoslave, declarată și ea, independentă. Inflamata Iugoslavie, deplin destrămată acum, a ajuns mărul discordiei și cauza nervozității vecinilor. Grecii au blocat recunoașterea de către Comunitatea Europeană a Macedoniei ca Stat independent, opunându-se folosirii numelui de Macedonia de către noul Stat. Temându-se de revendicările teritoriale ale proaspetei republici cu capitala la Skopie, Grecii admit în fine existența unei probleme macedonene. E adevărat că nu e (încă) vorba de Aromâni, ci de vorbitori de limbă slavă, dar frica regimului dela Atena merită luată în seamă. Retrasarea frontierelor din Balcani bate la ușă, cu toate rezistențele celor favorizați de istoria recentă.

Evenimentul cel mai important pentru Românii de la Sud de Dunăre, dar și pentru rolul viitor al României Mari în întreaga zonă balcanică, rămâne memorabilul congres al Aromânilor dela Tirana, numit oficial Conferința generală a Asociației Aromânilor din Albania. Este prima manifestare românească din Balcani după mai mult de jumătate de secol, în care timp deznaționalizarea brutală practicată de toate statele suddunărene a avansat neîncetat, fără nici o ripostă a Bucureștiului. Este timpul să se pună definitiv capăt acestei stări de umilire și îngenunchere a neamului românesc, iar intervenția guvernului român în apărarea și consolidarea populației românești trebue să fie extrem de energică.

Faptul că poporul român nu a procedat la asimilarea forțată a nici unui grup etnic nu înseamnă că putem sta pasivi la ce se întâmplă cu frații noștri, deveniți parte a neamurilor ce s'au așezat în jur, și care își arată fără sfială disprețul față de "valahii" obligați să le vorbească păsăreasca.

Milioanele de Români îngroașă acum rândurile neamurilor ostile nouă, stare pe cât de absurdă și intolerabilă, pe atât de nocivă Statului. Blândețea noastră proverbială nu trebue să se întoarcă în contra noastră și e de datoria guvernului să acționeze. Deocamdată nu se văd semne că el ar ieși din starea de bâlbâială infantilă ce caracterizează manifestările externe, în contrast cu vigoarea reprimării interne din perioadele de vârf ale mineriadelor...

Si totuși, să sperăm și să credem într'o Românie Mare, în ciuda realității cotidiene. Si asta pentru că trăim într'o frământată perioadă, când Dumnezeu "grăbește pasul" și evenimentele se succed cu neașteptată repeziciune. A nu fi preparat e o dezertare de neiertat. Este momentul să ne reamintim de convingerea lui Napoleon (exprimată față de Coulaincourt) că "Principatele (danubiene) sunt cheia Constantinopolului și Constantinopolul este imperiul Lumii". Cuvintele marelui strateg sunt un bun subiect de reflecție pentru cei chemați să ne făurească destinul în deceniile ce vin. Brăzdată de conflicte sângeroase și tensiuni ireconciliabile, lumea de azi nu mai poate fi înțeleasă după tiparele cu care ne-a obișnuit ultima jumătate de secol; este necesar un efort de imaginație și o voință fermă din partea celor ce conduc, spre a ajunge la doritul liman.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

EFEMERIDE

Despre lichelismul și cultura lui Ion Iliescu nu este nevoie să spunem nimic, pentrucă presa din țară spune destule despre el. Când însă își permite să folosească mijloacele de informare ale țării pentru a debita niște monstruozități istorice, până la internarea individului într'un loc bun pentru el, opinia publică trebue informată corect.

După întâlnirea cu reprezentanții Comunității Mozaice din România, Iliescu a făcut o declarație presei, care a fost transmisă pe calea undelor de Radiodifuziunea Română. Nu intrăm în detaliile conflictului dintre cei dela "România Mare", "Europa" și rabinul Moses Rosen, mâncătorii între foști comuniști care urmăresc mai mult derutarea opiniei publice dela realitățile economice și politice din țară. Fideli comuniști și unii și alții, semnau omagii lui Ceaușescu de felul acestora: "astfel și-a urmat Ceaușescu destinul,/cu-o dragoste vie de oameni în piept,/astfel nu mai miră pe nimeni că astăzi/e falnic stejar și cârmaci înțelept". Corneliu Vadim Tudor, Omagiu, 1978; sau: "Vă încredințăm că vom ști să continuăm glorioasa tradiție a înaintașilor noștri, de a lupta și munci pentru prosperitatea României, că vom depune toate strădaniile...și că vom înmulți eforturile noastre spre a aduce modesta noastră contribuție la măreața operă ce o săvârșiți. Dr. Moses Rosen, șef Rabin al Cultului Mozaic, "Omagiu" 1978.

Aceste acte de fidelitate față de cel pe care astăzi îl numesc "odios" nu-l interesează pe Iliescu, ci găsește vinovat pentru certurile dintre foștii (și poate actualii) lui tovarăși pe...Corneliu Codreanu!!! Imaginea Căpitanului de legionari îl obsedează zi și noapte pe "emanat". Fie că-i cheamă pe mineri să facă "ordine" fie că este o demonstrație contra neocomunismului, legionarii și Codreanu sunt de vină. Si aceasta chiar după Revoluție.

Intoarcerea foilor de calendar ale zilelor sfârșitului de Decembrie 1989, n'a adus în România și întoarcerea politicii. Nu este vorba numai de comuniști, nomenclaturiști, securiști și alții cărora nu numai că nu li s'a atins un fir de păr, dar continuă să dețină funcții de conducere - unii cu substanțiale avansări - ci de ceilalți stângiști, eliminați de comuniști după scurtul menaj al tovărășiei de drum de după 23 August 1944.

Organizați în societăți oculte sau mai puțin oculte, vechile secături ies din găoacele unde au hibernat, strigoi ridicoli, poluând atmosfera unui anevoios răsărit de soare cu deshumarea celor pe veci blestemați pentru răul adus Neamului Românesc.

Cum este posibil ca acum, după atâtea sângerări să apară "Insemnările politice" ale lui Armand Călinescu, deschizătorul pârtiei comunismului în România, primul criminal la ordinele sceleratului Carol al II-lea, cei care au declanșat genocidul în România? Pentrucă le place sau nu le place "partidelor istorice", dictatura în România n'a început sub comuniști, după 23 Augsut 1944 ci cu mult mai înainte, în Februarie 1938, când chiar aceste partide au fost desființate formal.

Faptul că atât în timpul dictaturii carliste cât și sub cea antonesciană, partidele istorice au colaborat cu aceste dictaturi, furnizându-le cadre la toate nivelele, nu le dă dreptul să escamoteze istoria, lipsind noile generații de cunoașterea adevărului istoric al țării lor.

Să fie oare scăpare din vedere sau simplu oportunism politic, trecerea sub tăcere chiar a activității desfășurate nu de mult chiar în Exil, de către reprezentanții partidelor istorice?

In Iunie 1978, după lungi și anevoioase discuții și tratative, din inițiativa lui N. Penescu a luat ființă Consiliul Național Român, constituit din reprezentanți ai partidelor politice care la ultimele alegeri libere din România Mare au obținut cele mai multe voturi, și din curtoazie a fost inclus și Partidul Social Democrat. După rezultatul voturilor din 20 Decembrie 1937, clasificarea acestor partide a fost următoarea: Partidul Național-Liberal, 35.92%; Partidul Național-Tărănesc 20.40%; Partidul Totul pentru Tară, 15.58%; Partidul Social Democrat, 0.94%.

Printre membrii fondatori ai CNR în 1978 a fost și Dl. Radu Câmpeanu, actualul președinte al PNL iar din partea PNT, deși N. Penescu a murit, mai sunt persoane chiar în vârful actualei conduceri a PNTCD, care și-au disputat pretenția la președinția CNR. Mai mult decât atât, CNR fidel Constituției României din 1923, a apelat la Regele Mihai I, să numească un președinte și Monarhul din Exil și-a însușit prerogativul, numind-o în funcția de președinte al CNR pe Doamna Ioana Brătianu. Cum au lucrat după această acțiune "mâna lungă a Revoluției" și ambițiile personale care au distrus CNR-ul nu s'a clarificat încă dar important este faptul că atât reprezentanții "partidelor istorice" cât și Regele țării din exil, au recunoscut calitatea democratică a Partidului Totul pentru Tară, expresia politică a Mișcării Legionare, consfințind o realitate politică și istorică.

Cum este posibil atunci ca după Decembrie 1989, nici liberalii, nici țărăniștii, nici social-democrații din România să nu sufle un cuvânt despre acest act de adevărată maturitate politică a exilului dar intră în sarabanda josnicilor calomniatori?

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

POZIȚII IDEOLOGICE ȘI MEMORALISTICĂ

—Ion BOIERU—

Au început în țară să apară lucrări memorialistice din ce în ce mai abundente ca număr și de calitate superioară. Este vorba îndeosebi de "Memoriile" foștilor deținuți politici, care aduc în circulația preocupărilor intelectuale și literare elemente cu totul inedite, de psihologie, de filosofie, de ideologie politică, de pedagogie și de morală.

Lumea deținuților politici a constituit o lume care avea un profil cu totul diferit de al lumii obișnuite. Climatul de viață era cu totul altul decât cel cunoscut în viața societăților libere. Perspectivele de viață erau cu totul altele, direcțiile, aspirațiile, preocupările, și viziunea generală a existenței aveau caracteristici speciale, pe care nu le putea sesiza cineva care trăia în afara acesteia. Cultura umană își pierdea semnificația ei obișnuită în viața din incinta temnițelor. Aspirațiile, idealurile, formele de gândire, structura gândirii și ponderea problematicii nu semănau deloc cu ceea ce avea în sacul său intelectual un deținut politic, la intrarea în "imperiul temnicerilor".

In România acest imperiu al temnicerilor a avut o durată destul de lungă aproape o jumătate de secol, încât materialele pe care le aduc la suprafață lucrările memorialistice sunt foarte folositoare pentru definirea acestei realități umane (sau sub umane) în care s'a trăit și mai ales s'au creat speranțele unei lumi mai bune, mai drepte, mai suportabile și mai ordonate. Universul acesta în care s'au făcut experiențe noi pentru ființa umană trebuește cunoscut în toate articulațiile lui și metodele experimentale care s'au făcut, pentru a înțelege mai bine ființa umană. Toate lucrările de memorialistică din această lume a închisorilor vor fi valabile, indiferent dacă sunt scrise de autori cu talent sau de oameni simpli care au făcut anumite răboaje personale. Documentul viu interesează mai mult decât orice. Nu operele literare, ci realitatea așa cum s'a prezentat ea celor ce au pierdut contactul cu libertatea fizică, dar poate au avut o altă libertate interioară, de confruntare a conștiințelor cu ele înșile, fără escamotarea adevărului și a realității.

Fiecare întemnițat s'a întâlnit cu propria lui identitate psihologică și morală, și cu realitățile fundamentale ale existenței și a putut să gândească, să însăileze gândurile sale asupra sensului existenței umane, asupra istoriei și asupra universului întreg. Nimeni nu a scăpat obligației de a fi el însuși, nefalsificat și transparent în potențialul lui spiritual, de a fi om sau neom. Intemnițații din închisorile comuniste nu au putut scăpa de obligația de a face metafizică și de a verifica valoarea legilor morale în toată profunzimea lor. Adică, fiecare a trebuit să fie prezent în configurația propriului său destin uman, în mod conștient și rațional. Multă vreme de aici încolo, literatura română va fi dominată de memorialistica aceasta a închisorilor, care va prezenta un material inedit.

MEMORIILE IDEOLOGICE

In afară de Memoriile celor ce au fost în temnițele comuniste, mai există o categorie de Memorii, ale acelora care au rămas în libertate, adică nu au fost izolați în închisori, deși libertatea lor nu era o libertate reală, ci un lagăr de concentrare mai cuprinzător, cum era țara întreagă. Autorii acestor Memorii nu au colaborat în nici un fel cu regimul comunist, ci și-au păstrat intactă atât personalitatea lor morală cât și libertatea de gândire, și au scris în forme variate, de eseuri, critică literară, tratate de filosofie, comentarii ziaristice, care erau inspirate din atitudinea de refractarism față de ideologia comunistă, ale cărei experiențe sociale, politice. economice etc., se făceau asupra poporului român, și în fond ele erau nocive și duceau la un genocid național. Acești autori, au fost în general oameni de cultură, cu o personalitate bine închegată și definită, ale căror valori spirituale, cuprinzătoare erau scoase din plămada valorilcr naționale, ale unei culturi cu un trecut bogat și rodnic, care se opunea bagajului cultural al ideologiei marxiste, care nu avea deloc tangențe cu ceea ce era românesc.

Cărțile acestor autori au fost scrise și dosite să nu fie prinse de Securitatea comunistă, pentrucă în cuprinsul lor se înserau gândurile unor oameni onești, iubitori de neam, de tradiții, de puritățile dimensiunilor spirituale ale cugetului românesc și erau animați de idealuri morale, nu fermecați de zădărnicia înstrăinării pe care o oferea ideologia comunistă. Cărțile acestea sunt cărți de cuget românesc, de aprofundare a noimelor care se găsesc în abisurile subconștientului național. O adevărată explorare a matricei abisale românești, pentru a scoate la suprafață o imagine specifică a lumii și a existenței românești, care să fie opuse marxismului sterilizant și nereprezentativ. Si au fost mulți scriitori care s'au încumetat a face comentarii despre întâmplările din România.

Acești scriitori vor aduce multe clarificări de termeni, căci n'au fost supuși regimului de alterare a sensului conceptelor și valorilor cu care lucrau în frământările de gând și înțelegere a realităților. Conceptele lor au valoare de protecție a unei gândiri mai pure. Ele nu au fost modelate după împrejurări și interese, ci apărau o cetate de cultură și gândire, care nu se voia îngenuncheată. La ora actuală, putem deja indica pe unul dintre acești scriitori, care nu și-a fracturat șira spinării și a lăsat un testament al gândirii și poziției sale în domeniul său de specialitate. Este vorba de profesorul de istorie slavă, P.P. Panaitescu, care în "Introducere în istoria culturii românești" a arătat poziția lui personală și a istoricilor români, nealterată de marxism sau de vulgaritatea unor intruși în domeniul istoriei. Panaitescu lămurește cu competență și cunoaștere profundă temeiurile de existență istorică ale poporului român și tradițiile care s'au definit de-a lungul istoriei sale. Nu face nici un fel de concesie delicvenților și nu acceptă nici un fel de compromis ci marxismul procustian.

Pe lângă P.P. Panaitescu sunt mulți alți scriitori care nu au făcut nici o târguială cu adversarii culturii române și au preferat să nu participe la nici o treabă publică numai de dragul de a-și vedea numele tipărit. Au trăit în sărăcie și uneori în mizerie mare, dar și-au "apărat sărăcia, și nevoile și neamul." Pentru priceperea acestor opere va fi nevoie de o categorie specială de critici și comentatori, care să poată privi în întregul ei cultura românească. Nu este suficient să aibă cineva talent la a citi o carte și la recenzat, ci este nevoie de o viziune de ansamblu a problematicii culturii românești, a existenței naționale, și o adâncă cunoaștere a ideologiilor care s'au războit în lupta pentru dominare.

In orice caz, când vor apare astfel de cărți va fi un dar pentru cultura românească și pentru tineretul care va putea să-și apropie o concepție nouă de viață, cu toată specificitatea ei românească, fără să fie nevoie de a apela la alții.

NOTE ȘI COMENTARII

ROMÂNIA ȘI CLAUZA

In urma alegerilor locale de primari și consilieri ținute în luna Februarie în țară, alegeri care au dovedit disatisfacția electoratului cu actuala conducere și care, în general au fost, am putea spune, mai libere decât cele din luna Mai a anului 1990, Departamentul de Stat al Statelor Unite, prin purtătorul său de cuvânt, domnul Richard Boucher, a declarat că Statele Unite ar fi dispuse să încheie cu țara noastră de obârșie tratatul comercial negociat în Octombrie 1991. Acest tratat a fost amânat de a fi implementat dat fiind faptul că Statele Unite se îndoiau de buna credință și intenție a conducerii dela București de a păși cu pași energici pe calea democrației. A unei democrații în care drepturile omului sunt respectate cu sfințenie și nu a unei "democrații originale" de tip Iliescu. Dar cum să ceri unui om să implementeze o democrație de care habar n'are cu ce se mănâncă? Tot ceea ce știe această închipuire zâmbăreață de așa zis om, este forța brutală, minciuna și dusul cu zăhărelul a populației pentru a se menține la putere.

Ion Iliescu a mințit dintru început, când a declarat că nici el nici Frontul Salvării (sic) Naționale nu vor candida în alegeri, ca după aceea, după ce a gustat pâinea puterii, să se găsească, atât el cât și Frontul "Năpastei" Naționale, la conducerea unei țări care plătise cu sânge Revoluția din 1989. O revoluție eminamente anticomunistă și nu numai anticeaușistă, cum s'a încercat să fie definită mai târziu...

Ion Iliescu a mințit iarăși poporul, când a declarat scoaterea Partidului Comunist Român în afara legii și organizarea unui referendum în privința pedepsei cu moartea a celor ce se făcuseră vinovați de crime împotriva omului, cocoloșită mai târziu ca nedemocrată, la avizul "marelui democrat" (?) eminența cenușie, Silviu Brucan.

Dar când, când oare, Iliescu a spus adevărul? "Puterea" lui Ion Iliescu s'a întemeiat, în acești doi ani, numai și numai pe minciună, prefăcătorie, intimidare și bătăi. Ca să nu mai vorbim de zecile, de sutele de morți de după Revoluție...

Aducerea "minerilor" la București, de patru ori, a întrecut în nerușinare până și odioasa stăpânire a clanului Ceaușescu. Si țările democrate din Apus, au întors României spatele. Puținele investiții străine făcute în România n'au însemnat nimic mai mult, decât că s'a aruncat o picătură de apă într'un ocean. Românii, ca și pe vremea odiosului, fiind obligați să se scoale din așternuturi la ore mici și să se alinieze în cozile fără sfârșit din fața alimentarelor pentru o pâine, un litru de lapte sau o ciozvârtă de carne. Au fost obligați să se culce, în casele neîncălzite, cu paltoanele pe ei și să lucreze în birouri, cu mănuși. Să nu fie în stare să facă o baie, din lipsă de apă caldă și încă multe, multe alte neajunsuri, pe care nu le mai amintim. Iată, așadar, cu ce s'au ales Românii votând cu Iliescu și Frontul, în alegerile din 20 Mai 1990. Domnul Boucher, uitând, se vede, că Românii mai au un hop de trecut, hopul cel mare al alegerilor generale le trimitea acest avertisment: "Indemn pe toți cetățenii României să acționeze pentru o societate democratică în care drepturile omului să fie pe deplin respectate, ca într'un adevărat stat de drept". Fără respectarea și ducerea la îndeplinire a acestor deziderate umane, România nu va primi niciodată Clauza Națiunii celei mai Favorizate, pe care, până și vecinii noștri dela Sud, Bulgarii, au primit-o deja, și n'ar fi exclus ca și Albania, care s'a săturat de comunism, s'o primească înaintea României. Si asta, datorită unui singur om, Ion Iliescu, care nu vrea nici în ruptul capului - cel puțin până când scriem aceste rânduri - să vadă și să înțeleagă că este o pacoste pe capul țării, pe care a adus-o la sapă de lemn. Zadarnic vor face drumul la Washington trimișii lui Ion Iliescu pentru a negocia primirea Clauzei, căci ca și în trecut, se vor întoarce la București, cu coada între picioare. Atâta timp cât nu va avea loc în România o schimbare radicală, atâta timp cât neocomuniștii vor fi la putere, ca în casa unui mort, oglinzile vor fi întoarse cu fața LA PERETE.

Sansa, ultima șansă de a salva România din această situație lamentabilă, sunt, și vor rămâne alegerile generale, când, prin votul lor, Românii vor putea spune, cum au făcut-o Bulgarii și Albanezii.

Vor fi în stare Românii s'o facă?

Noi, mai credem că da, cu toată desprinderea - căsă nu-i spunem trădare - din Convenția Democratică a Partidului Național Liberal, pentru a satisface ambiția personală a Domnului Radu Câmpeanu, care se vrea cu orice preț PRESEDINTE... Vorba aia: 'Ferește-măDoamne de prieteni, că de dușmani mă feresc eu singur".

Dacă România dorește Clauza, să și-o câștige prin merite, depărtându-se de trecut. Căci Clauza se dă de către Statele Unite, numai unei țări ce face această dovadă.

Nicolae NOVAC